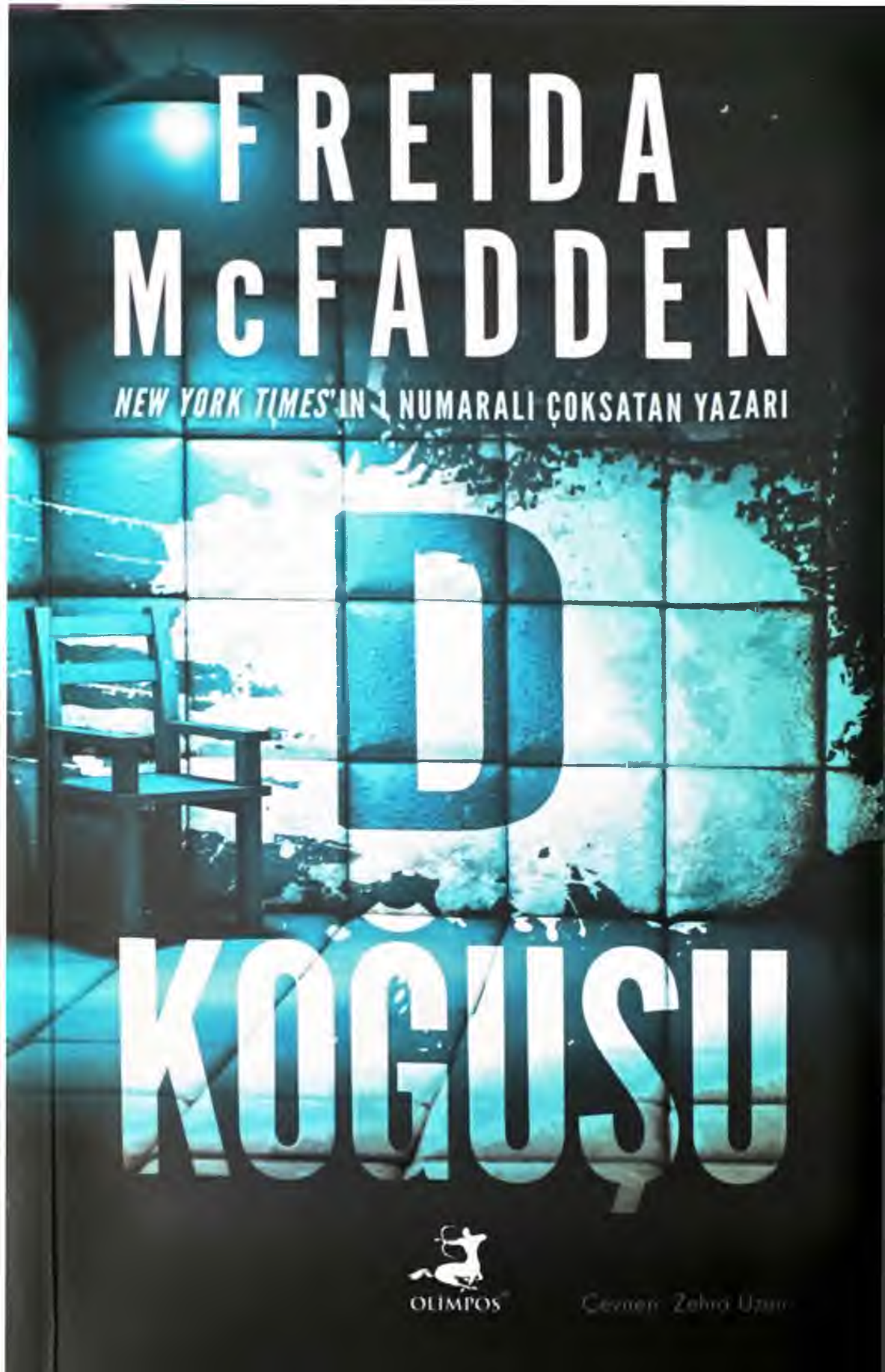

FREIDA
McFADDEN
NEW YORK TIMES'IN 1 NUMARALI ÇOKSATAN YAZARI
D
KOĞUŞU
OLİMPOS
Çeviren: Zehra Uzun

Tek yapması gereken geceyi atlatmaktı...

Tıp öğrencisi Amy, kilitli psikiyatri ünitesi D Koğuşu'nda gece nöbeti tutmak zorundaydı. Fakat bu izole koğuşta geçireceği gecenin, hayatını kâbusa çevireceğinden habersizdi. Henüz bilmese de unutmak için çok mücadele ettiği geçmişiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Gece başladı. Geri sayım da öyle.

Saatler ilerledikçe Amy, bu sıkı güvenlikli kapılarla korunan koğuşta korkunç şeyler olduğunu fark edecekti. Hastalar ve personel geride hiç iz bırakmadan sırra kadem basmaya başladığındaysa ünitedeki herkesin korkunç bir tehlike altında olduğuna şüphesi kalmayacaktı.

Başından beri geceyi D Koğuşu'nda geçirmek istemeyen Amy, artık oradan sağ çıkamayacağına emindi.

New York Times'ın 1 numaralı çoksatan yazarı Freida McFadden, gece ışıkları açık bırakmak isteyeceğiniz türde sürükleyici bir kilitli oda gerilimi olan *D Koğuşu*'yla okurlarının karşısına çıkıyor.

New York Times'ın 1 numaralı çoksatan yazarı Freida McFadden'dan aklınızı başınızdan alacak diğer gerilim kitapları:

Kapak tasarımı © Freida McFadden

ISBN 978-625-6029-71-2

OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

KOĞUŞU

FREIDA McFADDEN

Çeviren: Zehra Uzun

Duzenleme
Ny.ozlem

BİR
GÜNÜMÜZ

Sevgili AMY BRENNER,

Bu gece başlıca kilitli psikiyatri ünitemiz olan
D Koğuşu'nda nöbetçisiniz.

Nöbetinize hazırlanırken lütfen aşağıdaki esaslara uyunuz:

- Size D Koğuşu'ndan çıkmak için kullanabileceğiniz sayısal bir kod verilecektir. Acil durumlar haricinde nöbetiniz esnasında üniteden ÇIKAMAZSINIZ.
- Hastalarınızla kişisel bilgilerinizi paylaşmayın. Buna özel hayatınız ve ev adresiniz de dâhil.
- Şunların D Koğuşu'na sokulması yasaktır: alkol, yanıcı maddeler, raptiye, kalem, iğne, zımba, ataç, çengelli iğne, törpü, cımbız, tırnak makası, tütün ürünleri, elektronik sigara, naylon poşet, jilet, silah ya da silah olarak kullanılabilecek herhangi bir alet.
- Nöbette uyumak yasaktır.

Bu gece görev yapacak olan doktor, DR. BECK'tir.
D Koğuşu'na girdiğinizde lütfen kendisine bilgi veriniz.

Sevgiler,
Pauline Walter
Psikiyatri Bölüm Başkanı'nın idari asistanı

• • •

Bayan Pritchett uyuyamıyordu.

Daha doğrusu, iki haftadır staj yaptığım psikiyatri polikliniğine son gelişinde uyuyamamıştı. Dr. Silver adında bir psikiyatristle çalışıyordum, gerçi ben ona (en azından içimden) Dr. Uyutan lakabını takmıştım çünkü hastalarının yüzde sekseni uyku sorunlarından dolayı ona geliyordu. Tıp fakültesindeki psikiyatri rotasyonumun amacı depresyon, anksiyete, psikoz vb. sorunlardan mustarip hastalar üzerinden genel poliklinik uygulamalarını öğrenmemdi ama buraya sadece uyku sorunları yaşayan kişiler geliyordu. Gerçi bundan şikâyetçi değildim.

Bayan Pritchett'ın son gelişinde küçük spiralli defterime yazdığım notlar hâlâ duruyordu. Onlara göz atana dek yazımın ne kadar okunaksız hâle geldiğini hiç fark etmemiştim. Yaşının altmış dört olduğu haricinde yalnızca iki cümle okuyabildim:

Uykuya dalamıyor.

Ve:

Kedi

"Kedi"nin altını birkaç kez çizmiştim, o hâlde önemli olmalıydı ama onun altındakileri okuyamıyordum. Tahminimce kedilerle ilgili bir şeydi. Belki de Bayan Pritchett uyumaya çalışırken kedisi yüzüne oturuyordu. Bir keresinde başıma gelmişti.

Çene hizasındaki ak saçları dümdüz duran Bayan Pritchett, kucağında pembe, büyük çantasıyla muayene odasında oturu-

yordu. Gördüğüm çoğu muayene odasının aksine bu odada yüksek muayene masası yoktu. Yalnızca iki ahşap sandalye vardı, o kadar. Bayan Pritchett o sandalyelerden birindeydi, diğerine ben oturacaktım ve Dr. Uyutan geldiğinde kalkıp yerimi ona verecek, sonra da tepelerinde mal mal dikilecektim.

Odaya girdiğimde Bayan Pritchett, "Amy!" dedi sevinçle. "Seni gördüğüme çok sevindim, canım!"

"Ah?" Normalde mahmur gözlü hastalardan böyle tepkiler almazdım. "Uyku düzeniniz nasıl?"

"Sayende çok daha iyi!"

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyordum ama *İyi de ben bir şey yapmadım ki* dememek çok zordu.

"Evet!" Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. "Diğer herkes bir avuç dolusu ilaç yazıp geçerken sen benimle konuştun. Daha da önemlisi *dinledin*. İşte bu sayede altı ay önce vefat eden Bay Bıyıklı'nın özleminden uyuyamadığımı fark ettim."

Ah, kedi. Şimdi anlaşılıyordu. "Yardımcı olabildiğime çok sevindim."

Dolu gözlerle gülümsedi. "İşte bu yüzden seninle konuştuktan sonra gidip yeni bir kedi sahiplendim. Bay Tüylü'yü eve getirdiğimden beri deliksiz uyuyorum. Hepsi senin sayende. Vaktini ayırıp beni dinledin."

Ne diyebilirdim ki? Tıp öğrencisi olarak fazla bilgim yoktu ama hastalara ayıracak bol bol vaktim vardı. Gerçi bu iyi bir şeydi çünkü sonrasında Bayan Pritchett bana yeni kedisinin beş milyar tane polaroid fotoğrafını gösterdi.

"Ayrıca," dedi fotoğraflara bakmayı bitirdiğimizde, "sana bir teşekkür hediyesi aldım!"

Teşekkür hediyesi mi? Sahiden mi? Vay canına, iki yıldır başıma gelen en heyecan verici şey buydu.

Ne var ki Bayan Pritchett sandalyesinden kalkınca heyecanım biraz söndü. Muayene odasının arka tarafında olduğunu fark etmediğim kocaman bir tabloyu eline aldığındaysa hepten yok

oldu. Daha önce tablo ters duruyordu ama şimdi ne olduğunu net biçimde görebiliyordum.

Kedi portresiydi.

Ve boyu neredeyse benim kadardı.

"Bay Bıyıklı'nın portresini yaptırmıştım," dedi Bayan Pritchett gururla. "Onu senin almanı istiyorum."

"Ah," dedim. "Şey. Teşekkür ederim!"

Devasa portrenin öznesi siyah bir kediydi. Besbelli gerçeküstü bir çizimdi bu, tabii Bay Bıyıklı vaşak ya da küçük bir aslan değildiyse. Ayrıca neden bu kadar kızgın görünüyordu?

"Ne kadar gerçekçi, değil mi?" dedi Bayan Pritchett.

Sahiden de öyleydi. Tablodan fırlayıp üzerime saldıracakmış gibi görünüyordu.

Bu şeyi kutu kadar dairemde nereye koyacağımı bilemeyerek odadan çıkardım. Şimdilik koridora koyacaktım.

Dr. Uyutan, Bayan Pritchett'la oturduğum odanın yanındaki ofisinde çalışıyordu. Bu ofiste masa ve masaüstü bilgisayar vardı, Bay Uyutan o bilgisayarın klavyesinde takır takır yazarken açık kapısını tıklattım. Başını çevirip beni gördüğünde okuma gözlüğünü yukarı iterek hafifçe gülümsedi.

"Merhaba, Amy." Her zaman monoton sayılabilecek kadar sakin bir sesle konuşurdu. Sırf sesiyle bile hastalarının çoğunu uyutabilirdi. Muhtemelen her muayene sonrası arabalarında uyuyakalıyorlardı, hem de direksiyon başında. "Hazır mısın?"

"Evet," dedim.

"Peki o hâlde. Bana Bayan Pritchett'ı anlat."

Onun hakkında küçük not defterime yazdığım notları okudum. Dr. Uyutan uygun yerlerde onaylar gibi *hım*layarak beni sessizce dinledi. Belki almayı teklif eder diye kedi tablosundan da bahsettim ama maalesef öyle olmadı.

"Neyse," dedim. "Hepsi bu kadar."

Dr. Uyutan düşünceli bir tavırla bembeyaz keçi sakalını sıvazladı. "Peki *sen* nasılsın, Amy? Sen de pek uyuyabiliyormuşsun gibi görünmüyorsun."

Haklıydı, dün gece doğru düzgün uyuyamamıştım. Gözlerimin altında kocaman torbalar olduğuna şüphem yoktu. "Bu gece D Koğuşu'nda nöbet tutacağım için biraz gerginim."

"Ah, anlıyorum." Kilitli psikiyatri ünitesinde tutacağım nöbetten dolayı gece uykularımın kaçmasını normal bulmasından ne kadar rahatsızlık duymam gerektiğini bilemedim. "D Koğuşu biraz zorlayıcı olabilir. Ama bu gece bir sürü şey öğreneceğinden eminim. Uzman doktorun kim olacak?"

"Dr. Beck."

Beğeniyle başını aşağı yukarı salladı. "Tanıdığım en iyi psikiyatristlerden biridir. Ayrıca harika bir öğretmendir. Bu gece müthiş bir deneyim yaşayacaksın."

Ben hiç öyle düşünmüyordum.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi o sakin, güven veren sesiyle. "Unutma, üniteden çıkabilmen için elinde bir kod olacak. İstediğin zaman çıkabilirsin."

Doğru diyordu. Psikiyatri ünitesinin kilitli kapısını kumanda eden, altı haneli kodu olan bir tuş takımı vardı. Ama ben telefon numaralarını ezberimde tutamazdım ve telefon numaraları bu koddan sadece bir hane fazlaydı. Ya kodu unutup içeride kilitli kalırsam? *O zaman ne olacaktı?*

Beni sakinleştirmek istercesine gülümsedi. "Son iki haftada burada muazzam işler başardın, Amy. Bütün hastalarım bana ne harika bir dinleyici olduğunu söylüyorlar. Birçok öğrenci, psikiyatri hastalarının da senin benim gibi insan olduğunu unutuyor. Onlar sadece iyileşmek istiyorlar, kaldı ki bir doktor olarak görevinin bir parçası da onlarla en iyi şekilde ilgilenmek olacak."

"Biliyorum."

Başını yana yatırdı ve sık sık yaptığı gibi bana düşünceli gözlerle baktı. "Seni bu kadar endişelendiren nedir, Amy?"

"Sadece biraz... tehlikeli olabilirmiş gibi geliyor."

"Bir şey olmayacak." Sulanmış mavi gözlerini üzerime dikti. "Bütün hastalar sıkı denetim altında ilaçlarını alıyorlar. Endişelenecek hiçbir şey yok."

Bu dediğine pek de inanmadım. Sıkı denetim altında olsalardı üniteyi kilitleme gereği duymazlardı, öyle değil mi?

Ama D Koğuşu'nda geçireceğim geceden bu kadar korkmamın asıl sebebi o değildi. Dün gece gözüme uyku girmemesinin asıl nedenini Dr. Uyutan'a söyleyemezdim. D Koğuşu'ndan ölümüne korkmamın asıl sebebini hiç kimseye söyleyemezdim.

"Bak ne diyeceğim." Dr. Uyutan kolundaki altın kaplama saate baktı. "Bayan Pritchett'la ben ilgilenirim, sen bugün erken çık. D Koğuşu'na gitmeden evvel biraz kendine vakit ayır."

Kendime vakit ayırma fikri kulağa muhteşem geliyordu. Son zamanlarda bunu hiç yapamıyordum.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

Dr. Uyutan bana göz kırptı. "Ne demek. Ayrıca hiç endişelenme. D Koğuşu'na gittiğinde o kadar da fena olmadığını göreceksin. Güven bana."

Dilimi tutup ona gerçeği söylemedim. Gerçek şuydu ki ben D Koğuşu'nu çoktan görmüştüm. Yıllar önce orayı bir kere ziyaret etmiştim.

En yakın arkadaşım orada yatarken.

Ziyaretine gittiğimde gördüğüm o keçeleşmiş saçları, deli deli bakan gözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Arkadaşımla uzaktan yakından alakası kalmamıştı, daha ziyade kafese kapatılmış vahşi bir hayvana benziyordu. Fakat en unutamadığım –ve asla unutamayacağım– şey, içimden oraya bir daha gitmeyeceğime dair yeminler ederek üniteden kaçarcasına çıkmadan hemen önce bana söylediği sözlerdi:

Buraya asıl senin kapatılman gerekiyordu, Amy.

İKİ

Ömrümün sonraki on üç saatini kilitli bir psikiyatri koğuşunda geçirecektim.

Ev arkadaşım Gabby'nin üçüncü el gri Toyota'sının yolcu koltuğunda otururken bu gerçeği düşünmemeye çalışıyordum. (Araba ilk önce babasınındı, sonra abisine geçmişti, şimdi de onundu; yani hurdalıktaki yerini almasına az kalmıştı.) Sağ olsun, gece nöbetim için beni hastaneye bırakmayı teklif etmişti ki sözü geçen nöbet tamı tamına yirmi dakika sonra başlayacaktı. Kendimi adım adım infazıma yaklaşıyormuş gibi hissediyordum.

"Sakinleş biraz, Amy," dedi Gabby. Son iki haftadır gündüzleri D Koğuşu'nda çalıştığından kaygılarıma anlam veremiyordu. Hatta ilk hafta Dr. Beck'in yanında rotasyon yapmıştı ve adama bayılıyordu. "Hiçbir sorun çıkmayacak."

Hâlbuki şu anda sakinleşemememin asıl sebebi, Gabby'nin dur işaretine hiç aldırış etmeden hızla yola devam etmiş olmasıydı. Gabby muhtemelen Long Island'daki en kötü ikinci şoförddü (çünkü birincisi bendim). Gerçi arabayı bir ağaca geçirirse nöbetten yırtmış olurdum. Hayatımda ilk defa korkunç bir araba kazası geçirmeyi umuyordum.

Eh, *korkunç* olmasa da olurdu. Hastaneye gitmemizi gerektirecek kadar ciddi olması yeterdi. Mesela serçe parmağım gibi önemsiz bir kemiğim kırılabilirdi.

"Bu gece kiminle beraber nöbet tutacaksın?" diye sordu.

"Stephanie."

"Aaa!" dedi sevinçle. "Stephanie müthiş biridir. Harika olmuş."

Bu konuda ona katılıyordum. Sınıf arkadaşlarım arasında Stephanie Margolis daha aklı başında olandı. Sınavdan önceki gece beraber çalışmak isteyeceğiniz tiplerdendi çünkü çok bilgiliydi ama bunu asla göze sokmazdı. Girdiği her odaya sakinlik getirirdi. Bu gece yanımda olacağını bilmek içimi biraz olsun rahatlatıyordu.

Gabby elini sık siyah buklelerinin arasından geçirirken bir an için parmakları buklelerinin arasına takılıp kaldı, o iki elini kullanarak parmaklarını kurtarmaya çalışırken bense ciddi ciddi direksiyona geçip arabayı yönlendirmek zorunda kalacağımdan korktum. Ama neyse ki kendini hızlıca kurtardı.

Telefonum cebimde titredi. Telefonu çıkarırken yenmiş tırnaklarımın hâline yüzümü buruşturarak baktım. Geriye yiyecek bir şey kalmış olsaydı şu an yine tırnaklarımı yiyor olurdum. Telefonumun ekranında Cameron Berger yazıyordu. Altında da bir mesaj vardı:

Selam.

Şu anda hiçbir şey bana kendimi daha kötü hissettiremez sanıyordum ama yanılmıştım. Yakın zamanda beni son derece küçük düşürücü biçimde terk eden eski erkek arkadaşımın gönderdiği mesaj öyle hissettirmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Gabby.

"Cameron," dedim.

Suratını ekşitti. Biz ayrıldıktan sonra gözyaşlarımı silen Gabby'ydi, hatta Cam'in evimde bıraktığı bütün eşyalarından kurtulmak için küçük bir erkek arkadaş ateşi yakmama yardımcı olmuştu. "Ne diyor o adi pislik?"

"Sadece *selam* yazmış."

"Yüzsüze bak!" Elini kornaya vurmasıyla hiçbir suçu olmadan önümüzde arabasını süren adamı korkuttu. "Umarım cevap vermeyeceksindir."

"Tabii ki vermeyeceğim."

"Neden engellemediğini anlamıyorum!"

Haklıydı, engellemeliydim ve engelleyecektim de.

Belki yarın.

İlerideki köşeyi dönünce hastane göründü. Yatan hasta üniteleri bir çember oluşturacak şekilde yuvarlak inşa edilmiş yeni bir binaydı. Ultra modern bir görüntüsü vardı, sanki çok da uzak olmayan gelecekte yaşıyormuşuz gibi. Son iki yıldır hastanede ders alıyordum: anatomi, fizyoloji, patoloji, mikrobiyoloji vb. Ama şimdilerde nihayet hastaneyi amacına uygun kullanıyorduk: Hasta bakmak ve nasıl doktor olunacağını öğrenmek için. Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum şeydi bu.

Gerçi psikiyatrist olmanın hayalini *hiç* kurmamıştım. Düşündüğüm onca uzmanlık arasında aklımın ucundan bile geçmeyen tek dal buydu.

Gabby hastanenin kalabalık girişinin önünde midemizi ağzımıza getiren ani bir frenle durdu, öyle ki az kalsın tekerlekli sandalyedeki bir adama çarpacaktı. "Geldik!"

"Geldik," diye tekrarladım, içinde Amerikan peynirli sandviçimin ve mutfak dolaplarımızdan birinde bulduğum bir paket cipsin olduğu kese kâğıdını sıkıca kavrayarak. Torba ellerimin altında buruş buruş oldu.

"Sıkma canını," dedi Gabby. "Hiçbir sorun çıkmayacak."

"İçeri girince sana mesaj atarım." Bir de şunu eklemek istiyordum: *Saat başı benden haber alamazsan yardım gönder.*

"Aslında..." Gabby siyah saçlarının bir tutamını parmağına doladı. "İçeride telefon pek çekmiyor. Daha doğrusu... hiç çekmiyor."

Ona hayretle bakakaldım. Bu gece daha kötüye gidemez dedikçe yeni bir darbe yiyordum. "Bana bunu söylememiştin!"

"Zaten keyifsizdin. Moralini daha da bozmak istemedim!"

Başımı geriye yaslayıp somurttum. "En azından kendimi *hazırlardım*."

"Bak," dedi, "dinlenme odasına gidip telefonunu pencereye doğru tutarsan –yani direkt cama değdirirsen– birkaç çubuk belirir."

Belli ki bu gecenin büyük kısmını dinlenme odasında, telefonumu cama dayayarak geçirecektim.

"Sabah gelir seni alırım," dedi Gabby. "Tam yedide. Pankek yemeye gideriz."

Cumartesi günü sabahın yedisinde onu hastaneye sürüklemeyi hiç istemesem de bu yıl işe tek arabayla gidip gelmeyi denemek onun parlak fikriydi. Şu âna kadar pek başarılı olamamıştık ama hâlâ oldurmaya çalışıyorduk. Hem yarın sabah Gabby'nin arabasına atlayıp yerel restorana pankek yemeye gitme düşüncesi bana sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey verecekti.

"Tamam," dedim ama arabadan inmedim. Yerimden bile kıpırdamadım.

"Amy." Gabby kaşlarını çattı. "Sakinleşmen gerek. Seni bu kadar endişelendiren nedir?"

Dr. Uyutan da aynı soruyu sormuştu. Dudaklarımı araladım, ona her şeyi anlatabilmeyi çok istiyordum ama anlatamayacağımı biliyordum. Sadece bir kişi gerçeği biliyordu ve o da Jade'di. Başka kimseye söyleyemezdim. Ne aileme ne de Gabby'ye... Cameron'ın nasıl bir pislik olduğunu öğrenmeden önce ona bile söyleyememiştim.

"Ya," dedim usulca, "gecenin sonunda beni hastalardan biri sanıp koğuştan çıkmama izin vermezlerse?"

Gabby bir süre yüzüme öylece baktı. Ardından kahkahalara boğuldu. Normalde o bu şekilde, kendine has kahkahasıyla gülerken benim de gülesim gelirdi ama şimdi öyle olmadı. "Tanrım, Amy. Çok komiksin."

Şaka yaptığımı sanmıştı.

Yüzümü kaldırıp tepemde yükselen on beş katlı binaya baktım. Temmuz ayında olmamıza rağmen yağmur geliyor olmalıydı çünkü güneş çoktan batmıştı ve hastanenin çatısı boyunca toplanan gri bulutlar oranın iyice ürkütücü görünmesine neden oluyordu. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım.

Ama aptallık ediyordum. O olayın üzerinden yıllar geçmişti. Çoktan unutulup gitmişti.

Herhangi bir sorun çıkmayacaktı.

Duzenleme
Ny.ozlem

ÜÇ
SEKİZ YIL ÖNCE

Bu kazağa bayılmıştım. Sahiden çok beğenmiştim.

Aslında hiç öyle kazak düşkünü biri değildim ama bu kazağın pembesi ten rengime çok yakışmıştı. Ayrıca yumuşak kumaşa dokunduğumda bulutlara elliyormuş gibi hissediyordum. Alışveriş merkezindeki en kalabalık mağazalardan biri olan Ricardo's'un aynalarından birinin önünde bir o yana bir bu yana dönerek kendime beğeniyle baktım.

"Üzerinde *muhteşem* durmuş."

Arkadaşım Jade Carpenter'ın sesini duymamla hafifçe yerimden sıçradım. Tuhaf bir durumdu çünkü Jade tanıdığım en gürültülü, en dikkat çeken insanlardan biriydi ama bazen böyle görünmez bir ninja gibi bir anda dibinizde bitiverebiliyordu. Arkama döndüğümde muhtemelen ona çok büyük gelecek yirmi altı beden kotların olduğu rafa tehlikeli biçimde ağırlığını vererek yaslanmış, beni izlediğini gördüm.

"Öyle mi dersin?" deyip ellerimi bir kere daha kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Evet!" Jade dümdüz sarı saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu sabahki makyajı fazla abartılıydı, öyle ki

bir sonraki göz kırpışında kirpiklerinin tokat misali suratıma çarpmasından korkuyordum. "Kendine hiç yeni kıyafetler almıyorsun, Amy. Hep aynı şeyleri giyiyorsun."

Bu tamamen yanlış bir yorum değildi. Doğru, normalde kot pantolon ve büyük beden kapüşonlu *sweatshirt* giyerdim. Ama kapüşonlu *sweatshirt*leri çok seviyordum. Sıcacık ve rahattılar, hem yağmur yağarsa kapüşonu başınıza çekebilirdiniz. Resmen mükemmel kıyafetti!

"Al bunu," dedi Jade. "Sözümü dinle."

Bilgece sözlerinin ardından kendi alışverişini yapmak üzere yanımdan ayrıldı. Jade mağazadan en az bir, belki iki kıyafetle çıkacaktı. Birkaç da takıyla. Hep öyle olurdu.

Bir kez olsun ben de aynını yapmalıydım. Annem bana biraz para vermişti; iki gıcır gıcır yirmilik. Yeryüzündeki en sevdiğim içecek olan şeftalili soğuk çay alarak parayı bozmuştum ama kalanı cüzdanımda duruyordu. Kendime kazak alabilirdim. Hayatımda bir kez olsun kapüşonlu *sweatshirt* olmayan güzel bir giysi alabilirdim. Pazartesi günü okulda yeni kazağımda caka satmak güzel olurdu.

Kazağın kol ağzından sarkan fiyat etiketini alıp baktım. Bakmamla ağzım bir karış açık kaldı.

Pekâlâ, belli ki bugün bu kazağı *almayacaktım.*

Ona olan özlemimi bastırarak üzerimden çıkarıp askıya astım ve askıyı da kıyafet askılığının arka tarafına yerleştirdim. Altı üstü sıradan bir kazak nasıl bu kadar pahalı olabilirdi? Neticede birkaç yumak iplikten ibaret değil miydi? Kazakla aramda tehlikeli bir bağ oluşmadan önce buradan uzaklaşmalıydım.

Ricardo's'un ortasında durmuş, yasaklı kazağı okşamamaya çalışırken kıyafet askılığının öbür tarafında küçük bir kız çocuğu gördüm. Altı yedi yaşlarındaydı, kazakla aynı renkte pembe bir elbise giymişti, sarı bukleleri yüzünü çevreliyordu. Çok sevimliydi, hele ki aralıklı dişleriyle gülümsediğinde tam bir sevimlilik abidesine dönüştü.

"O kazak sana çok yakışır," dedi sevimli kız çocuğu sesiyle.

"Ay, teşekkür ederim," dedim.

"Bence almalısın."

Ona üzüntüyle gülümsedim. "Maalesef biraz fazla pahalı."

Küçük kız başını kaldırıp bana baktı. Uzun, kapkara kirpiklerin çevrelediği gözleri iki küçük okyanus misali masmaviydi. "O zaman çal," dedi.

Ne?

Yanlış duymuş olmam gerektiğini düşünerek kıza baka kaldım. Acaba anne babası neredeydi? Onun kadar küçük bir kız çocuğu tek başına olmamaydı, öyle değil mi? "Affedersin?"

Kız yine aralıklı dişlerini göstererek gülümsedi. "Kimse görmez," dedi. "Burası büyük bir mağaza. Kazağın yokluğu fark edilmez bile."

Doğru diyordu. Richardo's kocamandı. Dahası bu katta çok az personel çalışıyordu. Kimsenin ruhu bile duymadan kazağı sırt çantama sokuşturabilirdim. Tek kuruş ödemeden buradan gidebilirdim.

Ama bunu yapamazdım. Hırsızlıktı bu! Oysa ben bugüne kadar sakız bile çalmamıştım. Şimdi kalkıp kazak çalamazdım.

Çalmanın ne kadar yanlış olduğunu küçük kıza açıklamama kalmadan biri beni kolumdan tuttu. Jade'di ve altın beneklerle bezeli mavi gözleri çılgınca bakıyordu. Omzundaki alametifarikası kırmızı çantasını düzeltti.

"Pişt, Amy," dedi. "Ben gitmeye hazırım. Hadi buradan çıkalım."

Karşı koymama kalmadan Jade beni çıkışa doğru çekiştirmeye başladı. Gerçi böylesi daha iyiydi. Cüzdanımdaki otuz yedi dolar artı bozukluklar buradan gerçekten hoşuma giden bir şey almama yetmeyecekti.

Kıyafet askılıklarının arasında zikzak çizerek çıkışa doğru yürürken, "Sally's'e uğramak ister misin?" diye sordum. "Orası daha ucuz."

"Olur. Uğrayabiliriz."

"Ya da bir şeftalili soğuk çay daha mı alsam?"

Jade güldü. "Seni kessem kanının yüzde doksan şeftalili soğuk çay çıkacağından eminim."

Eh, ne diyebilirdim ki? Şeftalili soğuk çayı seviyordum. Hayatta bundan daha kötü kusurlar da vardı.

Jade sıska parmaklarıyla bileğimi tutmaya devam ederken mağazanın çıkışına vardık. Tam dedektörden geçerken kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başladı. Ben şaşkınlıkla yerimde kalakalırken Jade kolumu daha sıkı kavradı ve "*Koş*," diye emretti.

Ne oluyor dememe kalmadan koşmaya başladık. Arkamızdan bir ses durun diye bağırdıysa da bu saatten sonra duramayacağımız belliydi. Alışveriş merkezi boyunca koşup içeride küçük çocuklarıyla dolaşan ailelerin arasından geçtik, hatta bir ara az kalsın bir bebek arabasına çarpacaktım. Jade de neredeyse bastonlu bir kadını yere serecekti. Ama iki köşeyi daha döndükten sonra Jade'in beni bir kuytuya çekmesiyle nihayet durduk.

Jade nefes nefeseydi ancak bir yandan da gülüyordu. Yanakları al al olmuş, platin sarısına boyadığı saçları dağılmıştı. "Aman Tanrım," dedi.

Kollarımı gövdeme dolayıp yan tarafıma hafif hafif masaj yaptım. "Az önce ne oldu öyle?" diye sorduysam da maalesef cevabı zaten biliyordum.

Jade kırmızı çantasını açtı. İçine bakmamla etiketi hâlâ üzerinde olan gömleği görmem bir oldu.

"Jade!" diye söylendim. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Omzunu silkti. "Mağazadaki her şey ateş pahasıydı. Bana başka seçenek bırakmadılar. Hem o kadar da önemli bir şey değil."

Jade ve ben anaokulunun ilk günü aynı elbiseyi –göğsünde pembe-mor kalp olan beyaz bir elbise– giydiğimizi fark ettiğimizden bu yana kankaydık. Dokuz yaşımızdan on bir yaşımıza kadar her hafta sonu birimizin evinde pijama partisi yapmıştık,

şimdiye kadar hoşlandığım bütün erkekleri biliyordu ve sırları mezara götüreceğine yemin etmişti. Yaşadığım müddetçe Jay Carpenter'dan daha iyi bir dostum olmayacaktı.

Ama son zamanlarda artık onu tanıyamadığımı hissediyordum. Eskiden benim gibiydi: okula gitmeyi severdi, kitap okurdu, kurallara uyardı. Ancak son bir yıldır aklına delice şeyler gelip duruyordu. Mesela geçen hafta gecenin ikisinde beni arayıp *Bayan McCloskey'nin evine gizlice girip havuzunda çıplak yüzmeye var mısın* diye sormuştu! Hayır, tabii ki yoktum.

"Hırsızlık yapmamalısın, Jade." Dırdırcı gibi hırsızlığın ne kadar yanlış olduğuyla ilgili ona nutuk çekmek istemiyordum, bu yüzden kısaca, "Ya yakalanırsan?" demekle yetindim.

Bunu hiç dert etmiyormuş gibi elini salladı. Ama *ben* ediyordum. Gelecek yıl üniversitelere başvuracaktık. Başvurularımda hakkımda yapılan bir hırsızlık suçlamasını açıklamaya çalışmak istemiyordum.

"Herkes çalıyor." Jade bana imalı imalı baktı. "Sen de o kazağı çalmalıydın. Sana çok yakışmıştı."

Alaycı bir tavırla güldüm. "Var ya, o küçük kız da bana kazağı çalmamı söyledi. İnanabiliyor musun?"

Jade çantasından çıkarıp havaya kaldırdığı tişörtün önündeki parlak yazıyı hayranlıkla incelerken, "Hangi küçük kız?" diye sordu.

"Mağazada yanımda duran küçük, sarışın kız işte."

"Ben yanında küçük, sarışın bir kız filan görmedim. Neden bahsediyorsun, Amy?"

Gözlerimi devirdim. Jade'in gözlem yeteneği pek de olağanüstü sayılmazdı. O küçük kızı nasıl görmemiş olabilirdi? Süslü pembe elbisesin içinde, üstelik orada bir başınayken onu fark etmemek imkânsızdı. Dahası hemen yanımda duruyordu.

Durmuyor muydu?

DÖRT

GÜNÜMÜZ

SABAHA KALAN SAAT: 13

Psikiyatri koğuşu hastanenin dokuzuncu katındaydı.

Asansörün ağır metal kapısının önünde durmuş, daha hızlı mı yoksa daha yavaş mı gelmesini istediğimden emin olamayarak bekliyordum. Bir an evvel gelmezse geç kalacaktım. Ama öte yandan burada durup asansörü beklediğim her dakika, kilitli bir psikiyatri ünitesinde geçirmediğim dakikaydı. Dolayısıyla arada kalmıştım.

Beklerken forma altımın cebindeki telefonum titredi. Yakında telefonumu kullanamayacağımı düşünmek beni dehşete sürüklüyordu. Bir kolumun kesilmesiyle aynı şeydi. Tamam, bu durum telefonumla aramda sağlıksız bir ilişki olduğunu gösteriyor olabilirdi ama umurumda değildi. Telefonuma *ihtiyacım* vardı. Nasıl bir yerde telefon çekmezdi? İnsanlık dışıydı bu.

Mavi pantolonumun derin cebinden telefonumu çıkardım. Arayanın, D Koğuşu'nda nöbet tutmama gerek kalmadığını söylemek üzere psikiyatri bölüm başkanının idari asistanı Pauline olmasını umuyordum. Ama tabii ki o değildi. Annemdi.

Harika.

Annem şu anda konuşmak istediğim son kişiydi ama telefonu açmazsam ve sonra da çekmezse paniğe kapılırdı. D layısıyla şimdi konuşup kurtulmak daha iyiydi.

"Selam, anne," dedim tam da asansörün kapısı nihayet açılmışken. Buna binmeyecektim.

"Amy," dedi. "Nasılsın?"

"Meşgulüm," dedim. "Bu geceyi ders çalışarak geçireceğim."

Pekâlâ, anneme geceyi D Koğuşu'nda geçireceğimi söyle memiştim. Ben beni bekleyenlerden bu kadar endişe ediyorsam annem iki kat endişelenirdi. Ama bunun sebebi genel olarak endişeli biri olması değildi, hayır, Jade'in bir zamanlar orada yattığını biliyordu. Aramızda geçen her şeyi biliyordu.

D Koğuşu'na dönmemi istemezdi.

"Psikiyatri nasıl gidiyor?" diye sordu. Arka planda, bundan yaklaşık yirmi yıl önce aldıkları küçük televizyonda dönen akşam haberlerinin sesi vardı. Babam istisnasız her akşam haberleri izlerdi. Televizyonun başına oturduğu saate göre alarm kurabilirdiniz.

"İyi," dedim anneme. "Kolay."

"O bölümde uzmanlaşmak..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Psikiyatri bölümünde uzmanlaşmak gibi bir düşüncem yok. Kesinlikle yok."

Bunun yerine hangisi olsa kabulümdü. Cerrah, iç hastalıkları uzmanı, kadın hastalıkları ve doğum uzmanı. Hatta gün boyu rektumlara bakmaktan başka bir şey yapmayan doktorlardan biri bile olabilirdim çünkü bu önemli bir işti ve ben de bunu yapabilirdim. Ama psikiyatrik bozuklukları olan hastalara bakamazdım. Asla yapamayacağım bir şey varsa o da buydu.

Annem birdenbire, "Jade nasıl acaba?" deyiverdi.

"Eminim iyidir," dediysem de aslında emin filan değildim.

"Ondan hiç haber alıyor musun?"

Birkaç yıl önce Facebook'ta Jade Carpenter'dan arkadaşlık isteği almıştım. İsteği reddetmekle kalmamış, bir de onu engellemiştim. "Alıyorum diyemem."

"Cenazeden beri onu görmedim..."

Bir an için vicdanım sızladı. İki yıl önce Jade'in annesi aşırı dozda uyuşturucudan hayatını kaybetmişti. Meğer uzun zamandır uyuşturucu kullanıyormuş, bir gün kantarın topuzunu kaçırıp fazla hap yutunca kalbi durmuş. Cenaze töreni ilk önemli anatomi sınavımla aynı gündü, o yüzden gitmemiştim. Hem zaten Jade'le konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki yokluğumu fark edeceğini bile düşünmemiştim.

Ama içimden bir ses kesinlikle fark ettiğini söylüyordu. Ve çok *kızmıştı.*

"Anne." Önce kol saatime, sonra karşımdaki asansörün ağır kapısına baktım ve tam da o sırada kapı tok bir sesle açıldı. "Kapatmam gerek."

"Tamam, iyi geceler o zaman, tatlım. Seni seviyorum."

"Hı hı," dedim çünkü toplum içinde telefonla konuşurken "seni seviyorum" demekten hep utanırdım. Ama telefonu kapadıktan sonra kendimi kötü hissettim. Neden anneme onu sevdiğimi söylememiştim? Oysaki söylemesi son derece kolay bir şeydi.

Her şeyden öte, ya bu telefon konuşması onunla son konuşmam olursa?

Bu korkunç düşünceyi aklımdan hemen çıkarıp telefonumu cebime geri koydum. Çiçek desenli formaları olan bir grup hemşire beni asansörün kapısından içeriye sürükleyince kendimi en arka tarafa sıkışıvermiş buldum ama sorun değildi. Yanımda iki hemşire sohbet ediyordu. Long Island aksanlı olan diğerine dün geceki randevusunun ne kadar kötü geçtiğini yüksek sesle anlatırken asansörün kapısı kapandı.

İşte başlıyoruz...

Bir kattan diğerine yükselirken düğmelerin yanmasını izledim. Üç, dört, beş... Asansör âdeta ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Bir hastane asansörünün daha hızlı olması gerekmez miydi? Ya acil bir durum olursa? Ya aniden *kalbim durursa*? Kateterizasyon laboratuvarına varana kadar ölürdüm.

Dokuzuncu kata varmak için acele ettiğim filan yoktu ama artık şu nöbet bir an evvel başlayıp bitsin istiyordum.

"...Ay bir de çatalıyla dişlerinin arasında kalan yemek artıklarını temizlemez mi!" diye haykırdı önümdeki genç hemşire.

"İğrenç," dedi arkadaşı.

Bu geceyi, dişlerinin arasında kalan yemek artıklarını çatalıyla temizleyen bir adamla randevuya çıkmaya yeğleyeceğimi düşünmeden edemedim. Bu ne ki, çatalla *burnunu karıştıran* bir adama bile razıydım.

Asansörün kapıları nihayet açıldı ve hafiften İngiliz aksanlı robotik bir ses, "Dokuzuncu Kat," diye anons etti. Duvarlardaki boyanın her bir çatlağını gözler önüne seren floresan ışıklarıyla aydınlatılmış koridora çıktım. Mavi renkli kocaman bir tabelanın üzerinde sağ tarafı işaret eden bir ok vardı:

D KOĞUŞU

Psikiyatri ünitesine neden D Koğuşu dediklerini bilmiyordum. Rotasyona başladığında Gabby'ye sormuştum ama o da bilmiyordu. Ben de daha fazla araştırmamıştım.

Köşeyi döndükten sonra, koridorun en sonunda ağır bir metal kapı gördüm. Kapıya yaklaştıkça üzerinde asılı tabelayı okumak kolaylaştı. Büyük, kırmızı bir dur işaretiydi ve üzerinde şöyle yazıyordu:

DUR
BU KAPI 7/24 KİLİTLİDİR

Kapının hemen yanında diyafon vardı, içeri girebilmek için hemşire bankosuyla haberleşmek amacıyla oraya monte edilmiş olmalıydı. Altında da şifreyi bilecek kadar şanslı olanların kullanabileceği bir tuş takımı bulunuyordu. Kapının yanında bir şey daha vardı. Bu geceden bir dakika öncesinden bile daha çok korkmama neden olan bir şey.

Cameron Berger.

Aman Tanrım. Eski sevgilimin burada ne işi vardı? O "selam" mesajını bu yüzden mi göndermişti?

"Amy!" Sanki iki metre ötesinde değilmişim, onu gözden kaçırabilirmişim gibi çılgınca elini sallıyordu. "Bu gece sen de mi nöbetçisin?"

Cam de benim gibi kısa, beyaz bir önlük ve açık mavi forma giymişti –bunları muhtemelen benim gibi hastanenin üçüncü katındaki tıbbi malzeme dükkânından almıştı– ancak adam devden hâllice olduğundan onunkiler benimkilerden aşağı yukarı on beden daha büyüktü. Üniversitedeyken Amerikan futbolu oynamıştı ama profesyonel olacak kadar iyi değildi. Gerçi o hep ortopedist olmak istemişti zaten, futbolcu değil.

"Cameron," dedim ağzımın ucuyla. "Burada ne arıyorsun?"

"Bu gece nöbetçiyim." Çenesini kaldırdı. O anda fazlasıyla çıkıntı yapan çenesiyle, tıpkı çocukken annemin bana zorla izlettiği şu eski John Hudges gençlik filmlerinden birindeki zengin züppesine benzedi. "Sen de mi nöbetçisin?"

"Stephanie nerede? Bu gece burada nöbet tutacak diğer tıp öğrencisi o olacaktı." Ardından suçlarcasına ekledim. "*Nöbet çizelgesinde* öyle yazıyordu."

Tek omzunu kaldırdı. "Yerine birini bulması gerekti."

Harika. Bu gece gittikçe daha muhteşem bir hâl alıyordu.

Cam'in açık kahverengi saçları her zaman olduğu gibi hafifçe gözlerine düşüyordu. Ve ben de her zaman yaptığım gibi uzanıp saçlarını gözlerinin önünden çekmek istedim. Ama

yapmasam daha iyi olurdu çünkü oraya uzanırsam kendim gözlerini oyarken bulabilirdim. "Nasılsın, Amy?"

"İyiyim."

"Bu yıl da Gabby'yle mi yaşıyorsun?"

"Evet."

"Güzel, güzel." Köşeli çenesindeki kirli sakalını kaşıdı. "Hafta sonunun geri kalanında bir planın var mı? Nöbetten sonra yani?"

"Yok."

"Anladım." Düşünceli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. "Benim de yok. Epeydir pek bir şey yaptığım yok aslında, biliyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden gözlerimi dikip yüzüne bakmakla yetindim. Bütün geceyi bu adamla geçirmek zorunda olduğuma *inanamıyordum*. En kötü tarafı beni terk etmiş olması bile değildi. Daha önce de terk edilmiştim. En kötü tarafı, beni terk etme *sebebiydi*.

Yazın başında Cam bana bütün dikkatini kurul sınavına hazırlanmaya vermek istediğini ancak benimle zaman geçirmeye devam ederse bunu yapamayacağından korktuğunu belirterek artık benimle görüşemeyeceğini söylemişti. Yanlış duymadınız, beni bir *sınav* için terk etmişti. Özgüvenimi bundan daha fazla kıramazdı doğrusu.

Amy – sınav. Amy – sınav. Eh, gayet basitti. *Aynı sınava* benim de girmek zorunda olduğumdan, yine de ilişkiyle ders çalışmayı bir arada yürütmeyi becerebildiğimden ve dahası bunu yapmaya gönüllü olduğumdan bahsetmiyordum bile.

Bu gece birlikte nöbet tutacağımızdan habersiz olmama seviniyordum. Çünkü haberim olsaydı küçük makyaj çantamı çıkarmak ya da koyu kahverengi saçlarımı ensemde atkuyruğu toplamak yerine daha farklı bir şey yapmak gibi işlere kalkışabilirdim. O zaman da kendime olan saygım son bulurdu.

Cam'in bakışları altında cep telefonumu çıkarıp psikiyatri ünitesi yönetim odasının numarasını buldum. İçten içe bu saatte orada kimsenin olmayacağını bilsem de belki şansım yaver gider diye numaraya tıkladım. Telefon çalarken heyecanla birinin açmasını bekledim.

"Anlaşılan ilginç bir gece olacak, ha?" dedi Cam.

Telefon hâlâ çalıyordu. Beşinci çalışıydı. "Öyle görünüyor."

"Psikiyatri bölüm başkanının idari asistanı Pauline Walter'a ulaştınız. Ofisimiz şu anda kapalıdır. Lütfen mesaj bırakın ya da mesai saatleri içinde tekrar arayın..."

Harika. Kapalı olacaklarını biliyordum zaten. Hem Pauline'e ulaşsaydım bile ne diyecektim ki? Rotasyon görevimi yerine getiremem çünkü birlikte rotasyon yapacağım adam birkaç ay önce beni terk etti mi? Yeterli bir bahane değildi.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Cam.

Telefonu cebime geri koydum. "Kimseyi."

"Neşelen biraz. Geceyi kilitli bir psikiyatri ünitesinde geçirmek herkese nasip olmaz. Sence de çok havalı değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. O böyle *düşünürdü* tabii. "Bütün gece orada kilitli kalacak olmamız seni hiç rahatsız etmiyor mu yani?"

"Neden etsin? İçeride bize işkence edecek ya da şok terapisi uygulayacak değiller ya. Hem zaten elimizde kapıyı açan kod olacak."

"Ya hastalardan biri bize saldırırsa?"

"Bunun olma olasılığı çok düşük."

Cameron'ın anlayışlı olmaması beni hiç şaşırtmıyordu. Empati kurma geninin bozuk olduğuna kalıbımı basardım. Öyle bir şey var mıydı? Genetik dersinde işlemiştik sanki. O derste idrarınızın akçaağaç şurubu gibi kokmasına neden olan bir hastalık da öğrenmiştim. "İyi. Neyse ne. Belli ki seni rahatsız eden bir şey yok."

Sonrasında elimizi kolumuzu nereye koyacağımızı bilemeden orada öylece dikildik. İçeriye girmek için hemşire bankosunu arayıp aramayacağını merak ettim. Eh, bunu yapan ben olmayacaktım. Bilgisizi oynayarak gerekirse bütün gece burada böyle dikilirdim. *Bizi içeri alan olmadı, tüh!*

"Baksana." Cam'in yanakları belli belirsiz kızardı; ne zaman kendini rahatsız hissetse yüzü hemen benek benek olurdu. "Amy, ben..."

Cam'in bana ne diyeceğini bilmiyordum, hiçbir zaman da öğrenemeyecektim çünkü tam da o anda önümüzdeki kapıdan kulakları sağır eden bir zil sesi yükseldi. İkimiz de geri kaçarken yüksek sesli bir *klik* duyuldu. Psikiyatri ünitesinin kapısının kilidi açılmıştı.

Cameron kenara çekildi. "Hanımlar önden."

Tam da şimdi bir beyefendi gibi davranacağı tutacaktı tabii ki...

Kapının açıldığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmışçasına atmaya başladı. Tek düşünebildiğim bu ünitede olmak istemediğimdi. Arkama dönüp basamakları koşarak indiğim gibi hastaneden çıkmak istiyordum. Bunu yapmamak için bütün irademi kullanmam gerekti. Burada olmayı gerçekten ama *gerçekten* hiç istemiyordum.

Sebebini eski en yakın arkadaşımdan başka kimse anlayamazdı.

BEŞ

SEKİZ YIL ÖNCE

Jade gecikmişti.

Bu ilk kez olmuyordu. Daha doğrusu son zamanlarda ilk kez olmuyordu. Son bir iki yıldır en yakın arkadaşım beni sürekli ekip duruyordu. Bu akşamüzeri bizim lisenin önünde yirmi dakikadır onu bekliyordum ama ne gelen vardı ne giden. Başta her yer çocuklarla doluydu ancak şimdi pek kimseler kalmadığından ortalıkta olmadığını rahatlıkla görebiliyordum.

Harika.

Güya bugün birlikte çalışacaktık. Bay Riordan'ın trigonometri dersinde *rezalettim* ve Jade her zaman matematikte benden daha iyi olmuştu. Bana ders çalıştırmasına ihtiyacım vardı çünkü sınavımız yaklaşıyordu ve hemen şu anda bildiğimden daha fazla trigonometri öğrenemezsem dersten kalacaktım.

Kot pantolonumun cebindeki telefonum titredi. Çıkarıp baktığımda annemden mesaj geldiğini gördüm.

Ne zaman gelirsin?

Ona cevap yazdım.

[redacted]

Telefonumu yeniden cebime koydum ve pefaalili soğuk çayımdan bir yudum içerken Jade'i arayan gözlerle etrafa bakındım. Bakışlarım oyun sahasını çevreleyen tel örgüye kaydı. Ama Jade orada olamazdı. Orası okul çıkışı spor yapılan yerdi, Jade ise hiçbir zaman sporcu olmamıştı. Jade Carpenter'ı bahçenin etrafında koşarken hayal bile edemiyordum. Ayrıca hiçbir zaman sporcu çocuklara ilgi duymamıştı. O, *kötü* çocuklardan hoşlanırdı.

Tel örgüyü boydan boya tararken yalnız olmadığımı fark ettim. Hiç beklemediğim biçimde çimenliğin ortasında küçük bir kız çocuğu duruyordu. Hatta bu kız çocuğu, geçen hafta sonu Ricardo's'ta gördüğüm sarışın kız çocuğunun ta kendisiydi. Bana kazağı çalmamı söyleyen kız çocuğuydu.

Yine yapayalnızdı. Burada olması, Ricardo's'ta olmasından bile daha tuhaftı. Geçen gün de giydiği pembe renk süslü elbisesi ve küçük ayaklarında aynı renk Mary Jane'lerle bir lisenin bahçesinde dikiliyordu. Ona baktığımı görünce yine o ayrık dişlerini göstererek gülümsedi. Selam vermek için elimi kaldırdım, o da bana el salladı.

Belki de burada okuyan öğrencilerden birinin kız kardeşiydi. Bu, neden Ricardo's'ta olduğunu da açıklardı; ablasıyla alışveriş yaparken ablası onu yalnız bırakmış olmalıydı. Şimdi yine yalnız bırakmıştı. İyi olduğundan emin olmalıydım.

"Amy!"

Sivri bir tırnağın omzuma batmasıyla arkama döndüm. Jade nihayet ortaya çıkmıştı. Yine boya fıçısına düşmüşçesine makyaj yapmasının yanı sıra siyah bir mini etek ve yırtık dolu

ilk sırap giymişti. Üzerinden ne olduğunu çıkaramadığım bir koku yayılıyordu.

"Hey, senin neyin var?" Hafifçe kanlanmış gözlerini oruş-turdu. "En az on kere seslendim!"

"Duymadım ki." Neredeyse beş ton ağırlığında olduğundan yere bıraktığım sırt çantamı aldım. "Aklım yuvadaki küçük kızdaydı."

Jade bana gözlerini kısarak baktı. "Hangi küçük kız?"

Omzumun üzerinden oyun sahasına baktım. Küçük kız gitmişti. Neyse, başının çaresine bakabileceğinden emindim. "Boş ver. Çalışmaya hazır mısın?"

Bizim eve gidecektik. Eskiden hep Jadelerde çalışırdık ama her nedense son zamanlarda beni evine götürmeyi istemez olmuştu. Buna çok üzülüyordum çünkü Jade'in annesi benimkinden çok daha havalıydı. Her şeyden önce hiç evde olmazdı. Genel olarak evde hiçbir yetişkin bulunmazdı. Babasıyla hiç tanışmamıştım. Jade'in babasının kim olduğunu bildiğinden bile emin değildim. Geçmişte bana bir keresinde yurt dışında görev yapan bir asker, bir keresinde Ay'a gönderilmiş bir astronot olduğunu, bir keresinde de o doğmadan öldüğünü söylemişti.

"Şu an hiç ders çalışacak havamda değilim," dedi. "Fazlasıyla çalıştım zaten. Gel gidip okulun arkasında takılalım."

Jade'in kıyafetlerinden yayılan kokunun ne olduğunu şimdi anlıyordum. Okulun arkasında uyuşturucu müptelası çocuklarla beraber *esrar içmişti.*

"Jade," dedim, "benim gerçekten ders çalışmam lazım."

"Of, sen *hep* ders çalışıyorsun zaten." Mızırdanır gibi konuşmaya başladı. "Bir kez olsun eğlensek olmaz mı? Baksana, Steve Alcott seni çok tatlı bulduğunu söyledi."

"Bu sınavdan iyi bir not alamazsam matematiğim C gelecek ve annem de beni öldürecek. Dahası üniversite başvurularım da tehlikeye girecek."

"Eee?"

"Evet, birlikte ders çalışacağımıza ve bana yardım edeceğine söz vermiştin!"

"Edeceğim."

"Hayır. Şu an bana *hiç* yardımcı olmuyorsun."

Jade'in tanıdık yüzüne uzun uzun bakarak dostluğumuza ne olduğunu anlamaya çalıştım. Eskiden benimle aynı şeylere önem verirdi. Kötü not alma ihtimaline omuz silkip geçmezdi.

"*Gevşe* biraz, Amy." Elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek. Güven bana."

"Nasıl? Nasıl her şey mucizevi biçimde yoluna girecek?"

Gözlerini devirdi. "İyi. Sen bildiğinden şaşma. Ama ben gidip *eğlenceli* insanlarla takılacağım."

"Jade..."

Başka bir şey dememe kalmadan arkasına dönüp gitti. Ne güzel ders çalıştık ama... Anlaşılan kendi başıma üstesinden gelmem gerekecekti.

Biten şeftalili soğuk çayımın şişesini çöpe atıp az önce küçük kızın durduğu oyun sahasına son bir kez göz gezdirdim. Ortalıkta ne başka bir çocuk ne de onu almaya gelmiş bir ebeveyn vardı ama onu da hiçbir yerde göremiyordum. Boynumu uzatıp okulun çevresinde o süslü pembe elbiseyi ve sarı bukleleri aradıysam da kız sanki buhar olup uçmuştu.

Gitmiş olmalıydı.

ALTI
GÜNÜMÜZ

Ünitenin kapısını açan kişi, çiçek desenli forma giyen ve göğsündeki kartta geniş, büyük harflerle "Ramona", onun altında da çok daha küçük harflerle "Dutton" yazan kırk yaşlarında bir kadındı. Sağduyulu davranarak saçlarını topuz yapmıştı. Üzerinden yirmi yıldır bu işi yapan ve yirmi yıl daha yapacak olan bir hemşirenin profesyonelliği akıyordu. Bu kadını gözünü bile kırpmadan şok terapisi uygularken hayal edebiliyordum.

Gözlerini kısarak beni ve Cameron'ı süzdü, tek bir dikkatli bakışla ikimizin de notunu vermişti. "Evet?"

Beyefendiliği hiçbir zaman elden bırakmayan Cameron hemen öne çıktı. "Ben Cameron Berger, bu da Amy Brenner. Bu gece burada nöbet tutmak için görevlendirilen tıp öğrencileriyiz."

Ramona bizi bir kere daha süzdükten sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. Bir an için duraksayınca bizi geri çevireceğinden korktum. Eh, *korkmak* doğru kelime olmayabilirdi. *Umut ettim* demek daha uygun düşerdi.

"Evet, tamam," dedi. "Dr. Beck hemşire bankosunda. Size oryantasyon verecek."

Hastanedeki çoğu ünite gibi psikiyatri ünitesi de yekpare daireseldi. Cameron'la birlikte hemşire bankosuna doğru kavis çizerek ilerledik ve neredeyse doksan derece döndükten sonra oraya vardık. Sahiden de hemşire bankosunda üzerinde yeşil forma ve sol göğsüne Dr. Richard Beck yazısı işlenmiş uzun, beyaz önlük olan bir adam vardı. Geldiğimizi görünce heyecanla sağ kolunu kaldırdı.

"Selamlar!" dedi. "Ben Dr. Beck. Siz de..." Beyaz önlüğünün cebinden tıp öğrencileri vizite çizelgesinin kopyasını çıkarıp bir müddet inceledi. "Cameron ve Amy'siniz, değil mi?"

Dr. Richard Beck'in görünüşü beni şaşırtmıştı. Gabby övgü dolu sözlerle adamın ne kadar zeki olduğunu anlattığında, gözümün önünde insan zihniyle ilgili soruları cevaplarken dalgınlıkla sıvazlayacağı ak sakalı olan yaşlı başlı bir adam canlanmıştı. (Evet, belli ki bu geceki nöbetçi doktorumuzun Sigmund Freud olacağını sanmıştım.) Ama Dr. Beck öyle biri değildi. Alakası bile yoktu. Öncelikle yaşlı değildi. Upuzun ak sakalı olamayacak kadar gençti. Otuzlarındaydı, güneşte rengi hafiften açılmış kahverengi saçları ve bize gülümsediğinde yanaklarında beliren gamzeleri vardı.

Gabby'nin onu neden bu kadar sevdiğini şimdi anlıyordum.

"D Koğuşu'na hoş geldiniz," dedi. Gülümsemesi genişledikçe gamzeleri derinleşiyordu. "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim. Umarım burada geçirdiğiniz süre boyunca bir şeyler de öğrenebilirsiniz."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Cameron.

Yalaka.

Dr. Beck sanki bir şeyler eklememi bekliyormuş gibi bana bakınca, "Teşekkürler," dedim.

Yanıtımdan memnun olarak başıyla onayladı. "Gelin size etrafı göstereyim."

"Önce kapıdaki tuş takımının nasıl çalıştığını gösterebilir misiniz?" dedim biraz fazla aceleci bir tavırla. Ama elimde de-

gildi. Buradan tek çıkış yolu o kapıydı. Kodu öğrenene kadar içim rahat etmeyecekti.

"Amy kapalı bir ünitede olmaktan korkuyor," diye açıkladı Cameron. "Burada kilitli kalacağını sanıyor."

Ona ters ters baktım.

Dr. Beck güldü. "Sen de korkmalısın! Sinemaya ya da oditoryuma gittiğimizde bize ilk iş işaretli çıkışların nerede olduğunu göstermiyorlar mı? Gelin size ihtiyacınız olursa buradan nasıl çıkacağınızı göstereyim."

İkimiz de Dr. Beck'in peşinden içeri girdiğimiz kapıya doğru yola koyulduk. Biz hasta odalarının önünden geçerken 905 numaralı odanın kapısı hafifçe aralandı. Çevresinde altın rengi benekler olan bir çift mavi gözle karşılaştığımda sırtımdan aşağı bir ürperti indi. O odadaki her kimse bizi izliyordu.

Ayrıca o gözlerde korkunç derecede tanıdık bir şey vardı.

Şeye çok benziyordu...

Hayır. İmkânsız. Olamaz.

Ünitenin kapısına vardığımızda, kapının üzerinde asılı korkutucu dur işaretini ve kapının solundaki tuş takımını gördüm, tuş takımı hafiften yeşil renkte parlıyordu. Dr. Beck işaret parmağını tuş takımına uzattı.

"Kod 347244," dedi.

Cebimden telefonumu çıkardım. Tam da Gabby'nin söylediği gibi çekmiyordu. Gerçi şu anda bana not uygulaması lazımdı, hemen açıp altı haneli kodu kaydettim.

"Sayıları tuş takımına girdikten sonra kareye basın," diye açıkladı Dr. Beck. Ardından uygulamalı olarak gösterdi. Kareye bastıktan sonra dışarıdayken duyduğumuzdan bile daha yüksek sesli bir zil sesi bütün üniteyi inletti. Yüzlerimizdeki ifadeyi gören Dr. Beck güldü. "Çok sesli, değil mi?"

Kulaklarım hâlâ çınlıyordu. "Biraz," diye itiraf ettim.

"Üniteye giren ya da çıkan olursa bilmek istiyoruz," dedi. "Biri kodu yanlış girerse daha alçak sesli bir zil ötüyor."

Bunu, bir rakamına altı kere basarak göt[illegible] bir bilgi yarışmasında yanlış cevap verildiğinde [illegible] benziyordu.

"Kodu bilmeyen kimse buradan çıkamaz," dedi Dr. Beck, "ama kaçmaya çalışan olup olmadığını bilmek işimize yarıyor."

Onu izlerken ensemde tuhaf bir karıncalanma hissettim. Sanki biri de bizi izliyormuş gibi. Bir müddet aldırış etmemeye çalıştıysam da daha fazla dayanamadım. Başımı çevirip arkama baktığımda orada sahiden de bir hasta vardı. Bize bakıyordu.

Adam dev gibiydi –Cameron'dan daha uzun, ondan iki kat daha genişti– ve tişört üzerine tişört, *onun da* üzerine tişört giymiş gibi görünüyordu, koltuk altları ter içindeydi. Altındaysa koca göbeğini örtmeyen, düşük belli bir eşofman altı vardı. Gözleri acayip biçimde bomboş bakıyordu.

"Yarın gideceğim," dedi İspanyol aksanıyla.

Dr. Beck bir şey söylemeyince ben konuşup, "Öyle mi?" dedim.

Adam bakışlarını Dr. Beck'e çevirdi. "Babam yarın gideceğimi söyledi. Yani yarın gideceğim."

"Tabii," dedi Dr. Beck, onu temin eder gibi.

"Yapmak zorundasın," diye üsteledi adam. "Babam mecbur olduğunu söyledi."

"Merak etme, Miguel," dedi Dr. Beck.

Adam hepimize tek tek baktıktan sonra arkasına dönüp koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Adımları yavaştı ve ayaklarını sürüyerek yürüyordu, sanki nereye gideceğini bilmiyor, bu bilmediği yere varmak için hiç acele etmiyor gibiydi.

"Yarın taburcu mu olacak?" diye sordu Cam.

"Ah, hayır," dedi Dr. Beck. "Kesinlikle hayır. Ama ona karşı çıkarsam odasına gidip 911'i arar. En iyisi suyuna gitmek."

"Neden dört tişört birden giyiyordu?" Cam de merak etmişti.

Dr. Beck içini çekti. "Giyinirken onu daha iyi denetlemeliyiz."

Beyaz önlüğümü göğsüme daha sıkı sardım. "Neden bahsediyordu? Babasıyla ilgili meseleye yani?"

"Ah." Dr. Beck omuzlarını kaldırdı. "Babasının hâlâ yaşıyor olduğunu sanıyor."

Benim bütün tüylerim diken diken olurken Cam güldü. "Yani adam şizofren."

"Hayır." Dr. Beck kaşlarını çattı. "Şizofren değil. Biz burada hastalara böyle hitap etmeyiz. Miguel bir insan ve psikiyatrik rahatsızlığından çok daha fazlası. Şizofren değil, şizofreni hastalığından mustarip bir adam. Anlıyor musun?"

Cam'in yanakları al al oldu. "Tabii. Elbette. Affedersiniz."

Ama Dr. Beck arkasına döner dönmez bana sinsi sinsi sırıtıp gözlerini devirdi. Ben gülümsemedim. Dr. Beck'in söyledikleri hoşuma gitmişti: Dr. Uyutan'ın söylediği şeye çok benziyordu. Bu ünitede kilit altında tutulan hastalar da diğer herkes kadar insandı. Bir ruh hastalıklarının olması ölüme mahkûm edildikleri anlamına gelmiyordu. Buradaki bütün hastalar sadece iyileşmeye çalışıyorlardı.

Bu geceyi kazasız belasız atlatacaktım. Hiçbir sorun çıkmayacaktı.

YEDİ

Daha sonra Dr. Beck bize girişin hemen sağında kalan dinlenme odasını gösterdi ve yiyeceklerimizi buzdolabına yerleştirebilmemiz için bizi yalnız bıraktı.

Dinlenme odası hayli sadeydi. Geçen yıl Gabby'yle yol kenarında bulduğumuz kanepeden daha kötü durumda olan bir kanepe vardı ki ne kadar *kötü* durumda olduğunu artık varın siz düşünün. Köşede, bizimkilerin evinde ben doğmadan önce çekilmiş fotoğraflarda gördüğüme benzer bir bilgisayar duruyordu. Antik bilgisayarın yanında pencere vardı. Aklımda temiz hava almaya dair düşünceler belirdiyse bile pencereyi kapayan parmaklıkları görünce siliniverdi.

Cameron akşam yemeklerimizi koyabilelim diye buzdolabının kapağını açtı. Buzdolabının içi geçen yüzyıldan beri temizlenmemiş gibi görünüyordu. Her yüzeyin üzeri kahverengi bir kabukla kaplıydı ve yemeğime yer açabilmek için çoğunlukla katılaşmış bir karton sütü kenara çekmem gerekiyordu. Buna rağmen hiçbir şeyi atmaya kalkışmadım.

Hımm, acaba bu bir tür psikolojik deney olabilir miydi? Belki de birileri bu iğrenç buzdolabını temizleyip temizlemeye yeceğimizi görmek için kameradan bizi izliyordu?

Cameron cep telefonunu havaya kaldırıp peş peşe ekrana tıkladı. "Burada bir çubuk bile çekmiyor."

Adam beni *bir sınav uğruna* terk etmiş olmasına rağmen yine de ona yardım etmeye çalıştım. "Gabby pencerenin önünde çektiğini söyledi."

Onun anlattığı gibi yapıp doğruca pencerenin önüne gittim. Telefonumu soğuk cama dayadığımda sahiden de bir çubuk belirdi. Sonra bir tane daha. İki çubuk çekiyordu, yaşasın!

Çubuklar kaybolmadan önce Gabby'ye mesaj yazdım:

> D Koğuşu'na girdim. Dr. Beck'in bu kadar tatlı olduğunu söylememiştin!

Mesaj iletildi ama bir saniye sonra çubuklar yok oldu. Gerçi iyi olmuştu çünkü Dr. Beck bizi bekliyordu.

Hemşire bankosuna döndüğümüzde Dr. Beck bir hastanın dosyasını inceliyordu. Bizi görünce gülümsedi.

"Pekâlâ, bu geceki göreviniz," dedi, "ünitede herhangi bir acil durum olursa yardım etmeniz. Ama onun dışında öğrenmek için buradasınız."

"Harika!" dedi Cameron, az önce Disneyland'e gideceğinin haberini almış bir çocuğun heyecanıyla.

"Ama bir de kötü haberim var," dedi Dr. Beck. "Bu gece bilgisayar sistemi bakıma girecek. Dolayısıyla yazılı dosyalarla ve yazılı emirlerle idare etmemiz gerekecek."

Benim için hava hoştu. Bilgisayar sistemine üye girişim vardı ama hiç kullanmamıştım. Son zamanlardaki şansım düşünülünce sırf bilgisayarı çalıştırmak için bile bilgi işlemden uzun uzun ders almam gerekirdi.

Dr. Beck hemşire bankosunun üzerindeki rafta yan yana dizili kalın, mavi klasörleri işaret etti. "Bunlar yazılı hasta bilgileri. Bu gece birkaçını okumanızı ve sonra o hastalarla konuşmanızı tavsiye ederim. Onlar hakkında öğrenebildiğiniz kadar çok şey öğrenip gece boyunca onları gözlemleyin."

Böylece bütün gece dinlenme odasında saklanma planım suya düşmüş oldu.

"Bu gece size elimden geldiğince çok şey öğretmeye çalışacağım," diye ekledi Dr. Beck. "Bu ikiniz için de benzersiz bir deneyim, yataklı psikiyatri servisi hakkında bilgi edinebileceğiniz harika bir yol. Aranızda bu bölüme ilgisi olan var mı?"

"Benim var," dedi Cameron.

Aman Tanrım, şu küçük *yalancıya* bakın siz.

"Peki ya sen, Amy?" diye sordu Dr. Beck.

"Benim pek yok," diye itiraf ettim.

Cameron, psikiyatri alanında uzmanlaşmaya ilgim *varmış gibi* bile yapmamama şaşırmıştı. Oysa isteksizliğimi gayet kibar dile getirmiştim. Gerçek düşüncemi söyleyecek olsaydım, *Kendimi göz kapaklarımdan asmayı tercih ederim*, gibi bir şey derdim.

Her neyse, Dr. Beck güldü. "Dürüstlüğün hoşuma gitti," dedi. "Bütün tıp öğrencilerinin psikiyatriyle ilgileniyorlarmış gibi davranmalarından usanmıştım."

Cameron'ın kulaklarının tepesi kızarınca keyfim hafiften yerine geldi.

Dr. Beck bizi yeniden koridora götürdü. Ünite genel olarak sessizdi, sadece ritmik biçimde devam eden garip bir tık sesi vardı. *Tık tık tık*. Sanki ufak tefek biri odalardan birinde step dansı yapıyordu. Olabildiğince duymazdan gelmeye çalıştım.

"D Koğuşu'nda her hastanın kendine ait odası vardır," diye açıkladı Dr. Beck. "Odalar kilitli değil fakat tuş takımıyla dışarıdan kilitlenen iki tecrit odamız var. Bunun haricinde hastalar isterlerse ünitede dolaşabilirler. İçinde kanepelerin, bir

televizyonun ve hatta bir de piyanonun bulunduğu bir ortak salonumuz mevcut."

"Ben piyano çalabiliyorum," diye gönüllü oldu Cameron. "Aslına bakarsanız üniversitedeyken bana Paris'te piyano eğitimi alma fırsatı sunmuşlardı."

Dr. Beck onu duymazdan geldi. "Gözlemlediğiniz hastalarla vakit geçirmenizi ve durumlarını derinlemesine incelemenizi öneririm. Çoğu sizinle seve seve konuşacaktır ki bu sohbetlerden çok şey öğrenebilirsiniz. Eğitiminizin ilerleyen dönemlerinde başınız iyice kalabalıklaştıktan sonra bir daha böyle bir fırsat bulamayacaksınız."

Tik tık tık. Bu sesler nereden geliyordu?

"Kulağa harika geliyor," dedi Cameron.

Of, gittikçe yalakalığın dibine vuruyordu. Onunla çıktığıma inanamıyordum. Onu yakışıklı bulduğuma inanamıyordum. Ya da iyi öpüştüğünü düşündüğüme. Fakat duracağa benzemeyen şu sinir bozucu ses yüzünden ona olan öfkemin bir kısmı söndü.

Tik tık tık. Sanki biri mors alfabesiyle bize sinyal göndermeye çalışıyordu.

Daha fazla dayanamayıp, "Bu ses ne?" diye sordum.

"Ah!" Dr. Beck güldü. "Mary o. Hiç durmadan örgü örer."

Hemen karşımızdaki odayı işaret etti. 912 numaralı oda. Başımı uzatıp içeriye baktığımda, üzerinde uzun bir örgü elbise olan ak saçlı bir kadının sandalyede oturmuş, eğri büğrü parmaklarıyla iki şiş tuttuğunu gördüm. Atkı örüyor gibiydi ama atkı çok uzundu. Hatta saçma derecede uzundu. Bacaklarından aşağı sarkıyor, sonra odanın çevresini üç kere dönüyordu. Öyle ki beş altı atkı uzunluğundaydı.

"*O* neden burada?" diye sordu Cameron.

Bunu soruş şekli incelikten yoksun olsa da Mary sahiden zararsız görünüyordu.

Dr. Beck, "Yakında anlarsın," diyerek bize göz kırptı. "Gün batımı sendromu."

"Gün batımı sendromu mu?" diye sordum.

"Demans hastalığı olan yaşlılarda sık görülen bir durumdur," diye açıkladı. "Güneş battıktan sonra gitgide daha şaşkın ve daha tedirgin olurlar. Onu dikkatle izlerseniz görürsünüz."

"Demanstan ötürü mü burada?"

"Ah, hayır." Dr. Beck hızla başını iki yana salladı. "Çok iyi bir sebepten ötürü burada, inan bana."

Mary'nin odasına kaçamak bir bakış attım. Kapıda bizi görünce kırışık yüzünde o kadar büyük bir gülümseme belirdi ki dudakları âdeta ağzının içinde kayboldu. El salladı.

Ben de ona el salladım.

"Şiş kullanmasına izin mi veriyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Psikiyatri ünitesine asla ama asla sokmamamız gereken cisimler listesindeki şeylerden biriydi.

Dr. Beck başıyla onayladı. "Onlar çocuk korumalı şişler, yani tamamen zararsızlar. Mary yüksek riskli bir hasta değil, ayrıca örgü örmek onu mutlu ediyor. Biz de örmesine izin veriyoruz. Aksi takdirde çok huzursuzlanıyor."

Gecenin bir noktasında şişlerden birinin gözüme girdiğini hayal ettim. "Ah."

"Neyse, nerede kalmıştım?" diye devam etti Dr. Beck. "Kilitlenebilen iki tecrit odamız var ama şu anda yalnızca biri dolu. Gelin size göstereyim."

Daire biçimindeki üniteyi döndükten sonra kapılarının yanlarında tuş takımı olan iki odanın önünde durduk. Kapılardan biri açıktı ama diğeri kapalıydı. Bu iki odanın gecenin büyük kısmını geçireceğim dinlenme odasına ne kadar yakın olduğunu fark edince içim bir huzursuz oldu. Gerçi bunu bilerek yapmış olmalılardı.

"Bir Numaralı Tecrit Odası şu anda dolu," dedi Dr. Beck. "Ancak gecenin herhangi bir diliminde oradaki hastayı ziyaret etmenizi tavsiye etmem."

"Neden?" diye sordu Cameron.

Kaşları çatılan Dr. Beck bir anlığına tereddüt etti. "Bay Sawyer... tehlikelidir."

Kalp atışlarım hızlandı. "Tehlikeli mi?"

"Sizin için değil," diye ekledi hızlıca. "Gördüğünüz gibi kapı kilitli. Ayrıca kendisi odanın içinde bağlı durumda. Yani tamamen güvendesiniz. Yarın sabah onu daha güvenlikli bir hastaneye naklettirmeyi planlıyoruz."

Aman Tanrım.

"Söz veriyorum, tamamen güvendesiniz." Dr. Beck yüzümdeki ifadeyi görünce beni yatıştırmak istercesine gülümsedi. "Bay Sawyer'ın o odadan çıkmasına imkân yok." Durakladı. "Tabii siz onu salmadığınız sürece."

Sonrasında Dr. Beck bir süre konuşmadı. Bu sırada ortalık o kadar sessizleşti ki Bir Numaralı Tecrit Odası'ndan gelen sesleri duyabiliyordum. İnsana ait olamayacak kadar korkunçtu. İnilтiyle hırıltı arası bir şeydi.

Tanrım, o odada kim vardı? Yoksa ne mi demeliydim?

"Hiç endişeniz olmasın," dedim. "Bu odanın yakınından bile geçmeyeceğiz."

"Güzel," dedi Dr. Beck.

Geldiğimiz yoldan geri döndük. Dönerken yine 905 numaralı odanın önünden geçtik. Kapısı yine aralıktı. Ve o aksın benekli mavi gözler bana bakıyordu.

Beni izliyordu.

SEKİZ

Cameron ve benim bu gece gözlemleyeceğimiz hastaları seçmemiz gerekiyordu.

Bütün hasta dosyaları hemşire bankosundaydı, biz de onları gözden geçirip aralarından seçmek için oraya döndük. Dr. Beck odasına gitmişti, bu katla Ramona ilgileniyordu, gerçi şu anda bir dekorasyon dergisinin sayfalarını karıştırmakla meşguldü.

Hasta dosyaları, hemşire bankosunun üzerindeki bir rafa oda numarası sırasına göre dizilmişti. Raf yerine altındaki masada duran tek bir dosya vardı. Sırtındaki etikette SAWYER yazıyordu. Bu, Bir Numaralı Tecrit Odası'nda kalan hastanın adıydı. Dr. Beck buradayken dosyasını incelemiş olmalıydı.

Dosyaya bakarken içime bir merak düştü. O odadaki *kimdi?* Ne tür bir insanı o şekilde kilit altında tutmak gerekirdi? Sanki bir *hayvanmış* gibi. Bence son derece zalimce ve insanlık dışı bir yaklaşımdı ama laf söylemek bana düşmezdi.

Dosyaya dokunmaya kalkışmadım. Bunu yapmak bile Dr. Beck'in güvenine ihanet etmek olurdu. Bir yandan da dosyayı açarsam o odadaki canavar sayfaların arasından fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Gözüne kestirdiğin biri var mı?" diye sordu Cameron.

"Niye sordun?" dedim. "Elimden mi çalacaksın?"

Göğsünü tuttu. "O da nereden çıktı? Gözlemlemek istediğin bir hasta varsa sana öncelik tanıyacaktım. Ben bir beyefendiyim."

"Tabii canım. Bilmez miyim?"

Alt dudağını sarkıttı. "Yapma ama. Ben sana *ne zaman* öküzlük yaptım?"

"Mesela beni *terk ettiğinde?*"

"Şey yani onun dışında."

Gözlerimi devirdim. "Neyse ne. Umurumda değil. Hangi hastayı istiyorsan seç. Öyle ya da böyle hep senin dediğin oluyor zaten."

"O ne demek?"

"Şu demek..." Ramona duymasın diye sesimi biraz alçaltım. Aramızdaki bütün dramayı bilmesine gerek yoktu. "Bu geceki nöbetçi listesinde yoktun. Neden burada olduğunu anlamıyorum bile. Stephanie gerçekten senden yerine bakmanı istedi mi?"

Cameron sessizdi, bir kez olsun söyleyecek söz bulamıyordu. Stephanie'nin son dakika acil bir işinin çıktığına ve nöbetlerini değiştirmek için ona yalvardığına dair anlattığı hikâyeyi doğrulamasını umuyordum ama içimden bir ses bu değişikliğin tamamen onun fikri olduğunu söylüyordu.

Cam benden ayrıldığında hakikaten çok şaşırmıştım. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünmüyordum; eninde sonunda ayrılacağımız belliydi. Sınıfımızda, tıp fakültesinden sonra birbirlerine yakın yerlerde olacaklarından emin olmak için intörn eşleştirme programına birlikte yazılan çiftler vardı ama bu düşünce Cam'in aklından bir kere bile geçmemişti. Ne de olsa ortopedik cerrahi rekabetin son derece yüksek olduğu bir alandı. Bir başkasıyla intörn eşleştirme programına yazılmak yalnızca onun zararına olur, yer bulma şansını azaltırdı.

Yine de en az birkaç ay daha çıkmaya devam edeceğimizi sanıyordum. Belki programlarımız yoğunlaşmaya başladığında

birbirimizden uzaklaşırdık. Ya da uzaklaşmazdık. Belki intörn eşleştirme programına birlikte yazılmazdık ama ikimize de şehir içinde bir yer çıkardı ve böylece birlikteliğimize devam ederdik. Belki.

Yani ilişkimizi birdenbire bitirmesini hiç beklemiyordum.

Acaba o kurul sınavından kaç almıştı? Ayrılığımız onun için kaç puan değerindeydi?

"Hangi hastayla görüşeceğinin benim için hiçbir önemi yok," dedim, acınası ayrılığımıza dair düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak. "İstediğini seç."

"Eğer eminsen..."

"Tabii ki eminim. *Bunu* neden önemseyeyim ki?"

Belli belirsiz yüzünü buruşturdu. "Baksana, ne zamandır seninle konuşmak istiyordum. Telefonlarımı açmıyorsun."

"Hımm. Neden acaba?"

"Ben diyorum ki..." Duyma mesafesinde olan Ramona'ya kısa bir bakış attı. "Bu gece bir ara konuşabilir miyiz? Her şeyi yanlış anlamışsın gibi hissediyorum."

"Konuşmamayı tercih ederim, Cam."

"Lütfen?"

Yüzündeki ifadeyi görünce ona bu kadar soğuk davrandığım için bir anlığına vicdanım sızladı. Ama sonra bana ne yaptığını hatırladım. "Şimdi bu konuyu konuşmanın sırası değil. Hadi, bir an önce bu gece kimi gözlemleyeceğimizi bulalım."

Cam itiraz edecek gibiydi ama sonra fikrini değiştirdi. "Öyle olsun."

Cam'e kafa yormayı bir kenara bırakıp hemşire bankosunun üzerindeki dosyaları inceledim. Bakışlarımı etiketler arasında gezdirdikten sonra 905'teki hastanın dosyasında durdum. Çevresinde altın benekler olan mavi gözlü hastanın. Dosyanın üzerinde yazan ismi görünce bütün vücudum buz kesti:

CARPENTER.

Olamaz.

DOKUZ

SEKİZ YIL ÖNCE

ade'in evi benimkinden çok farklıydı.

Çocukken bu farklılık hiç dikkatimi çekmemişti. Hatta Jade'in evine içimden "eğlenceli ev" derdim. Çünkü benim evimde onlarca kural vardı. Oyuncaklarımla oynadıktan sonra onları toplamalıydım. Bulaşıkları doğruca bulaşık makinesine koymalıydım. Yatmadan önce dişlerimi fırçalamalıydım.

Jade'in evinde bu kurallar yoktu. Anladığım kadarıyla *hiç* kural yoktu.

Aylardır buraya gelmemiştim ama Jade bugün beni birlikte lers çalışmaya davet etmişti. Eh, en azından ben ders çalışacağımızı umuyordum. Jade'in sınıfımızdaki sevimli çocuklardan ya da bize nasıl sahte kimlik bulabileceğinden bahsederek dikkatimi dağıtmaya çalışacağından şüphem yoktu. Ama ben yine de yoldan sapmaması için elimden geleni yapacaktım, her ne kadar son zamanlarda bu epey zorlaştıysa da.

Dikdörtgen biçimindeki tek katlı, alçak tavanlı evine uzanan olda peşinden giderken evin tadilata ne kadar ihtiyacı olduunu düşünmekten kendimi alamadım. Burası biz çocukken e kötü durumdaydı ama şimdi biri kuvvetlice üflese yıkılacak-

mış gibi görünüyordu. Sokak kapısına ulaşmak için çıktığımız dört basamak, yıllarca kar fırtınalarının aşındırmasına maruz kaldıktan sonra neredeyse parçalara ayrılmış vaziyetteydi ve düşmemek için tırabzana tutunduğumda işaret parmağıma büyük bir kıymık battı.

"Ay!" diye bağırdım.

Jade başını çevirip bana baktı. "Yine ne oldu?"

Bugün keyifsizdi. Belki de birlikte ders çalışmak pek de iyi bir karar değildi ama sınavım için yardıma ihtiyacım vardı ve Jade her zaman kurtarıcım olmuştu. "Parmağıma kıymık battı."

"Eh, kim sana tırabzana dokun dedi?"

Belli ki Jade'in evinde artık bir kural *vardı*. Tırabzana dokunma yoksa eline kocaman bir kıymık batar.

"Bakayım." Jade yaralanan sol elimi tutup kaldırdı. Gözlerini kısarak kıymığı inceledi. Uzun tırnaklarıyla tutup çıkarırken bir çığlık daha koyuverdim. "Oldu işte! Tanrım, amma da mızmızsın, Amy."

Parmağımın ucundan çıkan bir damla kanı emdim. Acaba içeride hiç yara bandı var mıydı?

Sineklikli kapı menteşelerinden kurtuldu kurtulacak gibi görünüyordu ama sinekliği ortadan ikiye ayrılmış olduğundan bunun bir önemi yoktu. Jade sokak kapısının kilidini açtı ve birlikte içeri girdik.

İlk algıladığım şey koku oldu.

Jade'in evi hiçbir zaman güzel kokmamıştı zaten. Hep sigara dumanı ve Bayan Carpenter'ın parfümünün karışımı gibi kokardı. Bugün de o ikisi gibi kokuyordu ama bir şey daha vardı. Sanki bir şey çürümüş gibiydi ama bu iğrenç kokunun altında mide bulandıracak kadar tatlı bir koku daha alıyordum. Ne olduğundan emin değildim ancak havada bu geniz yakan koku varken matematiğe nasıl odaklanacağımı hiç bilmiyordum. Burada olduğum süre boyunca ağzımdan nefes almam gerekecekti.

"Ne?" dedi Jade.

"Yok bir şey."

"Yüzünü buruşturuyorsun."

Tepkimi gizlemek zordu. Ama kalkıp da en yakın arkadaşıma evinin kocaman bir çöp yığını gibi koktuğunu söyleyemezdim. "Hayır, buruşturmuyorum."

Jade okul çantasını yere attı fakat ben benimkini omzumdan indirmekte kararsızdım. Zeminin her karışı kıyafet, kitap ya da başka ıvır zıvırlarla doluydu. Tam çantamı kanepenin yanına koyacaktım ki oranın da bir yığın bulaşıkla dolu olduğunu gördüm. Üstelik yığının en üstündeki tabakta kurumuş yemek artığı vardı. Jade'in ilk önce bulaşıkları eviyeye götürmek isteyip istemeyeceğini merak ettim ama hiç oralı değil gibiydi.

Sonunda çantamı da yanıma alıp Jade'i tanıdığımdan beri evlerinde olan kanepeye oturdum ve çantayı korumacı bir tavırla kucağıma koydum. Tabii oturmak için önce kanepenin üzerindeki bir yığın ceketi kenara itmem gerekti. Sehpaya baktığımda üzerinde beş tane küllük olduğunu gördüm, hepsi de farklı sigaraların izmaritleriyle doluydu.

Jade'in evi hiçbir zaman *temiz* olmamıştı ama bu seferki bambaşka bir seviyeydi. Öyle ki çöplüğün ortasında oturuyormuşum gibi hissediyordum. Aklımın bir köşesinde de *Acaba anneme anlatsam mı?* düşüncesi vardı. Jade beni gebertirdi ama bu hâlde yaşamak hiç doğru değildi.

Doğru muydu?

"Hadi başlayalım." Jade okul çantamı kollarımın arasından çekip aldı. "Bugünkü dersin notları yanında mı?"

Çantamı sehpanın üzerine koydu. Çantam hiç silinmemiş eski bir meyve suyu ya da gazoz lekesinin üzerine inince içim cız etti. Hızla içimi çekmemle Jade bana dönüp kaşlarını çattı.

"Ne?" dedi.

"Yok bir şey."

"Bugün neden bir tuhaf davranıyorsun, Amy?"

"Sadece..." Sehpanın üzerindeki gizemli lekeyi işaret ettim. "Çantamın kirlenmesini istemiyorum, o kadar."

"Aman *Tanrım*." Abartılı bir hareketle gözlerini devirdi. "Çok özür dilerim, *majesteleri*. Siz gelmeden önce evi *temizlemem* gerektiğini bilmiyordum. Elinize leke sökücüyle bir bez alıp sehpayı silmek ister misiniz?"

Jade benimle alay ediyordu ama gerçek şu ki isterdim. Hiçbir zaman titizlik hastası olmamıştım ancak bu eve baktıkça elektrikli süpürgeyle paspası kapıp her yeri dip köşe temizleyesim geliyordu. Sırf burada oturmak bile ensemden yukarı bir şey tırmanıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Derken kulağımın yanından bir meyve sineği geçti. Sonra bir tane daha. Acaba ensemde bir şey geziyormuş gibi hissetmem benim kuruntum olmayabilir miydi?

Tartışma kızışarak daha kötü bir şeye evrilmeden önce sokak kapısı gıcırdayarak açıldı, ardından çat diye kapandı, hatta o kadar sert kapandı ki evin iskeleti sallandı sanki. Bakışlarımı tavana çevirerek evin çatısının üzerime çökme ihtimalini hesaplamaya çalıştım. Muhtemelen pek olası değildi.

"Jade!" Bayan Carpenter'ın kulak tırmalayıcı sesiydi bu. "Jade! Neredesin?"

Jade sessizce küfretti. "Buradayım, anne!"

Bayan Carpenter sendeleyerek oturma odasına girdi. Tıpkı ev gibi o da son gördüğümden bu yana epey çökmüştü. Saçlarını hep platin sarısına boyardı ama şimdi dipleri gelmiş, kopkoyu telleri ortaya çıkmıştı. Her zaman abartılı makyaj yapardı – özellikle de benim anneme kıyasla– ama şu anki makyajı bambaşka bir seviyeydi. Kirpiklerinde kuruyan rimelinin ardındaki göz kapaklarını koyu maviye boyamıştı. Ağzına sürdüğü rujun dudaklarını daha dolgun göstermesi gerekirken aslında taşırmadan çizgi çekmeyi bilmeyen bir anaokulu öğrencisi tarafından boyanmış gibi görünüyordu.

Beni kanepede otururken görünce dönüp bir daha baktı ve ardından boyalı dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Jade, eşyalarımı çalmaları için arkadaşlarını eve çağırabileceğini kim söyledi?"

Jade incecik kollarını göğsünde birleştirdi. "Kimsenin senin boktan eşyalarında gözü yok, anne."

"Öyle mi?" Kanepenin yanına gelip tepemize dikildi, dehşet verici derecede yüksek topuklarının üzerinde sendeliyordu. "O zaman benim haplarım nerede, ha?"

"Bilmem," dedi Jade ama annesinin yüzüne bakmıyordu. "Hem sen zaten her şeyini kilitli tutarsın."

"O kilitleri açabildiğini biliyorum. Gözümün içine baka baka yalan söyleme, Jade."

"Yalan söylemiyorum."

"Tabii tabii. *Hemen* haplarımı geri ver."

"Bende değiller!"

"Hadi oradan!" Bayan Carpenter sehpanın üzerindeki küllüklerden birini kaptığı gibi ben daha ne olduğu anlamadan duvara çaldı. Paramparça olan küllükten etrafa seramik parçaları ve izmaritler saçıldı. "Sen yalancı hırsızın tekisin!"

Jade'in gözleri hafiften irileştiyse de başka tepki vermedi. Öte yandan ben kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Okul çantamı sehpanın üzerinden aldım. "Ben gitsem iyi olacak," dedim.

Olabildiğince hızlı hareket ederek evden çıktım. Bundan sonra ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Carpenterların evinde olanları anneme anlatmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bayan Carpenter her zaman diğer annelerden farklıydı ama iyi anlamda. İçinde çiğ yumurta olmasına rağmen kek harcını yemenize izin veren türde bir anneydi. Ya da pijama partilerinde dilediğiniz kadar uyanık kalmanıza müsaade eden. Bizi arabasıyla bir yere götürürken bilerek çukurlara girerdi çünkü

arabanın hoplamasını çok eğlenceli bulurduk. Ayrıca sizde de gülme isteği uyandıran bulaşıcı bir kahkahası vardı.

Garaj yolunun sonuna varmak üzereydim ki arkamdan ayak sesleri geldiğini duydum. Dönüp baktığımda Jade'i nefes nefese kalmış, yüzü hafiften kızarmış hâlde buldum.

"Hey," dedi. "Annemin tuhaf davranışlarının kusuruna bakma."

"Yok," diye mırıldandım. "Önemli değil. Ben gideyim."

"Tamam ama..." Ensesini kaşıdı. "Olanlardan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi? Aslında önemli bir şey yok. Dün gece restoranda geç saatlere kadar çalıştığından biraz huysuz, o kadar."

"Hı hı."

Jade'in bakışları yüzümde gezindi. "Amy. İnsanlara annemin delinin teki olduğunu söyleyemezsin. Komşumuz çocuk koruma hizmetlerini aradı, yani başımız zaten dertte. Bir de sen konuşursan beni koruyucu aileye verirler. Tek suçlusu da sen olursun."

Sol elimin tırnaklarını avucuma bastırmamla kıymığın battığı işaret parmağım sızladı. Jade'in annesini ispiyonlamak *istediğim* filan yoktu. En yakın arkadaşımın yanında yaşayacağı başka kimsesi olmadığı için koruyucu aileye verilmesini istemiyordum.

Uzanıp kolumu tuttu. "Hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Annen ne hapından bahsediyordu?"

Tek omzunu kaldırdı. "Kim bilir? Tansiyon ilacı mı ne, bir şey içiyor. Muhtemelen onu kaybetmiştir."

İyi ama Bayan Carpenter neden Jade'i tansiyon ilacını çalmakla suçlasındı ki? Hiç mantıklı değildi.

"Lütfen, Amy." Kolumu sıktı. "Gerçekten önemli bir şey *yok*. Hatta şimdiye çoktan odasında uyuyakalmıştır. Dediğim gibi, dün gece çok geç saatlere kadar çalıştı. Kim olsa aksileşir."

İçimden bir ses az önce olanları en azından anneme anlatmam gerektiğini söylüyordu. Annem her zaman ne yapılacağını bilirdi. Ama Jade benim en yakın arkadaşımdı ve başına kötü bir şey gelmesini istemiyordum. Hem benden söz vermemi istiyordu. Ona nasıl hayır diyebilirdim?

"Tamam," dedim. "Kimseye söylemeyeceğim."

ON
GÜNÜMÜZ

Hayır. *Olamaz.*

Yüreğim ağzıma gelirken bir adım geri çekildim. Bunun bir hata olmasını umuyordum ama değildi. 905 numaralı odadaki kişinin bana tanıdık gelmesinin bir sebebi vardı.

Zira o kişi bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Jade Carpenter'dı.

Bu bir tesadüftü ama aynı zamanda değildi de. Bu hastane bölgedeki en büyük psikiyatri koğuşunu bünyesinde barındırıyordu ve Jade'in büyüdüğü, muhtemelen de hâlâ orada yaşadığı eve çok yakındı. Ayrıca kabul edelim, Jade'in ciddi sorunları vardı. On altı yaşımızdan beri sürekli D Koğuşu'na girip çıkıyordu. Yani adını bir dosyada gördüğüme şaşırmamalıydım.

Acaba neden buradaydı? Bir psikiyatri ünitesine ilk yatırılışını hak etmek için ne yaptığını biliyordum ama şimdi neden burada olduğunu bilmiyordum. Bu sefer ne yapmıştı? Biz çocukken yaptığı şeyden daha kötü olamazdı.

Bakabilirdim. Kimse beni dosyasını alıp cevabı bulmak için sayfalarını karıştırmaktan alıkoyamazdı. Eh, ahlaki açıdan yanlış olurdu elbette. Dahası bize arkadaşlarımızın ve aile üyele-

imizin dosyalarına bakmamamız söylendiğinden yasal sorunlar la doğururdu. Ama kimse bilmeyecekti ki.

Bütün dosyayı okumama gerek yoktu. İlk birkaç sayfasına bakmam yeterdi. Kimsenin ruhu bile duymazdı.

Ben bunu düşünürken hemşire bankosunun ardından, "Ağ fırlat!" diye bir ses yükseldi.

Hemen dosyaların yanından uzaklaştım, yüzüm alev alev yanıyordu. Kimse aklımdan geçen düşünceleri bilemeyecek olmasına rağmen yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissediyordum. Hele ki hemşire bankosunun önünde duran, yırtık pırtık bir Örümcek Adam tişörtü ve eşofman altı giymiş adam hiç bilemezdi. Bileğinde, bizden biri değil, burada yatan bir hasta olduğunu gösteren beyaz bir bileklik vardı. Sanki başka türlü anlaşılmazmış gibi.

Adam dudaklarını birbirine bastırmış, dikkatle bileklerine bakıyordu. "Ağ fırlat," diye tekrarladı iki kelimeyi de açıkça telaffuz ederek.

Cameron raftan aldığı dosyayı masanın üzerine bıraktı. "*O* kim?"

"O mu?" Ramona bakışlarını modaya dair genel kuralların yazdığı parlak fotoğraftan kaldırdı. "Ah, o Daniel Ludwig. Ama hepimiz ona Örümcek Dan deriz." Dudakları belli belirsiz seğirdi. "Çünkü Örümcek Adam olduğunu sanıyor."

Dan Ludwig bileklerine bakıyordu. Neredeyse monoton bir sesle bir kez daha, "Ağ fırlat," dedi.

Cameron'ın ağzı bir karış açıldı. Dosyaların olduğu rafa dönüp LUDWIG yazanı aldı. "Benimdir!"

Bir de utanmadan beyefendi olduğunu söyler...

Başka bir seçim yapmak için rafa döndüm. Jade'in dosyasına bakmayacaktım. Öylesi çok ama çok yanlış olurdu. Aklımdan geçirdiğime bile inanamıyordum. Gece boyunca gözlemleyecek başka bir hasta bulacaktım.

Sırada bulunan bir sonraki dosyaya baktım. 906 numaralı oda. Etikette yazan isim SCHOENFELD'di. Dosyayı raftan alıp hastanın demografik verilerinde yazan tam ismini okudum: William Schoenfeld. Eh, bu adamla aynı lisede okumadığım kesindi. Ayrıca yatağına bağlanmış vaziyette tecrit odasına da kapatılmamıştı. Bundan iyisini bulamazdım.

Dosyanın ilk sayfasını açtım. Bilgilerin çoğu şu anda erişemeyeceğimiz elektronik sağlık kayıt sisteminde olmalıydı ama dosyada hiç değilse birkaç gece önce buraya yatırılmasına neden olan acil servis ziyaretinin bilgileri bulunuyordu. William Schoenfeld hastalık geçmişi olmayan yirmi dokuz yaşında bir adamdı ve aylarca ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyduktan sonra acil servise gelmişti.

Acil servis notlarında Bay Schoenfeld'in bakımsız ve kafası karışık olduğu, sürekli kendi kendine mırıldandığı yazıyordu. Adama şizofreni tanısı konmuş, antipsikotik ilaçlarla tedavisine başlanmıştı.

Notlar burada bitiyordu.

Ne yapacağıma karar veremez hâlde dosyanın son sayfasına bakakaldım. Tahminen Bay Schoenfeld tehlikeli değildi; öyle olsaydı Bay Sawyer gibi kilit altında olurdu. Ama öte yandan adam ona insanları *öldürmesini* söyleyen sesler duyuyordu. Belki de gözlemlemek isteyeceğim hasta bu değildi.

Fakat bazı bakımlardan tam da bu sebeple onu gözlemlemek istiyordum.

Ne de olsa ancak gerçekten deli biriyle karşılaştığınızda kendi aklınızın yerinde olduğunu anlayabilirdiniz.

ON BİR

906 numaralı oda, hemşire bankosunun ilerisinde köşeyi döner dönmez karşınıza gelen ilk odaydı. Cameron Örümcek Dan'le görüşmek üzere çoktan gitmişti, dolayısıyla bu yuvarlak psikiyatri ünitesinde tek başıma yürüyordum. Yürürken bir ses duydum.

Tık tık tık.

Bir anlık tedirginliğin ardından Mary'yi ve örgü şişlerini hatırladım. 912 numaralı odanın önünden geçerken içeriye baktığımda hâlâ sandalyesinde oturmuş, örgü ördüğünü gördüm. O da beni gördü ve el sallayıp, "Selam!" diye seslendi.

Ben de ona el salladım. "Merhaba, Mary."

Adını bilmeme sevinerek kocaman gülümsedi. "Senin adın ne, tatlım?"

Bir an için tereddüt ettikten sonra, "Amy," dedim.

"Ne güzel bir isim." Gülümserken yüzündeki kırışıklar derinleşti. En aşağı seksen yaşında olmalıydı. Hatta belki doksan. "Bu gece çok dikkatli ol, Amy balım."

"Ah, tamam," dedim.

Bu kaygı verici uyarının ardından 906 numaralı odaya doğru yola devam ettim. Bir sonraki oda Jade'in odasıydı ama

neyse ki bu sefer kapıdan başını çıkarmadı. Aslında düşününce, hemen bitişiğindeki odada kalmayan bir hasta da seçebilirdim. Ama seçmemeyi tercih etmiştim.

Belki de bir yanım ona rastlamayı umuyordu. Jade'le aramda çözülmesi gereken birçok mesele olduğunu inkâr edemezdim.

906 numaralı odanın kapısından içeri bakarken ne görmeyi umduğumu bilmiyordum. Acil servis notunda William Schoenfeld'i gözü dönmüş bir deli gibi tasvir etmişlerdi. Dolayısıyla karşımda temiz tişört ve kot pantolon giymiş, koyu renk saçları düzgün kesimli, hafif sakalı olan ve yuvarlak çerçeveli gözlük takan yirmili yaşlarının sonunda bir adam görünce şaşırdım. Ayrıca kendi kendine mırıldanarak odada volta atmıyordu. Yatağında oturmuş, sessizce kitap okuyordu.

Açık kapısını hafifçe tıklattım. "Merhaba? Bay Schoenfeld?"

Adam başını kaldırıp bana baktı. Yatağın üzerinde duran ayracı alıp kitabın arasına koydu. Ardından kitabı, yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran diğer kitapların tepesine bıraktı. "Evet?"

Gerginlikle ellerimi ovuşturdum. "Benim adım Amy. Tıp öğrencisiyim."

Beklentimin aksine gayet sıradan bir görünüşü vardı. Ben onun daha ziyade Örümcek Dan ya da babasının Tanrı olduğunu sanan adam gibi görünmesini bekliyordum. Oysa bu adam son derece... normal görünüyordu.

Tabii ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyması dışında.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Amy?" diye sordu. Sesi gayet cana yakındı ama hafif bir temkin de yok değildi. Gardım almıştı, bana güvenmiyordu.

"Şey, ben..." Tanrım, bu gerçekten çok utanç vericiydi. Ama sonra kendime Bayan Pritchett'in bana iyi bir dinleyici olduğumu söylediğini hatırlattım. Bunu yapabilirdim. "Bu gece burada nöbetçiyim ve hastalardan bazılarını tanımaya çalışıyorum."

Kara kalın kaşları havaya kalkınca hemen ekledim: "Tıbbi açıdan tabii ki. Daha doğrusu *psikiyatrik açıdan.* İşte, neden hastanede olduğunuzu filan. Hikâyenizi dinlemek isterim."

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra nihayet, "Olur. Otur lütfen," dedi.

Odanın öbür ucundaki sandalyeyi çekip yakınına oturdum. Ama çok yakınına değil. Aramızda o beni yakalayamadan odadan kaçabileceğim kadar mesafe bıraktım. "Çok teşekkür ederim, Bay Schoenfeld."

Ela gözleri yüzümde dolaştı. "Will. Lütfen bana Will de."

"Tabii. Nasıl istersen." Boğazımı temizleyip bacak bacak üstüne attım. "Pekâlâ, aslında nasıl başladığını merak ediyorum. Yani demek istediğim, şey olduğunu duydum..."

"Sesler duyduğumu mu?"

"Eh. Evet."

"Doğru." Gözlerini gözlerime dikti. "Birkaç aydır duyuyorum."

"Bu sesler... bir şeyler mi söylüyorlardı?"

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Evet. Sesler genelde öyle yaparlar."

"Ne söylüyorlardı?"

Will Schoenfeld'in çenesindeki bir kas belli belirsiz seğirdi. "İnsanları öldürmemi söylüyorlardı. Mesela bir arkadaşımla yan yana duruyorum diyelim, bir ses kulağıma, *Onu yola it,* diye fısıldıyordu."

"Bu seni çok rahatsız etmiş olmalı."

Yüzünde kızgın bir ifade belirdi. "Hadi canım?"

Bacağımı indirip sonra yeniden öbürünün üzerine attım. Dr. Uyutan'ın uykusuzluk çeken hastalarıyla konuşmakta ne kadar iyi olduğumla övünürdüm; çoğu bana hayatlarından (ve evcil hayvanlarından) bahsetmeye bayılırdı. Ama Will onlardan farklıydı. Benim için işleri kolaylaştırmak istemiyordu. "Ama sen hiç... Yani sırf sesler sana öyle diyor diye kalkıp..."

Tek kaşını kaldırdı. "Bir ses sana birini öldürmeni söyleseydi öldürür müydün?"

Anlden içime kötü bir his doğdu. Bu odaya girdiğimde gözü dönmüş bir deli görmeyi umuyordum. Fakat Will Schoenfeld tamamen normal görünüyordu. Herhangi biri olabilirdi. Yolda yanından geçtiğiniz biri. Bir arkadaşınız. Bir komşunuz.

Bir tıp öğrencisi olabilirdi.

"O sesleri hâlâ duyuyor musun?" diye sordum.

"Şimdi mi? Burada otururken mi?"

"Şey..."

Gözlüğünü burnunun ucundan yukarı itti. "Şu anda kafamın içinde bana seni öldürmemi söyleyen bir ses olup olmadığını mı soruyorsun?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Hayır," dedi Will. "Artık o sesleri duymuyorum. İlaçlar onları sepetledi."

Ramona'nın gösterdiği basılı ilaç listesine göre Will Schoenfeld iki farklı antipsikotik ilaç kullanıyordu. Bu ilaçlara başlayalı çok olmamasına rağmen işe yaramışlardı.

Daha doğrusu o öyle olduğunu iddia ediyordu.

"Beraber yaşadığın biri var mı?" diye sordum.

"Yok. Yalnız yaşıyorum."

"O hâlde evli değilsin."

"Hayır. Hiç evlenmedim."

"Sevgilin var mı?"

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Şu sıralar hayatıma bir kadın almak için doğru zaman değil. Önce kendimi toparlamalıyım."

Bu, buraya geldiğimden beri duyduğum en mantıklı şeydi.

Komodininin üstündeki kitap yığına baktım. Daha önce fark etmemiştim ama gelmiş geçmiş en sevdiğim kitaplardan biri olan *A Prayer for Owen Meany*'yi okuyordu. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaki birinin bu kitabı okuduğunu daha önce

iş görmemiştim ve gördüğüm ilk kişinin de bir psikiyatri koğuşunda olmasıyla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Ne?" dedi Will.

"O benim en sevdiğim kitap," dedim. "*Owen Meany.*"

Odaya girdiğimden beri ilk defa içtenlikle gülümsedi. "John Irving'e bayılırım," dedi. "On yaşımdan beri en sevdiğim yazardır."

"Aman Tanrım, benim de!" diye ciyakladım. "Bütün eserlerini okudum."

"Ben de." Kitapları işaret ettiğinde hepsinin John Irving kitabı olduğunu fark ettim. "Bana eşlik etsinler diye hepsini yanımda getirdim. Buraya geldiğimden beri tekrar tekrar okuyorum." *Owen Meany*'nin karton kapaklı kalın kopyasını eline aldı. "Bunu herhâlde elli kere okumuşumdur."

"Ben yüz kere okudum."

Güldü. "Biraz rekabetçiyiz galiba?"

"Eh, söylediğim gibi, en sevdiğim kitaptır."

"Okumayı çok seviyorum," dedi. "Haftada en az bir iki kitap okumaya çalışıyorum, ayda da en az bir Irving kitabını *yeniden* okumaya çalışıyorum."

"Etkileyici," dedim. "Ben yılda üç dörtten fazla kitap okuyacak vakit bulamıyorum. Ne iş yapıyorsun?"

Ânında gardını yeniden aldı. Cevap verdiğinde sesi yine durgunlaşmıştı. "Uber şoförüyüm."

Eh, buraya kadardı; bir daha asla Uber'e binmeyecektim. Buna en çok annem sevinecekti. Ama doğruyu söylemek gerekirse meslek seçimi beni şaşırtmıştı. Çünkü o daha çok öğretmen ya da yazar olacak birine benziyordu. Hayatını şoförlük yaparak kazanacak birine benzemiyordu. Gerçi aradığı buysa düzenli, esnek bir iş olduğundan emindim.

"İşin sebebiyle birçok insan görüyorsundur."

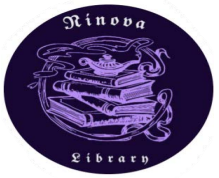
Yine gözlüğünü yukarı itti. "Evet."

"Peki o sesler sana hiç..."

Will Schoenfeld başını yana yatırdı. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Söyledim ya, ben asla kimseye zarar vermem," dedi.

Soruma cevap verirken bakışlarını bakışlarımdan bir an olsun ayırmamıştı. Neden bana doğruyu söylemiyordu? Ne çıkarı vardı? Biz burada ona yardım etmek için bulunuyorduk ve anladığım kadarıyla o da buraya kendi rızasıyla gelmişti. İyileşmek, sesler duymaktan kurtulmak *istemiyor* muydu? Yine de içimden bir ses bağıra çağıra şöyle diyordu:

Bu adam bana yalan söylüyor.

ON İKİ

SABAHA KALAN SAAT: 12

Sonrasında yirmi dakika daha konuştuysak da Will bir daha bana açılmadı; en azından John Irving'den bahsettiğimde açıldığı gibi açılmadı. Hatta yeniden kitaplardan bahsetmeye bile çalışmıştım ama duvarlarını örmüştü bir kere. Bana güvenmiyordu.

Paranoya diye buna denirdi işte. Antipsikotikler kafasının içindeki sesleri susturmuş olabilirdi ama şizofrenisinin bazı semptomları varlığını hâlâ sürdürüyordu.

906 numaralı odadan çıktığımda kendime engel olamayarak koridorun sonundaki tecrit odalarına doğru baktım. İlk oda hâlâ kilitliydi ve tuş takımı hafif yeşil parlıyordu. Hiçbir çıkışı olmayan küçücük bir odaya kapatılmak nasıl bir histi acaba?

Hemşire bankosuna dönmek için tecrit odasının önünden geçmem gerekiyordu. Sanki içerideki adam beni izliyormuş gibi sessizce yürüyordum. Sanki kanıma girip onu serbest bırakmamı sağlayabilirmiş gibi. Gabby beni etkilemenin çok kolay olduğunu söylüyordu. Öyle ki tanıtımını gördüğüm her şeyi satın aldığımdan bana reklam izlemeyi yasaklamıştı.

Neredeyse odanın önünden geçmiştim. Tam kapıyı ardımda bırakıyordum ki içeriden korkunç bir gürültü geldi. Boğuk,

mide bulandırıcı bir pat sesiydi bu. Sanki biri kendini kapıya vurmuştu.

Geriye doğru sıçramamla karşı duvara yapışmam bir oldu. Aynı sesi yine duydum ve bu sefer Bir Numaralı Tecrit Odası'nın kapısı titredi. Ben hayretler içinde kapıya bakarken bir daha oldu. O gümbürtü, peşinden kapının titremesi. Ve içeriden gelen acı dolu homurtu.

Biri ya da bir *şey* kapıyı kırmaya çalışıyordu. Ama bu nasıl olabilirdi? Dr. Beck bana içerideki adamın bağlı olduğunu söylemişti.

Ya bağlarından kurtulduysa?

Küt küt atan kalbimi sakinleştirmek adına derin derin nefesler aldım. Derken bir ses daha duydum. Bu seferki o kadar da ürkütücü değildi. Bir kadın kahkahasıydı.

Başımı sağa çevirdiğimde, odalardan birinin eşiğinde duran genç bir kadın gördüm. Saçlarını başının tepesinde atkuyruğu yapmıştı. Sarışın olduğu söylenebilirdi ama diplerinden en az iki santim koyu renk saç gelmişti. Sütyen takmadan askılı bluz giymiş, bacaklarına da pembe eşofman altı geçirmişti. Mavi gözlerinin çevresinde altın rengi benekler vardı.

"Sen," dedi, "hâlâ zavallısın."

"Jade," dedim nefes nefese.

Bunca yıl sonra onu yeniden gördüğüme inanamıyordum. Lisedeki o günün üzerinden uzun zaman geçmişti... Eh, o gün olanları düşünmek istemiyordum. Düşünmemeye çalışarak yıllarımı harcamıştım.

"Uzun zaman oldu," dedi Jade.

Dirseğimin arkasındaki kurumuş deriyi kaşıdım. "Harika görünüyorsun," dedim neredeyse istemsizce.

"Öf, *kes sesini*, Amy." Burnunu kırıştırdı. "İlaçlar yüzünden davul gibi şiştim. İnsanda patlayana kadar yeme isteği uyandırıyorlar."

Jade "davul gibi şiştim" derken abartıyordu. Lisede çok cılızdı –hatta bir deri bir kemikti– ama şimdi sağlıklı bir kiloydaydı. Öte yandan gözlerinin altında mor halkalar vardı, atkuyruğundan sarkan saçı keçe gibiydi. Onu kötü bir gününde yakalamıştım. Gerçi kendim de forma giyiyordum, ayaklarımda spor ayakkabıları vardı, yüzümdeyse bir gram bile makyaj yoktu. O hiç değilse eyeliner çekmiş, kırmızı ruj sürmüştü.

Temkinli bir tavırla, "Nasılsın?" diye sordum.

"Senin kadar iyi değilim." Gözlerinde değer biçen bir bakışla beni baştan ayağa süzdü. "Anlaşılan hep istediğin gibi tıp okumuşsun."

"Şey. Evet."

"Oraya ulaşmak için benim hayatımı mahvetmek zorunda olmasaydın keşke."

Soluğum kesildi. Aradan geçen onca yılda Jade'in olanları unutmuş olabileceğini düşünmüştüm. Tamam, *unutmuş* olabileceğini değil ama belki biraz daha makul bir çerçeveden bakabileceğini. Belki yaptığım şeyi hayatını mahvetmek için yapmadığımı fark ettiğini. Başka seçeneğimin olmadığını fark ettiğini.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "O şekilde olmasını istememiştim. Biliyorsun."

Jade özrüme karşılık vermedi. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda sol kolundan aşağıya uzun, kırmızı bir çiziğin indiğini gördüm.

"Annen için de çok üzgünüm," deyiverdim birden.

Bana nefret dolu gözlerle baktı. "Evet, o kadar üzgünsün ki cenazesine gelmeye tenezzül bile etmedin."

"Çok... çok yoğun bir dönemdi."

"Tabii, eminim öyledir. Yoğun, saygın Amy. En yakın arkadaşının annesini son yolculuğuna uğurlamaktansa yapacak çok daha önemli işleri olan Amy."

Bayan Carpenter öldüğünde uzun zamandır küs olduğumuzu belirtme gereği duymadım. Bunu söylemenin hiçbir yararı olmazdı.

"Eh, dosyamı okumuşsundur herhâlde," dedi.

"Hayır, okumadım."

"Yalancı."

"Okumadım." Başımı dikleştirdim. "Öyle bir şey yapmam yanlış olur."

Acı acı güldü. "Doğru, sen zaten ahlaklı davranış kraliçesisin, öyle değil mi?"

"Okumadım," diye üsteledim. "Az önce 906'daki adamla görüştüm. Bu gece baktığım tek dosya onunkiydi."

Jade bakışlarını 906 numaralı odaya çevirdi. Kapı hâlâ aralıktı, Will de kitabını okumaya geri dönmüş olmalıydı. "Ah, o. Sevimli biri, değil mi? Tam senin tipin. Uzun boylu, inek."

"Jade..." Yanaklarım alev aldı. "Adam *deli*. Şizofreni hastası."

"Aaa, e o zaman ortak noktanız da varmış!"

Hayatım boyunca Jade'i tokatlamak istediğim birkaç sefer olmuştu, şimdi de o anlardan biriydi. Neyse ki yapmamam gerektiğini bilecek kadar aklım başımdaydı. Ama gecenin üçünde onunla karşılaşmasam iyi olurdu çünkü o zaman bu kadar sağlıklı düşünemeyebilirdim.

"Neyse," dedi, "diğer sersem tıp öğrencisine kıyasla sana daha uygun. Hani şu gözünü senden alamayan adam. Ne o, sana âşık filan mı?"

"*Hayır.*" Jade'in kurul sınavı için nasıl terk edildiğimi bilmesine gerek yoktu. "Onu doğru düzgün tanımıyorum bile."

"Sen öyle diyorsan," dedi cansız sesiyle.

Jade'in beni sevinçle karşılamasını beklemiyordum ama bana karşı bu kadar tahammülsüz ve öfkeli olmasını da beklemiyordum. Gecenin geri kalanında onunla karşılaşmamak için elimden geleni yapacaktım. Onun akıl oyunlarıyla uğraşacak havada değildim.

"Şu anda konuşacak vaktim yok," dedim. "İşe dönmem rek."

"Ah, çok yazık." Numaradan suratını astı. "Çünkü benim pacak hiçbir işim yok ve bütün gece boşum."

Ardından bana göz kırptı.

ON ÜÇ
SEKİZ YIL ÖNCE

Trigonometrinin amacını çözemiyordum.

Son iki saattir odamdaki masamda oturmuş, problem çözmeye çalışıyordum ama materyali anlamaya birazcık bile yaklaşamamıştım. Daha da önemlisi, bunu *neden* bilmem gerektiğini anlamıyordum. Markette para üstü alırken sinüs kosinüs hesabı mı yapacaktım sanki? Bu trigonometri denen şey hayatımda gördüğüm en aptalca ve en gereksiz şeydi. Üstelik onun yüzünden lise hayatımda ilk defa C alabilirdim.

Umutsuz vakaydı.

Keşke Jade beni çalıştırmayı kabul etmiş olsaydı. Ama bunun yerinde şu anda bir grup serseriyle okulun arkasında ot tüttürüyordu. Şimdiye kadar matematiğe hep birlikte çalışmıştık; lisedeki bütün matematik derslerimi bu sayede geçmiştim. Dolayısıyla artık yeni bir plan bulmam gerekiyordu.

Masamın üstündeki kar küresini alıp kuvvetle salladım. Sahte küçük kar taneleri yeşil Özgürlük Anıtı'nın üzerine yağdı. Bu küre bana Jade'in hediyesiydi. Geçen yıl sınıfça bir Broadway oyununu izlemeye şehre gittiğimizde, Jade çaktırmadan gruptan ayrılarak gidip bir hediyelik eşya standından bana bu küreyi

almıştı. Böyle bir şey yaptığı için oyunu izlemekten menedilebilirdi ama yine de yapmıştı. Jade böyle biriydi; gözünü kırpmadan risk alırdı.

Trigonometri kitabımı sertçe kapadım. Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi yumdum ve şakaklarıma masaj yaptım. Pekâlâ, önemli olan panik yapmamaktı.

Panik yapma, Amy!

Sadece bütün dikkatimi vererek çalışmalıydım. Bunu yapabilirdim. Hiçbir sorun çıkmayacaktı. Neyse ki şeftalili soğuk çayımın içinde bolca kafein vardı.

Daha fazla trigonometri problemi çözmeye hazır hâlde gözlerimi açtım. Fakat açmamla korkunç bir sürprizle karşılaşmam bir oldu.

Sarı bukleleri ve süslü pembe elbisesi olan kızdı bu.

Üstelik odamın köşesinde duruyordu.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Bu küçük kızı Ricardo's'ta yalnız başına görmem çok tuhaftı. Birkaç gün sonra lisenin bahçesinde görmem daha da tuhaftı. Ama kendi odamda görmem artık tuhaflığın *dik âlâsıydı.*

Hatta bunun gerçek olma ihtimali yoktu. Dudaklarım aralanarak bir soru sormaya çalıştı. *Burada ne arıyorsun?* Ama konuşamadım. Çünkü bu küçük kızın odamda olması imkânsızdı. Düşüncesi bile çılgıncaydı. Onunla konuşmaksa çok daha büyük bir çılgınlık olurdu.

"Sınavdan kalacaksın," dedi o çocuksu, tatlı sesiyle.

Ağzım o kadar kurumuştu ki neredeyse konuşamayacaktım. "Hayır..."

Pekâlâ, yapmıştım. Aslında burada olmayan küçük kızla konuşmuştum.

"Sonra da hiçbir üniversiteye giremeyeceksin," diye devam etti. "Tıp fakültesine gidemeyeceksin. Bütün hayatın mahvolacak."

Karşılık vermek için ağzımı açtım. Bu kız gerçek olmasa bile ona yanıldığını söylemek istiyordum. Öyle veya böyle bu

sınavı geçecektim. Üniversiteye gidecektim ve hep hayalini kurduğum gibi doktor olacaktım. *Yanılıyordu.*

Gerçi kızın burada olması bile geleceğim hakkında ciddi endişelere kapılmama yetmişti.

Derken biri yatak odamın kapısını sertçe tıklattı. Ben başımı hızla kapıya doğru çevirirken annemin sesi odaya doldu: "Amy! Yemek hazır!"

Yeniden küçük kıza döndüğümde gitmişti. Gözlerimi ovuşturdum, birdenbire başım zonklamaya başladı. Duvarlardaki Jonas Brothers ve Taylor Swift posterlerinden pembe-yeşil yatak örtüme, oradan da kitaplığıma ve geçen yıl münazara takımındaki performansımdan dolayı kazandığım kupaya kadar gözlerimi bütün odada gezdirdim. Ama küçük kız hiçbir yerde yoktu.

Odamın kapısı aralandı ve annem başını içeriye uzattı. "Amy? Yemek hazır dedim. Hadi, aşağıya gel."

Ancak, "Hı hı," diyebildim.

Annem gözlerini kısarak beni süzdü. Ağarmaya başlayan saçlarını dağınık topuz yapmıştı. Öyle şık dağınık topuzlardan da değildi; sadece dağınıktı. Eskiden arkadaşlarımın anneleri arasında en güzellerden biriydi ama son birkaç yılda sanki aniden yaşlanmıştı. "Sen iyi misin, tatlım?"

"İyiyim." Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Sadece... sadece trigonometriye kafam basmıyor."

Benim hissettiğim kadar endişeye kapılmadı. "Merak etme, halledersin. Her matematik sınavından önce eteklerin tutuşuyor ama sonunda iyi not alıyorsun."

"Jade'in sayesinde."

Son zamanlarda ne zaman Jade'den bahsetsem olduğu gibi dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Oysa biz küçükken Jade'i çok severdi. Hatta sık sık benden onu eve davet etmemi isterdi. Jade'in yemeğe kalması için ısrar eder, yemekten sonra da evlerimizin arası yürüyerek on dakika olmasına rağmen bizi arabaya doluşturup Jade'in evine götürür, eve sağ salim

gittiğinden emin olurdu. Bir keresinde gelip Jade'in evini temizlediğimiz bir oyun oynayacağımızı söylemiş, sonraki iki saat boyunca da bunu yapmıştık.

Ama bir şeyler değişmişti. Şimdilerde annem bana Jade'le takılmamamı söyleyip duruyordu. Ona Jade'in evinin ne kadar dağınık olduğunu ya da annesinin o küllüğü nasıl kırdığını söyleseydim ne derdi bilmiyordum ama sözümü tutmuş, hiçbir şey anlatmamıştım.

"Acaba sana hoca mı tutsak?" dedi. Buna paramızın yetmeyeceğini bile bile. Babamın çalışma saatleri düşürüldüğünden beri maddi sıkıntılar çekiyorduk.

"Şey," dedim. "Ben bir şekilde hallederim."

"Emin misin?"

Annemden bana özel hoca tutmasını isteseydim hemen tutardı. Ona göre hiçbir şey eğitimimden daha önemli değildi. Ama sırf ben trigonometriden daha iyi bir not alayım diye bütün ailenin fedakârlıkta bulunmasını istemiyordum.

"Eminim, merak etme," dedim. "O iş bende."

"Bak sana ne diyeceğim." Bana gülümsedi. "Gel önce yemeğimizi yiyelim, sonra ben sana biraz yardım edeyim."

"Tamam," diye kabul ettim ama bu dünyada matematiği benimkinden daha kötü biri varsa o da annemdi.

"Endişelenme, Amy. Eminim geçersin. Hep geçiyorsun."

Bu kez geçebileceğimi pek sanmıyordum ama şu anda her yerde görüp durduğum kız beni sınavdan daha çok endişelendiriyordu.

ON DÖRT
GÜNÜMÜZ

Cameron hemşire bankosuna dönmüş, Örümcek Dan hakkında notlar yazıyordu.

Dr. Beck bize not tutmamızı söylememişti ama Cameron hep gereğinden fazlasını yapardı. Onun karakteri böyleydi. Ne zaman sınavımız olsa notlarını defalarca okur, kitapta yazan bütün cümlelerin altını farklı renklerde çizer, bulduğu bütün test sorularını çözerdi. İki kere.

Cameron buna sebep olarak ortopedi cerrahisinin son derece rekabetçi olmasını gösteriyor, bir hastanede asistanlık yapabilmesi için notlarının mükemmel olması gerektiğini söylüyordu. Ben onun kadar rekabetçi değildim çünkü ben ortopedist olmak istemiyordum. Ben... Eh, uzmanlık alanı olarak ne seçeceğime henüz karar vermemiştim. Doktor olmak istediğimi biliyordum ve şimdilik bu kadarı yeterliydi. Üçüncü yılın sonuna kadar karar vereceğimi düşünüyordum.

Kesin olarak bildiğim tek şey psikiyatrist olmak istemediğimdi. (Ya da ortopedist.)

Eskiden Cameron'ın bu kadar çok çalışmasını seksi bulurdum. Azmi çok hoşuma giderdi. Gerçi ne zaman birlikte ders

çalışsak kendimi aptal gibi hissederdim ama sınavlardan hep iyi notlar alırdım çünkü beni de gereğinden fazlasını yapmaya iterdi. Bu huyunu seksi bulmayı bırakıp sinir bozucu bulmaya ne zaman başladığımı bilmiyordum.

Kurul sınavına çalışmak için beni terk ettiği dönemde olabilirdi.

Dr. Beck elleri beyaz önlüğünün derin ceplerinde yanımıza geldi. Onu görmemle kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Dr. Beck," dedim. "Sizinle konuşmam gerek."

"Elbette." Bana gülümsediğinde gamzeleri çıktı. Ya da çöktü. Gamzeler nasıl belirirse işte. "Konu nedir, Amy?"

Formamın pantolonunun ipiyle oynadım. "Şu tecrit odasındaki hasta var ya? Sawyer?"

"Evet..."

"O odadan tuhaf sesler geldiğini duydum." Boynumu uzatarak koridorun sonuna doğru baktım. "Adamın bağlı olduğunu söylediniz ama sesler tıpkı şey gibiydi... Adam kendini kapıya çarpıyormuş gibiydi."

Dr. Beck kaşlarını çattı. "Bağlarından kurtulmasının imkânı olduğunu sanmıyorum. Yemekten sonra iki kolunu da bağladık." Koridorda bir ilaç arabasının başında durmuş, farklı renklerde ilaçları küçük, plastik bir kaba boşaltan Ramona'ya baktı. "Sawyer'ın iki kolunu da bağladın, değil mi?"

"Tabii ki, Doktor Bey," dedi Ramona.

"Ben sadece..." Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Bana öyle geldi. Sanki biri dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi."

Dr. Beck yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle bir süre öylece durdu. "Haber verdiğin için teşekkür ederim, Amy. Sabah odaya girerken dikkatli olacağız."

Umarım bu, sabah ben gittikten *sonra* olurdu. Dr. Beck, Cameron ve benim tecritteki hastadan dolayı tehlikede olmayacağımızın altını çizmişti, bu yüzden nöbet bitip üniteye daha fazla personel gelene kadar beklemesini umuyordum.

Dr. Beck, destan uzunluğunda olacakmış gibi görünen notunun beşinci sayfasını yazan Cameron'a baktı. Cameron'ın dili, tıpkı tam konsantrasyon çalıştığı zamanlarda olduğu gibi dudağının kenarından dışarı çıkmıştı. Eskiden bunu sevimli bulurdum.

"Hastanla ilgili not tutman gerektiğini söylememiştim," dedi Dr. Beck.

"Ben not tutmayı seviyorum," diye yalan söyledi Cameron. "Düşüncelerimi toparlamama yardımcı oluyor."

Dr. Beck bakışlarını bana çevirdiğinde hafifçe gözlerini devirdiğini gördüm. Gabby haklı çıkmıştı; onu *sahiden* sevmiştim. "Tabii. Nasıl istersen. Kimi gözlemliyorsun?"

"Daniel Ludwig."

"Örümcek Dan!" Dr. Beck el çırptı. "En sevdiğim hastam! Şizofreninin mükemmel bir örneği. İnsan beyni ne muazzam şey, öyle değil mi?"

Onu tanıdığım süre boyunca hiçbir hocasının fikrine karşı çıktığını görmediğim Cameron, "Kesinlikle katılıyorum," dedi.

"Normal bir beynin böylesi sanrılar yaratmasına neyin sebep olduğu merakımı hep celbetmiştir." Dr. Beck konuştukça yüzünde güller açıyordu. İşini aşkla yapan insanlardan olduğu çok belliydi ve bu, ona olan saygımı daha da artırıyordu. "Şizofreninin temelinde, beyindeki nörotransmiterlerin dengesizliğinin yattığı, bunun da klasik semptomlar dizisini meydana getirdiği düşünülmektedir."

Cameron hevesle başını aşağı yukarı salladı. "*Gerçekten* muazzam."

Dr. Beck ona gülümsedi. "Cameron, şizofreninin klasik semptomlarını anlatır mısın lütfen?"

Cameron bir an hazırlıksız yakalandı. Ama sonra hemen kendini toparladı. "Şey," dedi, "hem pozitif hem de negatif semptomlar gösteriyor."

"Ne gibi?"

Cameron önündeki kâğıt yığınına baktı. O notlarda hastanın doğumundan beş dakika öncesine kadar bütün bilgileri ayrıntısıyla yazıyordu. "Örümcek Adam olduğunu sanması, sesler duyması ve düşüncelerinin karışık olması pozitif semptomlara işaret. Öte yandan insanların gözünün içine bakmaması, arkadaşı olmaması ve monoton konuşması gibi negatif semptomlar da gösteriyor."

Dr. Beck başıyla onayladı, etkilenmişti. "Birileri bu gece hazırlıklı gelmiş."

Cameron'ın yüzü aydınlandı. Harika, şimdi olumlu geribildirim aldı ya hepten çekilmez olacaktı.

"Elindeki ağların ürinasyona bağlı olduğunu sanıyor," diye açıkladı Dr. Beck bana. "Bu yüzden de klozetin başında durup ağ fırlatmaya çalışıyor. Tabii aldığı ilaçların idrar retansiyonunu artırması da tuz biber ekiyor."

"Zavallı adam," diye mırıldandım.

"Gidip onu görmelisin, Amy," dedi Dr. Beck. "Dediğim gibi, şizofreninin mükemmel bir örneği. Senin için iyi bir öğrenme deneyimi olur."

"Ben bir şizofreni hastasıyla görüştüm zaten." Kendini Örümcek Adam sanan biriyle görüşme düşüncesinin beni huzursuz ettiğini söylemekten daha iyiydi. "William Schoenfeld."

Dr. Beck bir müddet düşündü. "Onun durumu biraz farklı. Paranoid şizofreni için atipik bir ortaya çıkış."

"Öyle mi?"

"Bence öyle," dedi Dr. Beck. "Cameron'ın bahsettiği pozitif semptomları gösteriyor. Mesela halüsinasyonlar. Paranoya. Ama pek fazla negatif semptom göstermiyor. Ayrıca sesleri son birkaç aydır duymaya başladığını söylüyor ki bir adamın ilk şizofreni atağını yirmilerinin sonunda geçirmesi son derece ender bir durumdur. Bu tıbbi bozukluk, normalde erkeklerde onlu yaşların sonunda ya da yirmili yaşların başında ortaya çıkar."

Kaşlarımı çattım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Dediğim gibi, paranoid şizofreninin atipik bir ortaya çıkışı olabilir." Tek omzunu kaldırdı. "Fakat semptomlarının uzun zaman önce başlamış olma ihtimali de var. Birkaç ay öncesinden çok daha erken bir dönemde. Ne de olsa şizofreni hastası çoğu insan semptom gösterdiğinin farkında değildir." Parmaklarıyla masanın üstünde ritim tuttu. "O sesleri *yıllardır* duyuyor olabilir."

Yıllarca sana insanları öldürmeni söyleyen bir sesle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım.

"Her neyse." Dr. Beck elini savurdu. "Şu sıralar ilaçlar Schoenfeld'in semptomlarını baskılıyor. Sen git Daniel Ludwig'le görüş. Bence onu son derece ilgi çekici bulacaksın."

"Ben sizi seve seve tanıştırırım, Amy," dedi Cameron.

Harika. Şimdi ikisi de bana bakıyordu. Hiç istemesem de Dr. Beck'in dediğini yapmaktan başka çarem yoktu.

"Olur," dedim. "Hadi gidelim."

ON BEŞ

SABAHA KALAN SAAT: 11

Hasta odaları çok küçük olduğundan ve biz de iki kişi olduğumuzdan Örümcek Dan'le hastaların kullandığı ortak salonda konuşmaya karar verdik.

Ortak salon dinlenme odasından daha büyüktü ama daha güzel değildi. Ayrıca yakın zamanda boyanmış olmalıydı çünkü havada hafif bir boya kokusu vardı. Üzerinde kiraz desenleri olan kanepede oturmuş bekliyor, beklerken de ayağımı yere vurmadan duramıyordum. Pat pat pat. Benimkilerle Mary'ninkileri birleştirsek ortaya bir müzik grubu çıkarabilirdik. *Pat pat pat. Tık tık tık.*

Jade'i düşünmemeye çalışıyordum. Ben yarın sabah buradan çıkacaktım ama Jade sonsuza dek burada kalacaktı. Böyle bir yere kapatılmasına neden olacak ne yaptığını bilmesem de burada olmayı hak ettiğinden şüphem yoktu.

Jade hakkında kesin olarak bildiğim tek şey bipolar olduğuydu. On altı yaşımızdayken hastaneye yatırıldığında ona bu teşhisi koymuşlardı. Daha sonra annesinin de aynı bozukluktan mustarip olduğunu öğrenmiştim; böyle şeyler aileden gelirdi. Durumunu kontrol altında tutmak için onu bir ilaca başlat-

mışlardı. Sonra bir ilaca daha. Birkaç ilacın ardından çok farklı görünmeye başlamıştı: Zombi gibi. Artık en yakın arkadaşım değildi. Frontal lobotomi geçirmiş gibiydi.

Eh, söyleyebileceğim en iyi şey şu anda eski hâline benzediğiydi.

Tanrım, umarım Dr. Beck'e beni tanıdığını söylemezdi. Söylerse utançtan yerin dibine girebilirdim. Hele ki şeyi söylerse...

"Ben bu krakerleri yiyemem!"

Önümde yaşlı bir adam oturuyordu, avucunda buruşuk bir kese kâğıdı vardı. Kim olduğunu bilmiyordum ama sol bileğindeki beyaz bileklik hasta olduğu gösteriyordu. Yıllar önce kovboy filmlerinde oynayan şu aktöre benziyordu; büyükannem o adamı çok severdi. Yanılmıyorsam adı Clint Eastwood'du.

"Efendim?" dedim ona.

"Bu krakerleri diyorum." Clint Eastwood'un ikizi adam, kese kâğıdını yüzüme doğru salladı. İçinde yaklaşık on tane tuzlu kraker paketi vardı. "Ben şeker hastasıyım! Bu krakerleri bana kim verdi?"

"Şey," dedim. "Bilmiyorum."

"Ben bunları yiyemem," diye üsteledi Clint. "Hata yapmışlar. Bunları yersem ölebilirim!"

"Öleceğinizi sanmam."

"Nereden biliyorsun? Sen doktor musun?"

"Tıp öğrencisiyim."

Clint krakerlerin olduğu kese kâğıdını bir kere daha salladı. 'Bak bu eğitiminin bir parçası olsun. Şeker hastasına kraker verilmez."

"Eh," dedim, başımla odanın köşesindeki çöp kutusunu işaret ederek, "o zaman onları atın gitsin."

"Yemek ziyan edilir mi hiç! Aklından zorun mu var senin?"

"Şey." Aslında krakerleri ondan seve seve alırdım ama çöpe atmak dışında ne yapacağımı bilmiyordum, ona da adam izin

vermiyordu. "İsterseniz krakerleri odanıza geri götürün, biz de onları sizden alacak birini gönderelim, olur mu?"

Uzunca bir süre yüzüme bakarak teklifimi değerlendirdi. Sonra başını salladı. "İşe yaramazlar. Hiçbiriniz işe yaramazsınız," diye söylenerek gitti.

Epey tuhaf bir karşılaşmaydı doğrusu.

UpToDate'ten krakerlerin şeker hastaları için gerçekten ölümcül olup olmadığına bakamadan Cameron'ın sesi koridorda yankılandı. "İşte geldik!" diye gürledi. Bir saniye sonra o ve Örümcek Adam tişörtlü hasta ortak salonun kapısında belirdiler. "Bu Amy. Diğer öğrenci. Hani sana bahsettiğim var ya, o."

Örümcek Dan'e benim hakkımda ne söylemişti? Düşünmek bile istemiyordum. *Amy bu gece burada çalışan diğer tıp öğrencisi. Zeki ama benim kadar zeki değil. Ayrıca beni hep Hint yemekleri yemeye götürürdü, midemi yakmalarına rağmen itiraz etmez giderdim.*

Örümcek Dan beni baştan ayağa süzdükten sonra ifadesiz bir yüzle başını aşağı yukarı salladı. Burada olmam onu rahatsız etmemişti ama mutlu da etmemişti. Onunla konuşmak, bir robotla konuşmak gibiydi. Bu hâli bana Jade'in ilaç kullanırkenki hâlini hatırlattı. Durumu *benim* hastamınkinden, yani Will Schoenfeld'inkinden çok farklıydı.

Ben Örümcek Dan'in de oturabilmesi için kanepede kenara kayarken Cameron kendine bir sandalye çekti. O, Örümcek Dan'den çok daha iri yarıydı; hatta ikisi arasında gizli bir süper kahramana asıl benzeyen oydu. Örümcek Dan seyrelmeye başlamış kahverengi saçı ve gıdısıyla kırklarının ortasında bir adamdı. Otururken bilekleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzattı ve gözlerini onlara dikti.

"Merhaba," dedim. "Ben Amy."

"Merhaba." Hâlâ bana bakmıyordu.

"Amy'ye senden biraz bahsettim," dedi Cameron. "Ağlarından."

Örümcek Dan bu sefer daha hevesli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Ardından sol bileğindeki tendonu işaret etti "Şunları görüyor musun? Bence ağa benziyorlar. Ağlar tenimin altında. Onları dışarı çıkarmam lazım. Bence çıkarabilirim ama bir türlü yapamıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama çıkarabilirsem ağ olduklarını göreceksiniz."

Cam bana dönüp, "Ağ-engelli," dedi.

"Görüyorum," diye mırıldandım.

Bu sefer Örümcek Dan'e dönerek, "Biliyor musun," dedi, "Örümcek Adam süper kahramanlarının çoğu aslında vücutlarından at fırlatmazlar. Ağlarını kendileri yaparlar. Yani esasen kendi ağlarını *yapabilirsin*."

Örümcek Dan ona bakakaldı.

"Diş ipinden filan yani," diye ekledi Cam.

Örümcek Dan, "Diş ipi," diye tekrarladı.

Cameron'a ters ters baktım. Omuzlarını silkerek, "Ne?" dedi. "Sadece öneride bulundum."

"Bay Ludwig," dedim. "Merak ettim de acaba hiç süper gücünüz var mı?"

Adam yine başıyla onayladı. "Örümcek hislerim var. Mesela bir şey yanlışsa hemen anlarım. Çünkü his örümceğin içinde. Ancak böyle anlarsın. Herkes ancak böyle anlar."

Benim aksime söylediklerinden bir şey anlamış mı diye Cameron'a baktım. Başını iki yana salladı.

"Ayrıca yüzüğüm var," diye devam etti Örümcek Dan. "Yüzük bana güç veriyor. Yüzüğü taktığımda daha çok gücüm oluyor."

"Hayır," dedi Cam sabırlı bir edayla. "Yeşil Fener'le karıştırdın herhâlde. Yüzüğü olan oydu."

Örümcek Dan Cameron'a bakarken yüzünde canının sıkıldığını gösteren bir ifade belirdi. "Hayır, yüzük bende. Yeşil Fener'de değil. Dr. Octopus ve Yeşil Cin'le savaşırken o yüzüğe ihtiyacım olacak. Bu yüzden yüzük bende olmalı. Yüzük şeyin

içinde. O şey gösterişli. O şey zehirli. O şeyi bulursam yüzüğü de bulacağım. Bu yüzden ona ihtiyacım var."

Örümcek Dan bir bana bir Cameron'a baktı. Bir insan, beyninin normal bir beyin gibi çalışmayı bıraktığı noktaya nasıl gelirdi? Onun gerçekliğinin, dünyanın geri kalanının yaşadığı gerçeklikten tamamen koptuğu noktaya?

Peki, bunun bir başkasının başına gelmesine engel olan neydi?

"Dan," dedi Cam, "Yeşil Cin'in buralarda bir yerde olduğunu ve sana zarar vermeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Örümcek Dan bu soruyu birkaç saniye düşündü. Sanki Yeşil Cin'in peşinde olup olmadığını bilmemize izin vermesi onun için sahiden önemliymiş gibi. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi düşünceli bir tavırla. "Ama hislerim bana buradaki *birinin* canımı yakmak istediğini söylüyor..."

"Kim?" diye sordu Cam.

Örümcek Dan titrek bir nefes aldı. "Damon Sawyer."

Aldığı cevaba şaşıran Cameron peş peşe gözlerini kırpıştırdı. Belli ki ilk konuşmalarında Örümcek Dan ona bundan bahsetmemişti. *Sawyer.* Bu, Bir Numaralı Tecrit Odası'ndaki hastanın soyadıydı. Her nasılsa bağlarından kurtulan ve kendini kapıya çarparak onu kırmaya çalışan adam.

"Sence Damon Sawyer sana zarar vermek mi istiyor?" diye üsteledi Cam.

Örümcek Dan neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Sadece bana değil," dedi.

Kendime engel olamayarak, "O zaman kime?" deyiverdim.

"Hepimize," dedi Örümcek Dan, o monoton sesiyle. "Damon Sawyer bu gece her birimizi öldürmek istiyor."

"Neden..." Sesim çatallandı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bana öyle yapacağını söyledi."

ON ALTI

"Gerçekten tehlikede olduğumuzu düşünmüyorsun, değil mi, Amy?"

Örümcek Dan çoktan odasına dönmüş olmasına rağmen titrememi durduramıyordum. Son beş dakikadır ortak salondaki kanepede oturuyordum çünkü kendimi kaldıramıyordum. Kulaklarımda çınlayıp duran seslere engel olamıyordum:

Damon Sawyer bu gece her birimizi öldürmek istiyor.

"Sawyer o tecrit odasında kilitli," diye hatırlattı Cameron. "Eli kolu bağlı."

Öyle miydi sahiden? Vücudunu kapıya çarptığını duymuştum, bağlı olsaydı bunu yapamazdı.

"Öyle olmasa bile," diye ekledi Cam, "o odadan çıkması imkânsız. Kod olmadan çıkamaz."

"Bunu bilemezsin."

"Dr. Beck hiç de endişeli görünmüyordu."

Bu tamamen doğru değildi. Sawyer'ın bağlarından kurtulmuş olabileceğini söylediğimde Dr. Beck kesinlikle endişelenmişti ancak bizi de endişelendirmemek için belli etmemeye çalışmıştı. Ne de olsa buraya geldiğimizde bize ilk söylediği şeylerden biri

tecrit odasındaki hastanın tehlikeli olduğuydu. Kendi iyiliğimiz için o odadan uzak durmamızı tembihlemişti.

"Bak," dedi Cam. "Endişelenecek hiçbir şey yok. Sana bir şey olmasına asla izin vermem, tamam mı?"

"İşte şimdi içim rahatladı," diye mırıldandım.

"Amy..."

"Neden kankaymışız gibi davranıp durduğunu bilmiyorum," dedim. "Eskiden arkadaş değildik, şimdi de değiliz."

Bir müddet sözlerimi düşündü. "Ne diyeceğim," dedi sonunda. "Sana bir şey aldım."

Elini üst formasının cebine atıp bir paket Ring Dings çıkardığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. O kadar şaşırmıştım ki gözlerime inanamıyordum. Ring Dings, bu dünyada en sevdiğim tatlı atıştırmalıktı. Bir başladım mı kusana kadar yediğimden kendime satın almayı yasaklamıştım. Onu çikolatalı sufleden ya da diğer bütün afili tatlılardan daha çok seviyordum. Kusursuz yiyeceği tarif et deseler onu tarif ederdim; ortasındaki yumuşacık kısım, çikolatalı keki, çikolata kaplaması... Bir insan hayattan daha ne isterdi ki?

İtiraf etmeliyim ki bu atıştırmalık kekleri görünce moralim biraz yerine geldi.

"Benim için mi aldın?" diye sordum.

"Eh, nöbet listesinde bu gece birlikte nöbet tutacağımızı gördüm, bunların da en sevdiğin atıştırmalık olduğunu biliyordum..."

Cameron'ın saçı yine gözlerine düşüyordu, bunu görünce bir kez daha saçını geriye itmek istedim. Bir sınav uğruna benden ayrılmadan önce böyle şeyler yapardım. Hatta o beni ilk kez öpmeden önce yaptığım ilk şeylerden biriydi.

Bir partideydik. Başka nerede olacaktık? Şu tıp fakültesi partilerinden biriydi, bir başka sınavın bitişini kutluyorduk, alkol su gibi akıyordu. Üniversite partilerinin aksine artık he-

pimiz sahte kimlik olmadan alkol satın alabilecek yaştaydık, bu yüzden biraz bokunu çıkarmıştık.

Önemli bir patoloji sınavına girdiğimiz günün gecesiydi. O sınav için sabahlara kadar çalışmıştım ama karşılığını alamadıklarımdan biri olmuştu. Sorular çok saçmaydı. Profesörümüz Dr. Miller, "Ders kitabınızın 121. sayfasının üçüncü paragrafında akciğer kanserinin etiyolojisi hakkında ne yazmaktadır?" gibi sorular sormuştu. Bu soru sınavda sahiden *çıkmıştı*. Böyle bir şeye nasıl cevap verilirdi? Tek yolu dört şıkka bakıp gözlerinizi yummak ve rastgele birini işaretlemekti.

Dolayısıyla o gece sınavdan kalacağıma düpedüz emindim ve bunu unutmak için sarhoş olmaya kararlıydım.

Henüz ikinci biramı içiyordum ki tuvalete giderken Cameron Berger'a çarpmıştım. Ona çarpmak hiç de zor değildi çünkü koridorun yüzde doksanını kaplıyordu.

Cameron'la hiç konuşmamıştım. Onun arkadaş grubu farklıydı. Tuhaftır ki tıp fakültesinde lisenin sosyal kalıpları geçerliydi: popüler çocuklar, inekler ve hapçılar; anlamışsınızdır işte. Cam, bizim sınıfın popüler çocuklarındandı; son derece yakışıklıydı, hep yüksek notlar alırdı ve herkes tarafından sevilirdi. Hatta inci gibi bembeyaz dişleri bile vardı. Neredeyse sinir bozucuydu. Arkadaşlarım ve ben fazla kusursuz olduğu için onunla dalga geçerdik. Fazla çabaladığı için.

Ama bu sefer Cam'in yüzünde, partideki diğer çocukların çoğunda olan o endişeli ifade vardı. Patoloji dersinden kaldığına emin olan birinin ifadesi. Üstelik Cam en yüksek notu istiyordu. Yoksa ortopedi cerrahisi alanında nasıl asistanlık yapabilirdi ki?

Bira şişemi kaldırıp, *Dr. Miller'a lanet olsun*, demiştim. O gece herkes buna içiyordu.

Bir süre bana öylece baktıktan sonra gülümsemeye başlamıştı. İşte o zaman dişlerinin o kadar da kusursuz olmadığını fark etmiştim. Soldaki ikinci ön dişinin ucu kırılmıştı. Daha

sonra bana futbol oynarken düştüğünü söyleyecekti. O andaysa, *Dr. Miller'a lanet olsun*, demişti.

Can eğrisi için Tanrı'ya şükürler olsun, diye eklemiştim.

Umarım öyle olur, demişti.

Umarım öyle olur, diye onaylamıştım ciddiyetle.

Bir yıldır toplamda yüz kişilik bir sınıfta beraber okuyor olmamıza rağmen bir an için kendimi tanıtsam mı diye düşünmüştüm. Onu doğru düzgün tanımıyordum ama aynı zamanda da gayet iyi tanıyordum. Ortopedist olmak istediğini, üniversitenin Amerikan futbolu takımında oynadığını ve sınıfta profesörlerin araştırmaları hakkında *çok fazla* soru sorduğunu biliyordum. Ayrıca bizim sınıftan Jess diye bir kızla sevgili olduğunu da biliyordum ama söylentilere göre şu sıralar araları limoniydi. Üstelik kız yarım saat önce midesinin bulandığını söyleyerek partiden ayrılmıştı.

Fakat Cam hakkında bilmediğim ve o gecenin ilerleyen saatlerinde öğrendiğim şey *çok iyi* öpüştüğüydü. Ayrıca beni eve sağ salim götürebilmek için o son biradan sonra içmeyi bırakmıştı.

Yine de ona âşık olmayı beklemiyordum. O gece benimle öpüşüp koklaştıktan sonra sabah uyandığında, *Aman Tanrım, dün gece ne yaptım ben?* diye düşüneceğini sanmıştım. Ertesi sabah beni arayıp iyi olup olmadığımı sormasını, ardından beni akşam yemeğine davet etmesini hiç beklemiyordum. Ona Jess'i sorduğumda ilişkilerini tamamen bitirdiğini söylemişti.

Üstelik bunu benim için yapmıştı.

Onunla koca bir yıl boyunca çıkmayı hiç beklemiyordum. Benden ayrıldığında canımın bu kadar yanmasını da beklemiyordum.

İçim kan ağlayarak da olsa Ring Dings paketini kanepeye bırakıp, "İstemiyorum," dedim.

"Tabii ki istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye çıkıştım. "Senin Ring Dings'ini istemiyorum. Beni korumanı istemiyorum." Dişlerimi sıktım. "Seni bir daha hiç görmesem umurumda bile olmaz."

Cam'in omuzları düştü. "Kızgın olduğunu biliyorum..."

"Kızgın değilim," dedim. "Sen doğru olanı yaptın. Sonuçta günün birinde evlenecek değildik. İlişkimizi bitirmen iyi oldu. Böylece bu sene hemşirelerle istediğin kadar ateşli seks yapabilirsin."

"Amy!" Cameron'ın geniş yüzü kızardı. "Ben öyle bir şey istemiyorum."

"Yalancı."

Gözlerine düşen saçını kendisi çekti. "Ya hata yaptıysam?"

Ciddi miydi bu? Eğer öyleyse bu gece gerçekten delirebilirdim. Evet, benden ayrıldığında çok üzülmüştüm. Ama geçmişti. *Bitmişti.* Bitmiş bir şeyi yeniden canlandıramazdım. Hiçbir şey olmasa bile Gabby bir kere daha Cam Berger'dan ayrıldığım için beni teselli etmek zorunda kalırsa hiç şakasız canıma okurdu.

"Cam, yapma," dedim.

"Neden?" Ağzının bir köşesini kaldırarak gülümsedi. "Birlikte iyi olmadığımızı söyleyemezsin."

Tam ona yeniden birleşmemizin neden korkunç bir hata olacağını söyleyecektim ki artık ortak salonda yalnız olmadığımızı fark ettim. Şaşırtıcı olmayan biçimde hastalardan biri salona gelmişti. Başımı çevirip baktığımda onun Will Schoenfeld olduğunu gördüm. Ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyan adam. Eh, *eskiden* ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyuyordu.

Daha doğrusu o eskide kaldığını söylüyordu.

"Selam." Will kanepede dip dibe oturan bize baktı. "Bu oda serbest mi? Piyano çalacaktım da."

"Ah..." Cam çoktan odanın köşesindeki piyanoya doğru yürümeye başlayan Will'e baktı. "Gel biz dinlenme odasına geri dönelim. Yemeğimizi yeriz."

"Aç değilim," dedim, ben bu sözleri söylerken guruldayan midemi duymamasını umarak.

"İstersenız beni dinleyebilirsiniz," dedi Will, piyanonun taburesine otururken. Eklemlerini çıtlattı, ardından parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi. Bir saniye sonra Mozart'ın melodileri odayı doldurdu.

Cam bana onunla gitmemi istiyormuş gibi bir bakış attıysa da yerimden kıpırdamadım. Neyse ki ısrar etmedi. Piyanodan yükselen müziğin sesine eşlik eden ağır adımlarla odadan çıkışını izledim.

"İstek parçan var mı?" diye sordu Will.

"Çaldığın müzik gayet güzel." Bir an için gözlerimi yumup müziğin benliğimi sarmasına izin verdim. Çok iyi çalıyordu. Neredeyse profesyonel düzeydeydi ama ben ne bilirdim ki? "Özellikle bir şey için mi alıştırma yapıyorsun?"

Will bana sırıttı. "Aslına bakarsan az önceki konuşmayı bitirmeye çalışıyormuşsun gibi göründüğü için geldim."

Kendime engel olamayarak kahkaha attım. Bu gece ilk defa gülüyordum.

"Eee... Neyin oluyor? Eski sevgilin mi?" diye sordu Will.

"Bu biraz kişisel bir soru..."

"Hımm. Sen de *bana* bir sürü kişisel soru sormuştun sanki."

Yeniden gözlerimi yumdum. "O farklı."

"Tamam, çenemi kapamamı istiyorsun," dedi ama alınmamıştı. "Anladım."

Piyano çalmaya devam etti. Kendimi müziğe kaptırmak çok iyi gelmişti. Böylesine yetenekli birinin beyninin mortoyu çekmesi çok üzücüydü doğrusu. Ama zaten çok yetenekli insanların akıl hastalıklarına daha yatkın olduklarını söylemezler miydi? Yoksa bunu ben mi uyduruyordum?

Beyninde ne dönüyorsa dönsün, Will iyi birine benziyordu. Cameron'la yaptığım rahatsız edici konuşmadan beni kurtarmıştı. Belki başka sorularıma da cevap olurdu.

"Baksana," dedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii. Dinliyorum."

"Tecrit odasındaki hasta ne kadar tehlikeli?"

Will'in parmakları tuşların üzerinde donakaldı. "O adamı duydun mu?"

"Biraz. Adı Damon Sawyer, değil mi?" Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi ama bunu biraz fazla aceleci söylemişti. "Ben buraya geleli daha birkaç gün oldu, adam da çoğunlukla odasındaydı."

"Ama tecritte olduğunu biliyordun..."

Artık çalmayı tamamen bırakmıştı. Taburede dönerek bana baktı. "Onu oraya dün gece tıktılar. Bize odamızdan çıkmamamızı söylediler, o yüzden kargaşayı görmedim ama *duydum*. Hepimiz duyduk."

"Neyi duydunuz?"

Âdemelması hareket etti. "Bağırıyordu. Bağıra çağıra buradaki herkesi öldüreceğini söylüyordu. Doğrusunu istersen epey tedirgin ediciydi."

Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu. "Ama şimdi tecritte kilitli."

"Evet. Elleri kolları bağlı."

Kaşlarımı çattım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Bağıra bağıra söyleniyordu." Will başını salladı. "Onu oraya tıkmalarına neden olacak ne yaptığını bilmiyorum ama adam dengesiz. *Hakikaten* dengesiz."

"Yani ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duysa sahiden öldürür, öyle mi?"

Will bakışlarını yere indirdi. "Evet. Bence yapar."

Vücudumu bir ürperti sardı. Kendi kendime sarılıp kollarımı ovuşturdum. "Dr. Beck yarın gideceğini söyledi. Onu daha güvenlikli bir yere yatıracaklarmış."

"İsabet olur."

Piyano taburesinden kalktı. Yüzündeki bütün neşe çekilmişti ve hâlâ gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Ben odama dönsem iyi olacak. İlaçlar... Onlar yüzünden çok yorgun düşüyorum."

"Ama değiyor, öyle değil mi?"

Bir an için duraksadı. "Evet. Tabii ki."

"Peki. Şey, müzik için teşekkürler."

"Ne demek." Sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi piyanonun başında oyalandı. Fakat sonra başını iki yana salladı. "İyi geceler, Amy."

"Sana da iyi geceler," dedim.

Oysa gece daha yeni başlıyordu.

ON YEDİ

SABAHA KALAN SAAT: 10

Peynirli sandviçimi yemeye çalışmak üzere dinlenme odasına döndüm. Hâlâ iştahım yoktu ama geceyi atlatabilmek için bir şeyler yemem gerekiyordu. Ayrıca Gabby'ye durum güncellemesi içeren bir mesaj atmak istiyordum.

Buzdolabını açtığımda akşam yemeğim katılaşmış süte *değiyordu* ama bunu düşünmemeye çalıştım. Sandviçim pakete sarılıydı ve bir poşetin içindeydi; dolayısıyla başına bir iş geldiğini sanmıyordum. Buzdolabının içi buram buram bozuk süt kokuyordu. Belki bu gece onu sahiden de temizlerdim. Hem bu sayede aklım tecrit odasındaki hepimizi öldürmek isteyen adamdan başka bir şeyle meşgul olurdu.

Ama önce Gabby'ye mesaj atmam gerekiyordu.

Geçen sefer yaptığım gibi talimatlarını izledim. Pencereye gidip telefonumu cama dayadım. Ne var ki geçen sefer birkaç çubuk belirmişken bu sefer ekranda hâlâ "Sinyal Yok" yazıyordu. Buraya geldiğimden bu yana bana gönderilen mesajları alamadığım gibi kendim de gönderemiyordum.

Harika.

Telefonumu forma altımın cebine koyup iğrenç sandviçime geri döndüm. Ekmek, hardal ve iki yıl olgunlaştırılmış Amerikan peynirinden ibaretti. Bu zamana kadar yediğim en kötü sandviç olabilirdi ama bu gece için yanımda getirdiğim tek yiyecek buydu.

Tam sandviçten bir ısırık aldığım sırada kapısı açık odaya yaklaşan ayak sesleri duydum. Sandviçi masaya bırakıp, "Cam?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Sandalyemi yavaşça geriye iterek ayağa kalktım ve gözlerimi kısarak kapı aralığına doğru baktım. "Cameron?" dedim. Yine cevap gelmeyince bu sefer, "Dr. Beck?" diye seslendim.

Hâlâ cevap yoktu. Ama ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Boğazım tıkanarak, "Jade?" dedim.

Panik yapmaya gerek yoktu. Sırf biri kapının önünde yürüyor diye bana saldıracak değildi ya. Tamamen güvende olduğumdan emindim. Bu ünitede sadece bir tehlikeli hasta vardı, o da tecritte kilitliydi.

Değil mi?

Kapıya doğru birkaç temkinli adım attım. Tam oraya varacağım sırada eşikte açık alanı bütünüyle kaplayan biri belirdi. Bir an sonra onun, buraya ilk geldiğimizde karşılaştığımız, kendini Tanrı'nın oğlu sanan Miguel olduğunu gördüm.

Üst üste giydiği dört tişört hâlâ üzerindeydi ve bunlar zaten iri olan cüssesini daha da yapılı gösteriyordu. Fakat bu sefer yüzünde de bir şey vardı. Yanaklarında, savaş boyasını andıran beyaz çizgiler bulunuyordu. Gerçi yaklaşınca krem peynir kalıntıları olabileceğini fark ettim.

"Sen," dedi.

Bakışlarımı üzerine diktim. "İyi... iyi misin?"

"Hayır, değilim," dedi aksanlı İngilizcesiyle. "Söyledim ya, babam buradan çıkmam gerektiğini söylüyor. *Quiero ir*[1]."

---

1 (İsp.) Gitmek istiyorum. –*ç.n.*

"Üzgünüm." Birilerinin bizi izlediğini umarak omzunun üzerinden arkasına baktım. "Gitmene izin verecek yetkim yok."

Kan çanağına dönmüş gözlerini gözlerime çevirdi. "Kodu biliyor musun?"

347244. Telefonuma yazmıştım ama ezberlemiştim de. "Hayır. Maalesef bilmiyorum."

"Kahretsin." Yüzü düştü. "Kodu öğrenmemiz lazım. Babam buradan çıkmamız gerektiğini söylüyor."

"Sabah çıksak olmaz mı?" dedim tatlı dille.

"Hayır, anlamıyorsun." Miguel dişlerini sıktı. "Sabah çok geç."

"Ama neden?" diye üsteledim.

"Çünkü babam Damon Sawyer'ın sabaha kadar hepimizi öldüreceğini söylüyor. Hepimizi öldürecek. *Muerto*[2]."

O bunları söylerken koridorun sonundan korkunç bir patırtı yükseldi. Öyle ki bu sefer bütün duvar titredi sanki. Emin değildim ama sanırım Bir Numaralı Tecrit Odası'ndan gelmişti.

İçerideki adam oradan çıkabilmek için var gücüyle çabalıyordu.

Ama çıkamazdı. *Çıkamazdı.*

Güç bela, "Affedersin," diyebildim. Nefes nefese Miguel'in yanından geçip kendimi koridora attım. Ne olursa olsun artık yalnız kalmak istemiyordum. Cameron'ı ya da Dr. Beck'i ya da Ramona'yı ya da *herhangi birini* bulmalıydım. Burada tek başıma olamazdım. Güvenli değildi. Artık o kadarını anlamıştım.

Ne var ki koridor bomboştu. Herkes nereye gitmişti?

Arkama baktım. Miguel peşimden gelmemişti. Belli belirsiz bipleme sesleri duydum, anlaşılan üniteden çıkmaya çalışıyordu ama kodu bilmiyordu. Aynı sesi bir daha duydum. Kaçma arzusuyla bütün kombinasyonları deniyordu.

---

2 (İsp.) Öldürecek. *–ç.n.*

Tepemdeki floresan lambaları yanıp sönerken koridorlarda hızlı adımlarla yürüdüm. Tamam, saat geç olmuştu ama yine de bir psikiyatri ünitesi bu kadar sessiz olmamalıydı. Değil mi?

Sonunda yuvarlak üniteyi tamamen dönüp üzerinde Uzman Doktor yazan kapının önünde durdum. Dr. Beck'i rahatsız etmek istemiyordum ama hastalarından birinin üniteden kaçmaya çalıştığını bilmesi gerektiğini varsaymıştım. Dolayısıyla birkaç dakika düşündükten sonra kapısını tıklattım.

İçeriden hışırtı sesleri geldi, ardından kapı aralandı. Eşikte duran Dr. Beck'in üzerinde sadece forması vardı, beyaz önlüğü, gece nöbetlerinde yatak görevi gördüğünü düşündüğüm köşedeki kanepenin üzerine gelişigüzel atılmıştı.

"Selam, Amy." Dikkatle yüzüme baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Ne oldu?"

Bir an için buraya neden geldiğimi unutarak olduğum yerde kalakaldım. Sonra aklıma geldi. "Şu Miguel denen adam kaçmayı kafaya koymuş. Kapıya farklı farklı kodlar girerek açmaya çalışıyor."

"Ah." Dr. Beck omzunu silkti. "Bir şey olmaz. Kodu bilmediğine göre hiçbir yere gidemez."

Cevabı beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Kapıya gidip meseleyi çözeceğini sanmıştım ama haklıydı. Ünitedeki hastalar kodu bilmediği sürece kimse bir yere gidemezdi. Buradan ancak ben, Cameron, Ramona ve Dr. Beck çıkabilirdik.

Doktor, "İyi olduğundan emin misin, Amy?" diye sordu kibarca.

"Evet," dedim ama sesim önceki kadar kendinden emin çıkmamıştı. "Sadece bütün gece burada olmak zor, hepsi bu."

Anlayışlı bir tavırla başını sallayarak onayladı. Cameron'ın aksine empatiden yoksun değildi. Hastalarıyla çok iyi anlaştığından şüphem yoktu. Genç olmasına karşın onda bu işi

yıllardır yapan birinin havası vardı. "Anlıyorum. İlk seferde ne kadar korkutucu olabileceğini unutmuşum."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Siz psikiyatri koğuşundaki ilk gecenizde korkmuş muydunuz?"

"Tahmin bile edemezsin." Sırıttı. "Hastalardan biri –dev gibi iri yarı bir adamdı– bütün gece peşimde dolanmıştı. Bana zarar vermeye çalışmamıştı ama nereye gitsem geliyordu. Gölgem gibiydi." Başını yana yatırdı. "Şimdi düşününce, aslında sadece benimle konuşmak istiyordu. Ama ben bunu fark edemeyecek kadar korkmuştum."

"Hiç... hiç size zarar vermeye çalışan bir hastanız oldu mu? Fiziksel olarak yani?"

"Oldu." Kahverengi gözleri kararsa da devamını getirmedi. "Ama o çok farklı bir durumdu. Bu gece burada kötü hiçbir şey olmayacak. Buradaki kimse sana zarar vermek istemiyor."

Birden, "Damon Sawyer hariç," deyiverdim.

Dr. Beck'in gözleri irileşti. "O... Tecrit odasının kapısını açmadın, öyle değil mi?"

"Hayır! Tabii ki açmadım!"

"İyi." Omuzları gevşedi. "Bak, normalde buraya onun gibi hastalar gelmez. Ama zaten sabah gidecek. Hem o odada olduğu sürece kimseye zarar veremez. Oradan çıkamaz, güven bana."

Ama bağlarından kurtulmuştu...

Dr. Beck kol saatine baktıktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Yakında herkes yatacak. Biraz daha dosya okumaya çalış, sonrasında ortalık sessizse boş hasta odalarından birinde uyursun."

O hasta odalarından birine girip o hasta yataklarından birinde uyumama imkân yoktu. *İmkânsızdı.* Dinlenme odasındaki kanepeye kıvrılırdım. Cameron bana yaptığı şeyden sonra hâlâ gönlümü almaya çalışıyordu, dolayısıyla kanepede benim yatmama sesini çıkarmazdı.

Dr. Beck beni koridorda yapayalnız bırakarak odasına geri döndü. Adam haklıydı. Birkaç dosya okuyup sonra da biraz uyumalıydım. Sabaha pek bir şey kalmamıştı.

Sandviçimi bitirmeyi umut ederek dinlenme odasına gitmek üzere arkama döndüm. Ama döner dönmez orada birinin olduğunu gördüm.

Jade'di.

ON SEKİZ

SEKİZ YIL ÖNCE

Jade'le okulun kütüphanesinde buluşacaktık ama tabii ki yine geç kalmıştı.

Kütüphane kapısının yanında durmuş, şeftalili soğuk çayımın kalanını içiyordum. Son dersimiz trigonometriydi ve Jade okul çıkışı ders çalışacağımıza söz vermişti. Okulun kütüphanesi beşe kadar açık oluyordu, o yüzden burada çalışmanın iyi olacağını düşünmüştüm. Burada dikkat dağıtıcak hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu.

Ama Jade de yoktu.

İçeceğimi bitirip kutusunu kütüphanenin girişindeki çöp kovasına attım. Sonra saatime baktım. Üç buçuktu, yani okul sonrası devam eden kulüplerin üyeleri dışında öğrencilerin ve öğretmenlerin çoğu gitmiş olmalıydı. Belli ki Jade de gitmişti. Ya da arkada ot içiyordu. Bu sefer geleceğini düşünerek aptallık etmiştim.

En iyisi eve gitmekti.

Ama onun yardımına ihtiyacım vardı. Dün gece annem yardım etmeye çalıştıysa da korkunç geçmişti. Ders konularını anlamakta benden bile kötüydü. Sonunda ikimizin de siniri

bozulmuş, birbirimize bağırıp durmuştuk. Annem bana hoca tutacağına söz vermişti, ben de daha fazla direnemeyip kabul etmiştim. Yine de sınavdan geçemeyeceğim ayan beyan ortadaydı.

Gerçi iyi tarafından bakarsam bugün o küçük kızı hiçbir yerde görmemiştim.

"Amy!"

Aman Tanrım, bu bir mucizeydi: Jade sırt çantasını tek omzuna asmış, koşarak kütüphaneye doğru geliyordu. Bir yandan da telaşla bana el sallıyordu. "Geç kaldığım için çok özür dilerim, Amy!"

"Önemli değil," dedim.

Yaklaştığında üzerinden yine marihuana kokusu aldım ama dünkü kadar yoğun değildi. Umarım kafası böyle hafif kıyakken de matematik problemleri çözebilirdi. Gerçi Jade bir nevi matematik dâhisi olduğundan bunun bir sorun yaratacağını sanmıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet! Aman Tanrım, bugün *deliler gibi* matematik çalışacağız. Ne kadar çalışacağımızı tahmin bile edemezsin, o derece. Önümüzdeki sekiz saat boyunca çalışacağız. Bak söylüyorum, tam sekiz saat boyunca matematik çalışacağız. İşimiz bittiğinde sinüs ve kosinüs kusacaksın."

Güldüm. Bu hâliyle ot içmiş gibi görünmüyordu; aşırı enerjikti. "Tamam... O zaman hemen başlayalım."

"Evet! Hemen başlamamız lazım." Tam kütüphaneye girecekken durdu. "Ay, dur! Aptal kafam, kitabımı sınıfta unuttum. Hemen alıp geleyim, tamam mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Jade, şimdiye kadar bütün sınıfları kilitlemişlerdir. Benim kitabımı kullanırız."

"Senin kitabını mı kullanırız? Hayır, bu çok aptalca!" Koluma girdi. "Hademeye kapıyı açtırırız olur biter. Hadi. Çok uzun sürmez."

Karşı çıkmama fırsat vermeden beni tuttuğu gibi koridorun sonundaki merdivene doğru sürüklemeye başladı. Kolumu tutan elinin başparmağıyla işaret parmağının arasındaki yumuşak bölgede yuvarlak, kırmızı bir iz vardı. Neredeyse yanmış gibi görünüyordu. Acaba *bu iz* nasıl olmuştu? Sorsam kesin saçma sapan bir şey uydururdu.

Merdivene ulaştığımızda Jade basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı, ben de ona yetişebilmek için peşinden koştum. Bay Riordan'ın sınıfı dördüncü kattaydı ki normalde bu saatte orada temizlikçiler dışında kimse olmazdı. Oraya vardığımızda sahiden de katta ne bir öğrenci ne de bir öğretmen kalmıştı, yalnızca öğrenci dolaplarının önünü paspaslayan orta yaşlı bir adam vardı.

Jade doğruca hademenin yanına gidip kıpkırmızı dudaklarıyla gülümsedi. "Kolay gelsin!"

Hademe bakışlarını yerdeki kovadan yavaşça kaldırdı. "Buyurun?" dedi nereye ait olduğunu çıkaramadığım bir aksanla.

"428 numaralı sınıfta kitabımı unuttum," dedi Jade neşeli bir tavırla. "Benim için kapıyı açabilir misiniz?"

Bunu söylerken göğsünü ileri ittiği gözümden kaçmamıştı. Hademenin bakışları kısa bir anlığına memelerine kaydı.

"Hemen alıp çıkarım," diye ekledi Jade. "Yarınki sınavıma çalışmak için o kitaba çok ihtiyacım var. *İnanılmaz* minnettar olurum."

Adam bir kere daha tereddüde düştükten sonra başıyla onayladı. Cebine uzanıp üzerinde sayamayacağım kadar çok anahtar bulunan bir anahtarlık çıkardı. Onun peşinden 428 numaralı sınıfa doğru gittik ve her nedense kilit açılırken kalbim hafifçe tekledi.

"Çok teşekkür ederim!" dedi Jade sevecenlikle. "Hemen alıp çıkacağız."

Hademe başıyla onaylayıp paspasıyla kovasının yanına geri döndü. Jade'le beraber sınıfa girdim ve o kitabını almaya gider-

ben kapıyı tuttum. Ama Jade beni kenara çekip kapıyı kapadı. Ardından işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

"Bana gözcülük yap," dedi. "Biri gelirse haber ver."

"Ne?" dedim. "Neden gözcülük yapıyorum? Ne diyorsun, Jade?"

Jade beni dehşete düşürerek Bay Riordan'ın masasına gidip en alt çekmecesini açtı. Açar açmaz da gözleri parladı. "Bingo!"

"Jade..."

"Yarınki sınavın soruları!" Çekmeceden zımbayla tutturulmuş birkaç sayfa çıkarıp havaya kaldırdı. "Bu sayede sekiz saat çalışmamıza gerek kalmayacak! Tek yapmamız gereken bu soruları çözmek, sonra ikimiz de yüz alacağız. Ne kadar zekiyim, değil mi? En yakın arkadaşın ben olduğum için *çok* şanslısın."

"Ben öyle bir şey yapmayacağım!" Kimsenin içeriye bakmadığından emin olmak için kapının penceresine göz attım. "Jade, o kâğıtları hemen yerine koy. Bu kopya çekmek olur. Yakalanırsak başımız büyük belaya girer."

"Tanrı aşkına." Gözlerini devirdi. "Amma büyüttün, Amy. Alt tarafı bir sınav! O kadar önemli bile değil. Hayatında bir daha ne zaman sinüs ya da kosinüs kullanacaksın ki?"

Başından beri planının bu olup olmadığını bilmiyordum. Çok aptalcaydı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum; kopya çekme düşüncesi mi yoksa kopya çekerken *yakalanma* ihtimali mi? Evet, dördüncü kat şu anda boş sayılırdı ama bu kimsenin bizi görmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bir kez daha başımı kapının penceresine çevirerek dışarıda bizi ispiyonlayacak kimse var mı diye bakındım.

Ve işte o zaman onu gördüm.

Küçük kızı.

Sarı bukleleri yüzünü çevrelerken sınıfın hemen önünde durmuş, bana bakıyordu.

"Jade!" Bakışlarımı camdan ayırdım. "Buradan çıkmamız lazım. Hemen."

Jade sınav sorularının yazdığı kâğıtları çantasına tıktıktan sonra yanıma geldi. Koridora çıktığımızda yalnızca hademenin orada olduğunu gördük. Ne bir öğretmen ne bir öğrenci ne de o küçük kız vardı.

Jade hademeye parmaklarını salladı. "Kitabımı aldım! Tekrar teşekkür ederim!"

Bir kere daha kolumdan tuttuğu gibi beni merdivene sürükledi. Oysa ben içten içe kafayı yemek üzereydim. Birlikte ders çalışacağımızı sanıyordum. Böyle bir şey planladığı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Jade," diye tersledim. "Ben o sorulara *bakmayacağım*."

Beni merdiven boşluğuna çekip incecik kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bakmayacakmışsın? Sınavdan iyi not almak istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet ama bu şekilde değil!"

Bezginlikle ofladı. "Aptallık etme, Amy. O dersle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu yarına kadar düzeltemeyiz. Sınavı geçmenin tek yolu bu sorular. Yoksa kalırsın, demedi deme!"

Elbette haklıydı. Yardım almadan sınavı geçmem imkânsızdı. Sekiz saatlik çalışma bile beni kurtaramazdı ki Jade'in sekiz saat boyunca beni çalıştırmaya gönüllü olduğunu da hiç sanmıyordum.

Ama umurumda değildi. Kopya çekmeyecektim. Böyle bir şeyi asla yapmayacaktım.

Asla.

ON DOKUZ

GÜNÜMÜZ

SABAHA KALAN SAAT: 9

"Berbat görünüyorsun, Amy," dedi Jade.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Lityum yutmuşa benziyorsun."

Artık o ne demekse. "İyiyim. Gerçekten."

Bakışları yumuşadı ve bir anlığında aradan geçen yıllar kayboluverdi. Şimdi karşımda her gün okuldan eve birlikte yürüdüğüm eski Jade vardı. Başıma iyi bir şey geldiğinde anlattığım ilk kişi. En yakın arkadaşım. "Hey," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

Hemen kabul etmedim. Her ne kadar bazen eski Jade gibi görünse de kendime aradan yıllar geçtiğini hatırlatmalıydım. Burada olması dışında artık nasıl biri olduğunu bilmiyordum.

Evet, dosyasına baksaydım biraz olsun bilirdim ama bunu yapmayacaktım.

"Aslına bakarsan meşgulüm," dedim.

Küçük, pembe dilini çıkardı. "Yalancı. Yapacak hiçbir işin yok. Sadece boş boş oturup hiçbirimizin kendini asmadığından emin oluyorsun, o kadar."

"İyi," dedim. "Konuşalım."

"Burada olmaz."

Ben ona engel olamadan kolumdan tuttuğu gibi koridorun sonuna doğru çekiştirmeye başladı. Önce Mary'nin hâlâ şişlerini tıkırdattığı 912 numaralı odanın, ardından da Will'in tahminimce *Owen Meany* okumaya devam ettiği, ışığı hâlâ yanan 906 numaralı odanın önünden geçtik. Sonra 905 numaralı odanın önünde durduk.

Kapıyı açan Jade bana kaşlarını kaldırarak baktı. Derin bir nefes alıp odaya girdim. Jade bana zarar vermezdi. En azından *fiziksel* zarar vermezdi.

Odaya girdikten sonra Jade içerideki tek sandalyeye otururak bana iki seçenek bıraktı: Ya yatağına oturacaktım ya da ayakta duracaktım. Ayakta durmayı seçtim.

"Bak, Amy," dedi. "Daha önce seninle kötü konuştuğum için özür dilerim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Hatta o kadar şaşırmıştım ki ayakta duramayıp yatağa oturdum. Yatak ağırlığımın altında gıcırdadı. Şiltesi de öyle çok kaliteli bir şeye benzemiyordu.

"Ama beni anlamalısın." Sol bileğindeki, adının, doğum tarihinin ve hasta kayıt numarasının yazılı olduğu beyaz bileklikle oynuyordu. "Seni görünce kendimi çok ezik hissettim. Hep istediğin hayatı yaşıyorsun. *Doktor* olacaksın, daha ötesi mi var? Bir de *bana* bak. Hiçim. Hiçbir yerdeyim. Hem doğrusunu istersen..." Titrek bir nefes aldı. "Günün birinde bir hayatım olacak mı bilmiyorum. Garsonluk işinde dahi dikiş tutturamıyorum. Oysa *annem* bile o işi yapabiliyordu."

"Her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

Jade bana ters ters baktı. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun? Şu anda bir psikiyatri ünitesinde yatıyorum. Sana her şeyin yoluna gireceğini düşündüren ne?"

"Yardım alıyorsun," diye hatırlattım. "Doktorlar ilaçlarını ayarlıyorlar, böylece sorunlarını çözecekler. Sonrasında ne istersen onu yapabilirsin. İstediğin hâlâ buysa modacı olabilirsin."

İlkokuldan ortaokula kadar modacı olmak istemiş, liseye başladığımızdaysa kariyer hedefini her hafta değiştirmişti. Seçtiği her kariyer için büyük heyecan duyardı. Şimdi geriye dönüp baktığımda aslında bunu takıntı hâline getirdiğini fark ediyordum.

"Asla doğru ilacı bulamayacaklar," diye homurdandı. "Sekiz yıldır deniyorlar."

"Sadece zaman alıyor..."

Bilekliğini çekiştirdi. "İyimser olmak vardır, bir de düpedüz aptal olmak vardır. Ben de senin o nihayet doğru ilacı buldukları büyülü, mutlu dünyanda yaşamak isterdim. Ama sekiz yıldan sonra insan umut etmeyi bırakıyor. Ben artık ortada umut edecek bir şey kaldığını sanmıyorum. Ne de olsa annem için doğru ilacı hiç bulamadılar."

Burnu ve çenesi tıpkı Jade'inkine benzeyen fakat ondan daha koyu renk gözlü, daha iri memeli kadını hatırladığımda kaşlarım çatıldı. Aşırı dozdan ölümünün detaylarını hiç duymamıştım. Acaba onu bulan Jade miydi? Böyle bir şeyin kendi başıma geldiğini düşünemiyordum bile. Jade annesiyle çok yakın değildi ama birbirlerine karşı son derece korumacıydılar.

Jade de tıpkı benim gibi daha yirmi dört yaşındaydı. Bu yaşta annemi kaybettiğimi hayal dahi edemiyordum. Bazen canımı sıksa da onsuz ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bir kız evladın annesine her zaman ihtiyacı vardı.

Keşke telefonu kapamadan önce ona onu sevdiğimi söyleseydim.

Birdenbire içimden Jade'e sarılmak geldi. Kızın başına gelmeyen kalmamıştı ve ikimiz eskiden çok yakındık. Ama burada hasta olduğundan ona sarılmam kesinlikle doğru olmazdı.

"Neyse." Altın benekli mavi gözlerini dikip bana baktı. "Acınası hayatımdan bu kadar konuştuğumuz yeter. Biraz da sen anlat."

Tek omzumu kaldırdım. "Anlatacak bir şey yok ki. Tıp öğrencisiyim ve bu durum sabah uyandığım andan gece yattığım ana kadar bütün hayatımı kaplıyor."

"Öyle olsun." Bana sinsi sinsi gülümsedi. "Peki şu öbür tıp öğrencisi ne iş? Cameron'dı, değil mi? Aranızda bir şey olmadığını söyleme sakın. Sana nasıl baktığını görebiliyorum."

Jade böyle şeyleri fark etmekte hep çok iyi olmuştu. "Eskiden vardı. Artık yok."

"Neden? Çocuk çok yakışıklı!"

"Ders çalışmaya daha fazla vakit ayırması gerektiğini söyleyerek beni terk etti."

"Yuh!" Jade kahkahalarla güldü. "Ah, Amy, çok üzüldüm! Ama dediğim gibi, hiç senin tipin değil zaten."

Haklıydı. Cameron benim tipim değildi. Ama aptal ben, ondan gerçekten hoşlanmıştım. Yalakaydı, insanı bezdirecek kadar çok ders çalışıyordu falan ama çok da tatlıydı. Mesela bir restorana gittiğimizde her zaman sandalyemi çekerdi. Ayrıca benim için arabanın kapısını da açardı. Yirmi dört yaşında olup da beyefendi gibi davranmaya çabalayan çok erkek bulamazdınız.

Buna rağmen Cam ilişkimizi bitirmeseydi bile sonu bir yere varmayacaktı. Onu hiç hayatımı birleştirmek istediğim adam olarak görmemiştim. Ama yine de ilişkimizi *bitirmek* istememiştim.

"Bence Will'le yatmalısın," dedi Jade.

Neden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü. "906'daki adamdan mı bahsediyorsun?"

"Ta kendisi," dedi. "O tam senin tipin, değil mi? Lisedeyken bayıldığın şu demode kitaplar üzerinden bağ kurduğunuzu duydum. Hem zaten ikinizin de bu gece yapacak daha iyi bir şeyi yok. O yüzden neden olmasın?"

Ona dik dik baktım. "O benim *hastam*. Ayrıca adam bir *psikiyatri ünitesinde* yatıyor."

"Öf, hep sıkıcıydın zaten."

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da bu gece kimseyle yatmayacağımdı. Ne Cam'le ne de Will'le. Tek arzum buradan tek parça çıkabilmekti.

"Peki... daha daha nasılsın?" diye sordu Jade.

Sorusunda beni hayli huzursuz eden bir ima vardı. "İyiyim," dedim.

"Hâlâ..." Sesini bir tık alçalttı. "Olmayan şeyler görüyor musun?"

Gözlerimi yüzünden ayırmadan, "*Hayır*," dedim.

"Çünkü eskiden bazen..."

"Hayır, öyle bir şey olmuyordu." Yataktan kalktığımda bacaklarım neredeyse tutmayacaktı. Bu konuşmayı daha fazla sürdürmeyecektim. "Yanılıyorsun."

Jade kaşlarını kaldırdı. "Ah, demek böyle davranmak istiyorsun, Amy Brenner?" Gözlerime bakabilmek için o da kalktı. "Buradaki kimse, bize zannettiklerinden daha çok benzediğini bilsin istemiyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Kimse bilsin istemiyorum çünkü *doğru değil*."

Jade'in dudakları kıvrıldı. "Bunun kuyruklu yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Biri Jade'in kapısını tıklatınca yerimden sıçradım. Bir an sonra Ramona başını içeriye uzattı. "İlaçlarını getirdim, Jade," dedi.

Ramona ne zamandır 905 numaralı odanın kapısının önünde duruyordu? Konuşmamızın ne kadarını duymuştu? Yüzüne bakındım ama ifadesinde bir tuhaflık yoktu. Jade'in beni suçladığı şeylerin herhangi bir kısmını duymuşa benzemiyordu. Hatta beni odada görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Amy." Çenesini kaşıdı. "Sen 906'daki Schoenfeld'i gözlemlemiyor muydun?"

Jade bana sırıtırken, "Bir hastayla daha görüşmek istedim," diye mırıldandım. "Öyle de yaptım. Nasılsa bütün gece buradayım."

"İyi yapmışsın," dedi Ramona. "Burada rotasyon yapan öğrencilerin çoğu kendilerine söylenenler dışında kıllarını kı[redacted]. Psikiyatriyi kolay bir rotasyon olarak görürler."

[redacted]dim. "Ben kesinlikle kolay olduğunu düşün[redacted]

YİRMİ

Hiç iştahım yoktu.

Jade'le konuştuktan sonra dinlenme odasına döndüğümde sandviçim beni bekliyordu ama hiç yiyesim kalmamıştı. Amerikan peynirinin bozulma ihtimali olmadığını biliyordum; tıp fakültesinden mezun olup, asistanlığı bitirip, emekliliğe ayrılıp Florida'ya taşındıktan sonra yesem bile bir şey olmazdı ama yine de canım istemiyordu. Hatta onu görmek bile istemiyordum. Kese kâğıdına geri koyup çöp kutusuna attım.

Cep telefonumu çıkarıp bir kez daha sinyal almaya çalıştım. Kısacık bir an için tek çubuk belirdiyse de hemen kayboldu.

Aslında Gabby'yi hastanenin sabit telefonundan arayabilirdim. Ama saat geç olmuştu. Ayrıca onu daha önce arayıp aramadığımı hatırlamıyordum. İki yıllık ev arkadaşlığımız ve kankalığımız boyunca bir kez olsun telefonda konuştuğumuzu sanmıyordum. Hem hastanenin numarasını görünce büyük ihtimalle telesekretere düşmesine izin verirdi.

Neredeyse Cameron'ın burada olmasını dileyecektim. Nereye gittiğini bilmiyordum. Yemeği buzdolabında değildi, o hâlde biz Örümcek Dan'le görüştükten sonra buraya gelip yemiş ol-

malıydı ama o zamandan beri onu görmemiştim. Muhtemelen başka bir hastayla görüşüyordu. Dr. Beck'i etkilemek istediğini biliyordum çünkü o, herkesi etkilemek isterdi.

Sandviçimi çöpe attıktan sonra Ramona'ya söylediğim sözün arkasında durup ikinci bir hastayla görüşmeye karar verdim. Ne de olsa bol bol vaktim vardı. Böylece yeni bir dosya bulmak amacıyla hemşire bankosuna döndüm.

SAWYER etiketli dosyanın bu sefer ortalıkta olmadığını fark ettim. Çok yazıktı çünkü onu buraya neyin getirdiğini merak ediyordum. Hem dosyayı okuyup kendimi onun katil olmadığına dair telkin etmek rahatlatıcı olacaktı. Gerçi dosyada yazanların rahatlatıcı olacağını kesin olarak söyleyemezdim. Belki de bakmamak daha iyiydi.

Öte yandan Jade'in dosyası hâlâ raftaydı. İzni olmadan bakacağımı sanıyordu ama ona yanıldığını gösterecektim. O dosyaya bakmayacaktım. Psikiyatri koğuşuna yatırılmasına her ne sebep olduysa onu ilgilendiriyordu. Dolayısıyla uzanıp 912 numaralı odada kalan hastanın dosyasını aldım.

Mary Cummings.

Bu gece yaşadığım onca heyecandan sonra sandalyesinde oturmuş, sakin sakin atkı ören tonton bir ihtiyarla konuşmak bana iyi gelecekti. Mary hakkında pek de korkutucu şeyler yoktu.

Onu D Koğuşu'na getirenin ne olduğunu öğrenmek amacıyla dosyasının sayfalarını karıştırdım. Böylece yetmiş sekiz yaşında olduğunu ve bir gün arka bahçesindeyken yan evin çocuğunun salıncakta sallandığını duyduğunu öğrendim. Salıncağın gıcırtısı sinirini o kadar bozmuştu ki oraya gidip çocuğu salıncaktan atmış, bir daha da kimsenin salıncağa yaklaşmasına izin vermemişti. Ta ki polisler gelip onu oradan zorla götürene kadar.

Mary'yi savunacak olursam salıncaklar sahiden de çok sinir bozucu olabiliyordu. O gıcırtıları yok mu... Hâliyle onu pek de suçlayamıyordum.

Mary'nin odasına gitmek için Bir Numaralı Tecrit Odasının önünden geçmem gerekiyordu. Neyse ki bu sefer içeriden kapıya vurma sesleri gelmiyordu. Orada kalan adam susmuştu, en azından şimdilik. Bir an için durup metal kapıya baktım. Ortasında dışa doğru çıkıntı yapan bir kısım vardı, tam da biri kendini oraya çarpsa olacağı gibi. Kapının yanındaki tuş takımı yeşil yanıyordu.

"Çıkarın... beni..."

Odadan gelen ses tıslamadan farksızdı. Sözcükleri güç bela anlayabilmiştim. Sanki biri ağzı bilye doluyken konuşmaya çalışıyor gibiydi.

"Çıkarın... beni... buradan..."

Damon Sawyer'in ne istediği belliydi. Kapıyı açacak kodu biliyordum ve istersem tuş takımına girebilirdim.

Onu serbest bırakabilirdim.

"Çıkarın... beni... buradan..." Uzun bir sessizlik oldu. "Lütfen..."

Başımı sallayarak kapıdan uzaklaştım. Hayatta olmazdı. Sawyer'ın onu o odaya tıkmalarına neden olacak ne yaptığını bilmiyordum ama oradan çıkarsa yapacaklarını çok iyi biliyordum.

912 numaralı odanın, yani Mary Cummings'in odasının yolunu tutarak koridorda hızla ilerledim. Yaklaştığımda yine o tanıdık sesi duydum. *Tik tık tık.* Saat epey geç olmasına rağmen hâlâ harıl harıl atkısını örüyordu. Beni görüp de gülümsediğinde dişlerinin ne kadar sarı olduğunu fark ettim, önden üç tanesi de çürümüştü.

Bakışlarımı ellerindeki şişlere çevirdim. Çocuk korumalı şişlerin neye benzediğini bilmiyordum ama bunlar çelikten yapılma gerçek şişlere benziyorlardı. Birinin gözünü oymak için kullanılabilirlerdi.

"Merhaba, tatlım." Sulu kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Sanki üzerlerinde ince bir tabaka varmış gibi görünüyorlardı. "Adın Nicole'dü, değil mi?"

Bu ismi raftaki dosyalardan birinin üzerinde görmüştüm. Nicole burada yatan, Mary'nin tanıdığı bir hasta olmalıydı. Beni hastalardan biriyle karıştırması pek de hoşuma gitmemişti.

"Dr. Beck dün gitmene izin vermediği için çok üzüldüm, Nicole," dedi Mary. "Canın çok sıkılmış olmalı."

"Hayır," diye düzelttim onu. "Benim adım *Amy*. Tıp öğrencisiyim."

"Ah!" Mary şişlerini bırakıp el çırptı. "Ah, ne harika! *Doktorsun* demek, ailen seninle gurur duyuyor olmalı!"

Yatağına oturup bacak bacak üstüne attım. "Aslına bakarsanız duyuyorlar."

Başını yana yatırıp iç geçirdi. "Senin adına çok sevindim. Bir âşığın var mı?"

Bu soru bana sık sık sorulurdu ama daha önce bu şekilde soran olmamıştı. "Hayır, yok."

"Aaa, olacak iş değil!" Dilini şaklattı. "Senin gibi güzel bir kızın milyonlarca âşığı olmalı."

"Ah, teşekkür ederim."

"Buldum!" Gözleri parladı ve öne doğru eğildiğinde ağzının kenarında diş macununa benzer bir şey olduğunu gördüm. "Bizim Dr. Beck'le çıkmalısın. *Çok* iyi adam. Çok da yakışıklı. Üstelik seçkin de!"

"Şey," dedim. Will Schoenfeld'in (ve Örümcek Dan'in) ardından Richard Beck bu ünitede asla birlikte olmamam gereken *bir sonraki* kişiydi. Uzman doktorlarla yatmak katiyen uygun bulunmazdı, seksi gamzeleri olsa bile.

"Ama tabii ki," diye ekledi Mary, "ona onunla ilgilendiğini söyleyemezsin. O zaman *çaresiz* gibi görünürsün. Ama flört edebilirsin. Biraz makyaj yap. Bağrını açıkta bırakan güzel bir elbise giy. Ayaklarına da doğru ayakkabıları geçirdin mi..."

"Bayan Cummings," diye araya girdim. "Aslında size *kendiniz* hakkında birkaç soru sormak istiyordum."

Elini kalbine koydu. "Benim hakkımda mı? Ah, ben çok sıkıntıyım. Hayatım bitti."

"Neden öyle diyorsunuz?"

"Evvela neredeyse seksen oldum!"

"Ama ortalama yaşam süresi gittikçe uzuyor." Mary'nin moral konuşmasına ihtiyacı vardı, ben de bu konuda çok iyiydim. "Seksenin yeni yetmiş olduğunu söylüyorlar! Rahat yüz yaşına kadar yaşarsınız."

"Aramızda kalsın..." Sesini alçalttı. "Ben bu geceyi çıkarabileceğimi bile sanmıyorum."

Bu sözleri duymamla vücudum buz kesti. "Bu da nereden çıktı?"

"Ah, bilmem." Gülümsedi. "Nedense bana öyle geliyor. Zamanım dolmuş gibi hissediyorum."

Sözleri deli saçmasından mı ibaretti yoksa önsezileri mi kuvvetliydi bilmiyordum. Boğazımı temizledim. "Aileniz için yaşamak istemiyor musunuz?"

"Kocam on yıl önce öldü." Örgüsüne kaldığı yerden devam etti, şişleri bir kere daha birbirine çarpıyordu. *Tık tık tık.* "Harvey'yle hiç çocuğumuz olmadı. Hayatta olan tek akrabam kız kardeşim, o da huysuz kocakarının teki."

"Harvey nasıl öldü?"

"Neden soruyorsun?" Gözlerini kıstı. "Onu öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

Başta şaka yaptığını sandım ama sesinde öyle olmadığını gösteren bir sertlik vardı. "Tabii ki hayır," dedim.

"Çünkü onu ben *öldürmedim.*" Kaşlarını çattı. "İnsanlar merdivenden düşerler. Herkesin başına gelir!"

"Eminim..."

"Hem ben onu çok *seviyordum.*" Kucağındaki yumaktan biraz ip çekti. "Başka kadınlarla görüşmesine rağmen seviyordum hem de. Onu asla öldürmezdim."

Pekâlâ, artık ciddi ciddi Mary'nin kocasını öldürdüğünü düşünmeye başlıyordum.

"Neyse," dedi, "artık Harvey olmadığından yapacak pek bir şey de yok. Çoğunlukla bahçemle ilgileniyorum. Severek yaptığım tek şey bu."

"Bir de örgü örmek," diye ekledim.

Güldü. "Hayır, örgü örmek umurumda bile değil."

Ellerinin arasındaki şişlerden uzayan atkı odayı boylu boyunca çevreliyordu. Bu üniteye girdiğimden beri örgü örmekten başka bir şey yaptığını görmemiştim. "Ben sevdiğinizi sanmıştım. O kadar çok örüyorsunuz ki..."

Yine güldü. "Sevdiğim için örgü örmüyorum. Kendimi korumak için örüyorum."

Başımı salladım. "Ne demek istiyorsunuz?"

Ellerindeki iki şişe baktı. "Bir psikiyatri ünitesine silah sokamazsın. Ama kendimi korumam gerekirse bunlar gayet iyi iş görür, sence de öyle değil mi?"

Eğri büğrü elleriyle tuttuğu parlak çelik şişlere baktım. Haklıydı. Gerektiğinde bunlar silah olarak kullanılabilirdi.

Dr. Beck'i böyle düşündüğüne dair uyarmalı mıydım?

Mary sandalyesinin yanındaki el çantasına uzandı. Bir süre çantanın içini karıştırdıktan sonra bir şiş daha çıkarıp bana uzattı.

"Al," dedi. "Buna ihtiyacın olacak."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Sanmıyorum..."

"Al, Amy." Şişi tutan eli hafifçe titriyordu. "Damon Sawyer sana saldırdığında bunu arayacaksın."

Damon Sawyer. O adamla kafayı bozmuş, bu gece hepimize zarar vereceğini düşünen bir hasta daha... Keşke onları duymazdan gelebilseydim. Gelmeliydim. Ama sürekli aynı şeyi işitirken bunu yapmak çok zordu.

"Damon Sawyer tecrit odasında kilitli," dedim.

"Evet." Mary sulu gözlerini gözlerime dikti. "Şimdilik."

"Mary, ben..."

"Şişi al. Lütfen, Amy. Başına bir şey gelmesini istemiyorum."

Tam yine reddedecekken vazgeçip şişi Mary'nin elinden aldım ve o dikkatle beni izlerken pantolonumun derin cebine soktum.

Ne de olsa yanımda kendimi koruyacak bir şey olmasından zarar gelmezdi.

YİRMİ BİR

SABAHA KALAN SAAT: 8

Sonraki bir saati Mary'yle geçirdim.

Bu bir saatte hayatıyla ilgili daha fazla bilgi edindim. Otuz yıl boyunca Bay Timmerman diye birinin sekreterliğini yapmıştı. Bu Bay Timmerman her sabah saat tam dokuz otuzda kahve içerdi ve kahvesine bir kaşık şeker, bir kaşık krema koyulmasını ancak yalnızca bir kere karıştırılmasını isterdi, daha fazla değil. Doğrusunu isterseniz Mary hakkında değil de Bay Timmerman'ın kahvesiyle ilgili epey bir bilgi edinmiştim.

"Eh," dedi sonunda Mary, sesi hırıltılı çıkıyordu. "Kafanı şişirdim, değil mi?"

"Dinlemeyi severim."

"Çok iyi bir dinleyicisin," dedi bana. "Bu güzel bir meziyettir. Harika bir doktor olacaksın, Amy."

Yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

"Ayrıca," diye ekledi, "Dr. Beck'e o küçük kıza zarar verme niyetinde olmadığımı söyler misin? Ben onu sadece gıcırtılar kesilsin diye salıncaktan indirdim. O salıncakların ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorsundur, değil mi?"

"Kesinlikle. Oldum olası nefret ederim."

Mary rahatlamış gibiydi. "Teşekkür ederim, Amy. Ben artık evime gitmek istiyorum. Dr. Beck'e eve gidecek kadar iyi olduğumu söyler misin?"

"Söylerim," diye söz verdim. Sanki koskoca uzman doktor benim lafımı dinleyecekmiş gibi.

Mary bir an için gözlerini yumdu ve birdenbire çok yaşlı göründü. Yüz yaşında gibiydi. "Geceyi çıkaramayacağımdan gerçekten korkuyorum."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Mary cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçip başını iki yana salladı. "Artık konuşamayacak kadar yoruldum. Gitsen iyi olur."

Sahiden de yorgun görünüyordu ve saat epey geç olmuştu. Sabah onunla daha uzun konuşabilirdim. "Tamam, madem öyle istiyorsun."

Odadan çıkmak için kalktığımda Mary uzanıp eğri büğrü parmaklarıyla kolumu tuttu. "Sana verdiğim şişi yanından ayırma, Amy. Bu gece ona ihtiyacın olacak."

Bu gece, ben birini şişle deşmek zorunda kalmadan bitse iyi olurdu.

Mary'nin odasından çıktığımda az kalsın Clint Eastwood'la çarpışacaktım. Bir eliyle hâlâ o tuzlu krakerlerin olduğu kese kâğıdını tutarken diğeriyle pijama altını yukarı kaldırarak koridorda ayaklarını sürüye sürüye yürüyordu. Ağzının köşesinde beyaz salya vardı.

"Kimse gelip krakerlerimi almadı!" diye bağırdı suçlarcasına. "Hâlâ bendeler."

"Çok özür dilerim," dedim.

"Benim şekerim var," diye hatırlattı. "Bu krakerler beni öldürebilir. Neden bunları bana verdiler?"

"Hiç bilmiyorum. Ama... İsterseniz bana verebilirsiniz."

Clint sessizce bir şeyler homurdandı. Tam tuzlu kraker torbasını bana verecekti ki dikkati 912 numaralı odaya kaydı. Çenesindeki sert ak sakalları kaşıdı.

"Bir dakika bekle," dedi.

Ayaklarını sürüyerek Mary'nin odasına girdi. Bunu yapmasına müsaade var mıydı bilmiyordum ama gayet zararsız görünüyordu, hem Mary de odasına girmesine kızmış gibi değildi. Onu görünce gülümsedi.

Elini kese kâğıdına atıp bir paket kraker çıkardı. "Bu sizin için, güzel hanım."

Mary paketi aldı. "Ah, çok kibarsın!"

Clint ona göz kırptı ve birlikte gülüştüler. O kadar tatlı bir manzaraydı ki neredeyse kaldıramayacaktım. Onları baş başa bırakmaya karar verdim.

Hasta odalarının çoğunun ışığının söndüğünü görene dek saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Kapıların çoğu kapalıydı ve herkes yatmış gibi görünüyordu. Cameron'ın da dinlenme odasındaki kanepede uyuduğundan şüpheleniyordum. Aslında pek yorgun olmasam da onu kanepeden kovabilirdim.

Bunu yapmak yerine hemşire bankosuna döndüm. Zorunlu olmasa bile Mary Cummings hakkında notlar yazabilirdim belki. Böylece sabah Cameron, Örümcek Dan hakkında yazdığı roman uzunluğundaki şaheserini Dr. Beck'e verirken benim de verecek bir şeyim olurdu.

Ramona hemşire bankosunda oturmuş, aynı dergiyi okumaya devam ediyordu. Bu sefer aşk hayatınızı nasıl hareketlendireceğinize dair ipuçlarının yazdığı sayfadaydı. Beni görünce gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Yorgundum ama uyuyamayacağımı da biliyordum. "Gece nöbeti tutmak tuhafmış."

"Ah, öyledir." Kıs kıs güldü. "Daha üçüncü yılının başındasın. Henüz programa alışamadın."

"Evet, alışamadım." Üstelik maalesef gittikçe daha da zorlaşacaktı. Psikiyatri bu yılın en kolay rotasyonuydu. Ben asıl cerrahiden korkuyordum; bende Cam'in dayanıklılığı yoktu. "Ama alışırım elbet."

"Endişelenme," dedi Ramona. "Geceleri burası genelde sessiz olur. Tabii Mary Cummings arıza çıkarmaya başlamadığı sürece."

Mary'yi ve şişlerini düşündüm. İçgüdüsel olarak elim pantolonumun cebindeki şişe gitti. Cebime zar zor sığmıştı.

"Uzun zamandır mı gece nöbetleri tutuyorsun?" diye sordum Ramona'ya.

"Ah, kendimi bildim bileli." Sırıttı. "Ama dışarıdaki işlerimi halletmek açısından gündüzlerin bana kalması iyi oluyor. Hem kendisi uyanıkken ben uyuyorum diye başımın etini yiyecek bir sevgilim de yok."

"Buradaki hastalar çok sorun çıkarıyorlar mı?"

Hiç düşünmeden başını iki yana salladı. "Çoğunlukla sakinler. Ama ara sıra bir baş belası çıkmıyor değil."

"Damon Sawyer gibi mi?"

Bakışları hafiften karardı. "Evet, onun gibi." Bu sözleri söylerken tecrit odasının olduğu tarafa kısa bir bakış atmıştı. Odanın kapısı hâlâ sıkıca kapalıydı. "Ama o bir istisna. Normalde tek işim ilaçları dağıtmak." Dergisini kaldırdı. "Sonra bütün gece okuyorum."

Dosyaların olduğu rafa göz attım. "Şey, seni rahatsız etmek istemem. Bu gece görüştüğüm hastalarla ilgili kısa bir not yazacağım sadece."

"Rahatsız etmiyorsun." Ramona sandalyesinden kalkıp raftan bir dosya aldı, sonra da onu önüme koydu. "Aksine, sayende yalnız kalmamış olurum."

"Teşekkürler," dedim.

Döner sandalyelerden birine oturup dosyayı kendime doğru çektim. İşte o zaman Ramona'nın raftan Mary'nin dosyasını

almadığını fark ettim. Beni Jade'in odasında gördüğünden onu, dosyasını indirmişti. Jade'in dosyası tam önümde duruyordu.

Kalın bir dosya değildi ki öyle olmasını beklemiyordum zaten. Uzun zamandır burada olduğunu sanmıyordum. Hem bilgilerinin çoğu, bu gece yapılacak bakım yüzünden kullanamadığım bilgisayarda olmalıydı. Ama hiç değilse acil notları dosyada olacaktı. Psikiyatrik geçmişi ve hastaneye yatış nedeni de öyle.

Bakmak çok kolay olurdu.

Elimi dosyanın üzerine koydum ve plastik kapağını tutup açsam mı diye düşündüm. Benim yerimde Jade olsaydı dosyama kesinlikle bakardı. Üstelik bunu biraz bile suçluluk hissetmeden yapardı.

Hızlıca bakıp kapayacaktım. O kadar.

Dosyanın kapağını açtım ama daha ilk cümleyi okuyamadan tepemizdeki ışıklar titreşerek söndü.

"Bu da ne şimdi?" dedi Ramona.

Elektrik kesilmiş olmalıydı. Etraf öylesine zifiri bir karanlığa gömülmüştü ki önümde duran elimi bile göremiyordum. Ramona fısıldayarak küfrederken birden yere bir sandalye devrildi. Belli ki o da pek bir şey göremiyordu.

Aman Tanrım. Elektrik kesilince kapılardaki kilitler devre dışı mı kalmıştı yoksa?

Tecrit odasınınki de mi?

"Ramona?" diye seslendim.

"Buradayım." Başımı sesinin geldiği yöne çevirdim ama hiçbir şey göremiyordum. "Endişelenme. Elektriğin neden kesildiğini bilmiyorum ama jeneratör var. Bir sorun olmaz."

"Ramona," dedim telaşla, "elektriğin olmaması kapılardaki kilitlerin devre dışı kaldığı anlamına mı geliyor?"

O kadar uzun süre konuşmadı ki gittiğinden korkmaya başladım. Derken sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

Ah, olamaz.

Ama ben daha fazla paniğe kapılamadan ışıklar yeniden yandı. Gecenin geri kalanını zifiri karanlıkta geçirmeyeceğimi anlayınca derin bir oh çektim. Fakat elektriğin gelmesini kutlama şansı bulamadan adamın biri sendeleyerek hemşire bankosuna doğru geldi. Miguel'di ama bu sefer üstünde dört tişört yoktu. Hatta hiçbir şey yoktu.

Üstelik tepeden tırnağa kanla kaplıydı.

YİRMİ İKİ

SEKİZ YIL ÖNCE

Ben sınav sorularına göz ucuyla bile bakmayı reddettikten sonra Jade hışımla çekip gitmişti. Ama kopya çekmemin imkânı yoktu. Öyle bir şey yapmaktansa dersten kalmayı tercih ederdim.

Gerçi şu anda sınavın en büyük sorunum olup olmadığından emin değildim. Sınavdan kalsam bile annemler bana hoca tutarlarsa durumu düzeltme şansım olurdu. Asıl çözülmesi zor sorun, gerçekte var olmayan küçük, sarışın bir kız çocuğu görüp durmamdı.

Benim neyim vardı? Aklımı mı oynatmıştım? Öyle olmalıydı. Akli dengesi yerinde olan insanlar gerçekte var olmayan küçük kızlar görmezlerdi.

Ama kendimi *deli* gibi hissetmiyordum.

Ailece akşam yemeği yerken kafamda bu düşünceler dönüp duruyordu. Babam küçük erkek kardeşim Trevor'la onun yaklaşan beyzbol maçı hakkında konuşuyordu. Masadaki tek sohbet konusu buydu ki benim için sorun değildi. Çünkü ben yemeğimle oynayıp tabağıma patates püresinden küçük bir kale yapmakla meşguldüm. Masaya oturduğumuzdan beri üç lokmadan fazla yememiştim. Hiç iştahım yoktu.

"Amy." Annem bana ters bir bakış attı. "Yemeğinle oynamayı bırakır mısın? Artık çocuk değilsin."

Birdenbire bütün dikkatler bana ve yemediğim yemeğime çevrildi. Trevor beş saniye içinde bütün tabağını silip süpürmüştü tabii. Bu çocuk tam bir yeme makinesiydi, hele ergenliğe girdikten sonra iyice obur olup çıkmıştı.

"Aç değilim," diye mırıldandım.

Annem yüzüme baktı, beni öyle bir süzüyordu ki âdeta içimi gördüğünü hissettim. "Hasta mısın?"

"Hayır. Sadece aç değilim."

"Rahat bırak kızı, Dina," dedi babam. "Canı istemiyorsa yemek zorunda değil."

"Şu sınav yüzünden mi endişelisin?" diye sordu annem. "Eğer öyleyse öğretmeninle konuşa–"

"Sorun yok." Çatalımla etten büyük bir parça kestim ama ağzıma götürmeye niyetim yoktu. Annem hâlâ ben beş yaşındaymışım ve bütün sorunlarımı öğretmenimle konuşarak çözebilirmiş gibi davranıyordu. "Sadece..."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Şey..." Çatalımı ete biraz daha batırdım. "Biri aslında var olmayan bir şey görüyorsa bunun anlamı nedir?"

Annemin gözleri irileşti. "Kim olmayan şeyler görüyor? Neden bahsediyorsun?"

"Hiç." Bakışlarımı önüme indirdim. Ne düşünüyordum? Bundan hiç bahsetmemeliydim. Ama içimi kemirip duruyordu. "Sadece *varsayımsal olarak* sordum. Şeyde... derste konuşmuştuk da."

"Jade mi?" Annem uzanıp parmaklarını bileğime doladı. "Jade sana bir şeyler gördüğünü mü söyledi?"

Kolumu elinden kurtardım. "Hayır! Tabii ki hayır."

"Lütfen bana doğruyu söyle, Amy." Yüzünden endişe akıyordu. "Jade'den bahsediyorsun, değil mi?"

"Dina, kızı rahat bırak," diye mırıldandı babam.

"Jade olmalı!" diye çıkıştı annem. "O kız hep sorunluydu zaten. Hem annesinin..."

"*Dina*," dedi babam sertçe.

"Tatlım." Annem gözlerimin içine baktı. "Jade'in sorunları varsa ona yardım edebiliriz. Doktorlar var, hastaneler var..."

"Jade'in deli olduğu sır değil ki," diye atıldı Trevor. "Okuldaki herkes biliyor."

Bu doğru muydu? En yakın arkadaşımın deli olduğunu lise birler bile biliyor muydu? Ama o deli değildi. Gerçekte olmayan şeyleri gören *bendim*.

O hâlde deli olan da bendim, Jade değil.

Ama kimsenin bunu öğrenmesine izin veremezdim. Jade'in arkasından konuştukları gibi benim arkamdan da konuşmalarını istemiyordum. Ya da beni bir hastaneye kapamalarını.

"Benim gidip ders çalışmam lazım." Aceleyle kalkarken sandalyemi yere sürttüm. "Gidebilir miyim lütfen?"

Annem bana gözlerini kısarak bakınca gidemeyeceğimi söylemesinden korktum. Burada kalmamı ve konuyu daha derinlemesine konuşmamızı istemesinden. Ama sonunda başıyla onayladı. "Tamam ama sonra konuşacağız."

"Peki," dediysem de gerçeği anneme asla anlatamazdım.

YİRMİ ÜÇ

GÜNÜMÜZ

Çığlığımı durduramıyordum.

Miguel koridorun ortasında dikiliyordu, anadan doğmaydı, çıplak teni kanla kaplıydı. Ona ne olmuştu böyle? Damon Sawyer serbest mi kalmıştı? Şu anda her birimizi öldürmeye hazır hâlde elinde bıçakla koridorlarda mı dolaşıyordu?

Elim pantolonumun cebindeki şişe gitti.

"Miguel!" diye cırladı Ramona. "O kadar reçeli nereden buldun?"

Sözlerinin anlamını fark etmem birkaç saniye sürdü. Miguel'in üzeri kanla kaplı değildi. Çıplak teninde gördüğüm kırmızı şey aslında reçeldi. Şimdi gözlerim ışığa alışmışken o kırmızı maddenin ne olduğunu daha net görebiliyordum.

Utanç içinde Ramona'ya dönüp, "Özür dilerim," dedim. "Kan sandım."

Ramona güldü. "Gerçekten mi? Kana benzemiyor bile."

Eh, haklı olabilirdi ama *bu şekilde* söylemesine gerek yoktu.

Bir an sonra Dr. Beck koşarak yanımıza geldi, Miguel'in çıplak vücudunu görünce yalpalayarak durdu. Ağzı bir karış açıldı. "Miguel!"

"Babam bugün eve gideceğimi söylüyor," dedi Miguel.

Sonraki on beş dakika boyunca Dr. Beck ve Ramona parçaları bir araya getirdiler. Miguel kat kat giydiği kıyafetlerini çıkarıp prize işemiş, bu da kısa süreliğine bütün ünitenin elektriğinin kesilmesine neden olmuştu. Ardından şifonyerine gitmişti ki son birkaç gündür orada çilek reçeli sulalıyordu. Eh, sonrası malumdu.

Şimdi ona kıyafet giydirmemiz gerekecekti.

"Miguel," Dr. Beck kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lütfen, Tanrı aşkına üzerini giyin. Burada *hanımlar* var."

Miguel başını öyle şiddetle salladı ki bütün yağ katmanları titredi. Başımı çevirmeliydim, gerçekten bakmamalıydım.

"İyi." Dr. Beck iki tecrit odasından boş olanı işaret etti. "O zaman seni oraya göndermem gerekecek."

Miguel yerinden bile kıpırdamadı. Dr. Beck omzunun üzerinden hemşire bankosunun yanında durduğum yere baktı. "Amy, Cameron nerede?"

Böyle bir durumda benim yerime Cameron'ı tercih etmesine içerlemedim. Miguel'i o odaya zorla sokması gerekirse benim bir yararım olmazdı. Öte yandan Cameron güçlü kuvvetliydi. Cameron demişken, ortalıkta olmaması ilginçti. Nereye gitmişti? Gerçi onu tanıyorsam bir yerlere kapanmış, ders çalışıyor olmalıydı.

"Bak, Miguel," dedi Dr. Beck, "o odaya girersen yarın seni eve gönderirim."

Yalan söylüyordu. Düpedüz yalan söylüyordu. Ama her nedense Miguel ona inandı. Tecrit odasına girdi ve fikrini değiştirmesine kalmadan Ramona kapıyı kapadı.

Miguel hatasını hemen fark etti. Kendini kapıya vurmasıyla tıpkı öbür odada olduğu gibi kapı titredi. "Hey!" diye bağırdı. "Beni kilitlediniz!"

Dr. Beck sakin bir ifadeyle kapıya baktı. "Sadece bu gecelik, Miguel. Sabah konuşacağız."

"Hayır. Hayır!" Miguel'in sesindeki histeri gittikçe artı-
. "Yardım edin! *Ayudame!*[3]"

"Bunu senin iyiliğin için yapıyoruz, Miguel," dedi Dr. Beck.

"Olmaz!" diye bağırdı Miguel. "Beni burada tutamazsınız! Babam öyle diyor. O beni öldürecek!"

"Baban seni niye öldürsün, Miguel?" diye sordu Dr. Beck sakin, kontrollü bir sesle.

"Hayır! Babam değil!" diye çıkıştı Miguel. "Damon Sawyer!"

Üçümüz de Bir Numaralı Tecrit Odası'na baktık. Elektrik kesildiğinden beri odadan herhangi bir ses geldiğini duymamıştım. Ama bu, Sawyer'ın artık orada olmadığı anlamına gelmezdi. Hâlâ içeride olduğundan, yana yakıla dışarı çıkmanın yollarını aradığından emindim. Öyle olmak zorundaydı. Yoksa nereye gitmiş olabilirdi ki?

Arkama döndüm; birçok hasta odasından çıkmış, olanları izliyordu. Örümcek Dan koridordaydı, bileklerini uzatmış, ağ fırlatarak mucizevi biçimde günü kurtarmayı umuyordu. Odasının eşiğinde duran Jade'in dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Will de odasından çıkmıştı, sağ elinde kitaplarından birini tutuyordu. Eğilip Jade'e bir şey söyleyince Jade'in gülümsemesi genişledi. Sonra Will'in söylediği şeyi başıyla onayladı.

Acaba Will ona ne söylemişti?

Mary de odasından çıkmıştı. Devasa atkısını içeride bırakmış olsa da şişlerinden birinin hâlâ sağ elinde olduğunu fark ettim. Göz göze geldiğimizde bana ciddiyetle baktı.

"Damon Sawyer!" diye bağırdı Miguel. "Beni öldürmeye geliyor! Hepimizi öldürmeye geliyor! Beni buradan çıkarmak zorundasınız!"

"Miguel." Dr. Beck'in bu hayret verici sakinliğinden etkilenmiştim doğrusu. Gerçi Miguel gibi hastalarda epey bir

---

3 (İsp.) Yardım edin. *–ç.n.*

tecrübesi olduğundan emindim. "Bay Sawyer şu anda bağlı. Kimseye zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Dr. Beck birkaç dakika daha Miguel'i yatıştırmak için dil döktüyse de Miguel sesi kısılana kadar bağırmaya devam etti. Yaklaşık yirmi dakika sonra Dr. Beck başını sallayarak havlu attı.

"Eninde sonunda uyur," dedi. "Ve umarım kıyafetlerini giyer."

Ramona güldü ama ben orada öylece dikilmeye devam ettim. Olanlar beni bir hayli sarsmıştı. Yüzümdeki ifadeyi gören Dr. Beck elini omzuma koydu. "O iyi olacak, Amy," dedi. "Merak etme."

O adam *nasıl* iyi olabilirdi? Babasının Tanrı olduğunu sanıyordu. Kıyafetlerinin hepsini giymekle hiçbirini giymemek arasında gidip geliyordu. Üstelik çıplak vücudunu baştan ayağa çilek reçeline bulamıştı. Tahminde bulunacak olursam bu adamı parlak bir geleceğin *beklemediğini* söyleyebilirdim.

"Git biraz uyu, Amy," dedi Dr. Beck. "Boş bir hasta odası bulup biraz uzan. Görünüşe bakılırsa mesai arkadaşın öyle yapıyor."

Doğru diyordu. Onca patırtıya rağmen Cam ortaya çıkmamıştı. Uyuyorsa bile –ki onu tanıdığım kadarıyla uyuduğunu sanmıyordum– Miguel'in çığlıklarının onu uyandırmamış olması çok tuhaftı. Ayrıca Cam'in uykusunun bayağı hafif olduğunu hatırlıyordum.

O hâlde neredeydi?

YİRMİ DÖRT

SABAHA KALAN SAAT: 7

D Koğuşu'nda ortalık durulduktan sonra Cam'i aramak üzere üniteyi dolaşmaya karar verdim.

Önce dinlenme odasına gittim. Ne de olsa ilk akla gelecek yer orasıydı. Bakışlarım eski kanepeden parmaklıklı pencereye, oradan da kapının arkasındaki örümcek ağlarıyla kaplı tozlu köşeye kadar bütün odayı taradı. Ama Cam burada değildi.

Sıradaki durağım personel tuvaletiydi. Kapısı kapalı olduğundan tıklattım ancak içeriden cevap gelmedi. Kulpunu çevirmeye çalıştığımda döndü ama açıp içeriye baktığımda boştu.

Bunun üzerine bütün üniteyi dolaşarak hasta odalarına bakmaya başladım.

İlk önce Örümcek Dan'in odasına gittim. Odasının da tuvaletinin de kapısı açıktı. Klozetin önünde durmuş, bileğini duvara tutuyordu. İşemeye/ağ fırlatmaya çalışıyordu. Hangisi olursa olsun Cam burada değildi.

Bir sonraki odanın kapısı aralıktı ve içerideki yatakta bir adam oturuyordu. Gözlerimi kısarak baktığımda adamın durmaksızın kollarını yaladığını gördüm. Hayatımda gördüğüm en

tuhaf şeylerden biriydi bu, bir kedinin kendini temizlemesine benziyordu. Yola devam ettim.

Bir sonraki odada kalan hasta kadındı. Beni görünce hemen ayağa fırladı. Düğüm düğüm olmuş siyah saçları, onu baykuş gibi gösteren kocaman gözlüğü vardı.

"Eve mi gidiyorum?" diye sordu.

"Ah," dedim. "Şey, hayır. Yani bilmiyorum."

"Eve gitmem lazım." Elini darmadağınık saçlarının arasından geçirmeye çalıştı. "Oğlum evde. Oğlumu görmem lazım."

"Ben... Üzgünüm... Bilmiyorum."

"*Oğlumu görmem lazım!*"

Kadının gözlerindeki acıyı görebiliyordum ama ne yapabilirdim ki? Onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandım. Oysa yalan söylüyordum.

Kadın bana ters ters baktı çünkü elimden geleni yapmayacağımı biliyordu. Kapıyı suratıma öyle sert çarptı ki çerçevesi salladı.

Dr. Beck'e Cam'i bulamadığımı söylemeliydim ancak Cam dışarı çıktı diye onu ispiyonlarsam bana çok kızardı. Tabii gerçekten dışarı çıktıysa.

Herkes bilmezdi ama Cam çabuk sinirlenen biriydi. Bu yanını gizlemeyi iyi beceriyordu. Hem dürüst olmak gerekirse öyle çok sık tepesi atmıyordu. Ama hep iyi huylu biriymiş gibi davranıyor, bu rolü arkadaşlarının yanında çok güzel oynuyordu. Gelgelelim birlikte olduğu kızdan saklaması daha zordu.

Cameron'ın öfkesine ilk kez batı yakasında bir yıl sürecek prestijli bir araştırma programına kabul edilmediğini öğrendiğinde şahit olmuştum. Ortopedi cerrahisi çok rağbet gören bir alandı ve –Cam'in dediğine göre– araştırma yapmak, intörn olarak yer bulabilmek için elzemdi. O ve sınıfımızdan birçok öğrencinin başvurduğu bu araştırma programına kabul edilseydi tıp fakültesinin ikinci ve üçüncü yıllarını Kaliforniya'nın körfez

bölgesinde geçirecekti ki Cam kabul edileceğine inanıyordu. E-postayı aldığında onun odasındaydık, yatağında oturuyorduk. Sol kolu omuzumdaydı ama sonra kolunu çekmişti.

Bu saçmalık da ne? Köşeli yüzü al al olmuştu. *Beni seçmemişler mi? Gerçekten mi?*

Omzunun üzerinden e-postayı okumaya çalışmıştım ama telefonunu yatağın bir ucuna atmıştı. Sonra da ayağa fırlamıştı.

İnanamıyorum ya! diye söylenmişti. *Bana nasıl böyle bir haksızlık yapabilirler?*

O kadar önemli mi? diye sormuştum. *Yani bu daha bir araştırma. Karşına başka fırsatlar da çıkacaktır.*

Ama bu en iyisiydi. Küçük odasında volta atmaya başlamıştı. *Nasıl olur ya? Sınıfın en başarılı öğrencisi benim. Araştırma programına* sen *başvurmadın ki, ben başvurdum.*

Fazlasıyla üzgün olduğundan iğneleyici sözlerini duymazdan gelmiştim. *Seni bu kadar etkilemesine izin verme. Başka fırsatlar da olacak.*

Üstüne bir de David Tobin'i seçmişler! Yüzünün rengi mora çalarken sesi de gittikçe yükseliyordu. *O pisliği nasıl seçerler? Deli mi bunlar? Aklım almıyor!*

Cam artık neredeyse bağırıyordu ama odasının duvarına yumruk atana dek ne kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim.

Alçı eklemlerinin altında çatırdadığında duvarda yumruğunun büyüklüğünde bir göçük oluşmuştu. Cam bağırarak elini geri çekerken ben de yataktan fırlamıştım. Bir an için çekip gitsem mi yoksa iyi olup olmadığına baksam mı bilememiştim. Ama yüzünün rengi normale dönmüştü ve artık bağırmıyordu. Sadece acı içinde elini tutuyordu.

Sonunda röntgen çektirmesi için onu acile götürmüştüm. Neyse ki parmaklarını kırmamıştı. Gecenin ikisinde sağ elinde atelle onu evine bırakırken başını öne eğip bana, *Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim, Amy,* demişti.

En azından yaptığından utanıp özür dilemişti. O öfke patlamasına ilk kez tanık olmuyordum. Çoğunlukla kontrol altında tutmayı beceriyordu ama oradaydı. Yüzeyin altında bekliyor, dışarı çıkmak için fırsat kolluyordu.

Bu yüzden istediğim son şey onu kızdırmaktı.

"Arkadaşını mı arıyorsun?"

Jade'i bir sonraki odanın kapısında gördüğüme şaşırmamalıydım. 905. Üzerinde hâlâ o pembe eşofman altı ve askılı bluz vardı, hâlâ sütyen takmıyordu. Cameron'ı bulamamam onu eğlendirmiş gibiydi.

"Buralarda bir yerdedir," diye mırıldandım.

"Belki aklı başına gelmiştir," dedi. "Belki çok kötü bir şey olmadan önce buradan kaçıp gitmiştir."

Bakışlarımı yüzüne diktim. "Ne demek istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Bilmem. Bu gece havada bir şey var. Bir şey olacak. Sen hissetmiyor musun?"

Hissediyor muydum?

"Bu hissi bilmen için psikiyatri koğuşunda biraz daha zaman geçirmen gerek," dedi Jade.

"Sanırım," diye mırıldandım.

Mavi gözlerinin vücudumda gezindiğini görünce huzursuzca kıpırdandım. Beni, ancak anaokulundan beri arkadaşınız olan birinin tanıyabileceği şekilde tanıyordu. "Hiç psikiyatriste gitmediğine inanamıyorum."

"Gerek yoktu."

"Gerçekten mi?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bunu bana hiç yüzün kızarmadan söyleyebiliyor musun sahiden?"

Cevap vermedim.

"Biliyor musun?" dedi. "Böyle şeyler kendiliğinden geçmez. Bir kez var olmayan şeyler görmeye, gaipten sesler duymaya başladın mı bir daha onlardan kurtulamazsın."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim sertçe. "Şimdi izin verirsen gidip Cameron'ı bulmam lazım."

Giderken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tanrım, keşke bu gece burada olmasaydı. Hakkımda çok fazla şey biliyordu. Bildiklerini Cameron'a ya da Dr. Beck'e anlatacak olursa...

Anlatırsa anlatsın. Nasılsa ona inanmazlardı.

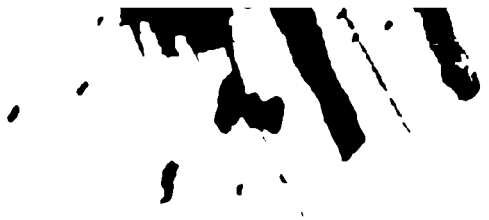
Koridorda yürümeye devam ederek en sonuna, iki tecrit odasının bulunduğu yere vardım. Miguel hâlâ tam olarak yatmamıştı; odanın içinde "I Touch Myself[4]"in detone bir versiyonunu söylüyordu. Ama hiç değilse artık Damon Sawyer'ın peşimizi öldüreceğini bağırmıyordu.

Damon Sawyer'a gelince, o tamamen sessizdi. Aslına bakarsanız ilk defa bu odanın önünden geçerken içeriden herhangi bir ses gelmediğini fark ediyordum. Bana onu serbest bırakmam için yalvarmıyordu. Kendini kapıya vurmuyordu.

Ama tuş takımı hâlâ yeşil yanıyordu. Damon Sawyer hâlâ içeride kilitliydi.

Öyle değil mi?

(İng.) Kendime dokunuyorum. –ç.n.

YİRMİ BEŞ

SEKİZ YIL ÖNCE

Saat neredeyse gece yarısını bulmuşken biri penceremi tıklattı.

Hâlâ uyanıktım elbette. Trigonometriden geçmeme yetecek bir not alma umuduyla ders çalışıyordum. Umutsuz vakaydı ama en azından elimden geleni yaptığımı bilecektim.

Penceremden ses geldiğini duyduğumda dönüp bakmadım. Gece yarısı birinin ikinci kattaki odamın penceresini tıklatması *olsa olsa* benim halüsinasyonumdu. Ama aynı sesi ikinciye duyduğunda –ki bu sefer daha yüksekti– başımı çevirip baktım.

Aman Tanrım, *Jade*'di bu. Penceremde ne arıyordu?

Trigonometri kitabımı bırakıp pencereye koştum. Jade garajdaki merdiveni alıp evin yan tarafına dayamıştı, şimdi burnu cama yapışmış hâlde en üst basamağında duruyordu. Beni görünce gülümsedi.

Çabucak pencereyi açtım. "Jade, n'apıyorsun?.."

Sağ elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı salladı. "Senin için bütün soruları çözdüm. Tek yapman gereken çözümlerini ezberlemek. *Rica* ederim."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Söyledim ya. Ben..."

"*Tanrım*, Amy." Başını iki yana salladı. "Çok sinir bozucusun. Trigonometri bomboş bir şey zaten, soruları alsan ne olur almasan ne olur? Bu şeyleri bilip bilmediğin kimin umurunda? Ben sana kolayca elde edebileceğin bir yüz puan sunuyorum. Sürekli harıl harıl çalışıyorsun. Bir kez olsun yardım alsan olmaz mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kopya çekmeyeceğim, Jade. Bunu yapmayacağım."

"Dersten kalmayı mı tercih edersin?"

"Evet! Kalmayı tercih ederim!"

"O zaman aptalsın." Jade elindeki sınav kâğıtlarını odama attı. "Al. Aptallık etmeyi bırakırsın belki diye yanında kalsın."

Bu sözlerin ardından merdivenden indi. Arka bahçeyi aşıp sokağa koşmasını, ardından köşede gözden kaybolmasını izledim. Mahallemiz öyle korkunç derecede tekinsiz bir yer olmasa da gecenin bu saatinde bir başına buraya gelmesi doğru değildi. Annem beni bu saatte hayatta dışarı salmazdı. Ama Jade'in annesi... eh, o kızının ne yaptığıyla pek ilgilenmiyordu.

Pencereye sırtımı döndüm. Jade'in kargacık burgacık el yazısıyla yazdığı cevapların olduğu kâğıtlar odamın zeminine saçılmıştı. Bunları toplayıp cevapları ezberlemek ne kadar kolay olurdu? Böylece bana sadece yarın gerçek sınav kâğıtlarını doldurmak kalırdı. Jade matematikte harikaydı, dolayısıyla bütün soruları doğru çözdüğünden emindim.

Ama bunu yapamazdım.

Kâğıtları yerden aldığım gibi çöp kovama attım. İşte. Kararımı vermiştim.

"O cevaplara bakmazsan sınavdan kesin olarak kalacaksın."

Bakışlarımı hızla çevirdim ama daha bakmadan sesi tanımıştım. O küçük kızdı. Kıvır kıvır saçlı, pembe elbiseli kız. Geçen seferki gibi odamın köşesinde durmuş, mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kalp şeklindeki yüzünü bana doğru kaldırdı.

"Şöylece bir bak gitsin," dedi. "Kimseye zararı olmaz."

Bacaklarımda iki ter lekesi bırakarak avuçlarımı kotuma sildim. "Sen gerçek değilsin," dedim.

Kız bana gülümsedi. "Gerçek olmamam ne anlama geliyor?"

Delirdiğim anlamına geliyordu.

Gözlerimi olabildiğince sımsıkı yumdum. İçimden ona kadar saydım, derin bir nefes aldım, sonra gözlerimi açtım.

Küçük kız gitmişti.

Ama ben birazcık bile rahatlamamıştım. Şimdi gitmiş olabilirdi ancak sırf bugün onu iki kez görmüştüm. Geri döneceğinden şüphem yoktu. Benim çok büyük bir sorunum vardı.

Ne yapacaktım?

YİRMİ ALTI

GÜNÜMÜZ

SABAHA KALAN SAAT: 6

Cameron üniteden çıkmış olmalıydı.

Tek mantıklı açıklaması buydu. Çünkü nereye baktıysam onu bulamamıştım. Belki de telefonunun çekmemesinden bunalmış ve olabilecek en yanlış zamanda dışarı çıkmaya karar vermişti. Onu suçlayamazdım; ben de aynısını yapmak istiyordum ama iflah olmaz bir kuralcıydım. Hayatım boyunca sadece bir kere kurallara uymayıp ahlak dışı bir şey yapmıştım, onun da bedeli ağır olmuştu.

Cam'in dışarıda olup olmadığına bakmak için üniteden çıkabilirdim. Ya da telefonumu kullanabilmek için gizlice sıvışabilirdim. Kodu biliyordum. Buradan çıkmak çok kolay olurdu. Ama bunu yapmam teknik olarak yasaktı. Hem ben kapıyı açtığımda hastalardan biri arkamdan gelip beni iterek dışarı kaçarsa? Bunu nasıl açıklardım?

Bu yüzden Cam'i aramak için üniteden çıkmamaya karar verdim. Eminim yakında dönerdi. Psikiyatriden bile olsa kötü not almayı göze alamazdı. Çünkü bu, cerrah olma hayallerini suya düşürürdü.

Onu beklerken Dr. Beck'in tavsiyesine uyup biraz kestirmeye karar verdim. Ama tabii ki bunu bir hasta odasında yapmayacaktım. Dinlenme odasındaki kanepe eski ve kirli olabilirdi, yayları batıyor olabilirdi ama orada başka herhangi bir yerden daha rahat uyurdum.

Yatmadan önce telefonumu cebimden çıkarıp pencerenin önüne götürdüm. Sonra onu soğuk cama dayadım. Ekrana gözlerimi kısarak bakıp bir çubuk belirmesini bekledim. Telefon çekerse ilk iş Cam'i arayıp hemen buraya dönmesini söyleyecektim.

Lütfen. Sadece bir çubuk. Lütfen.

Ama belirmedi.

Pes ettim. Saat gecenin biriydi, gidip biraz uyumaya çalışacaktım.

Fakat ışığı kapayıp kanepeye uzandığımda uyuyamayacağımı anladım. Kafamda binbir düşünce döndüğünden tavanı izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Dr. Uyutan'ın hastalarına geceleri uyumalarına yardımcı olması için verdiği ipuçlarını hatırlamaya çalıştım. Gerçi çoğu gündüzleri kestirmekten ve kafein almaktan kaçınmak, düzenli uyumaya çalışmak gibi şu anda kontrolüm dâhilinde olmayan şeylerdi. Ama Dr. Uyutan'ın hastalarına hep önerdiği bir şey vardı, o da yatakta yatarken dört-yedi-sekiz nefes egzersizini uygulamalarıydı.

Sadece o lanet şeyin nasıl yapıldığını hatırlamam gerekiyordu.

Tamam, hatırlamıştım. Dilimi üst ön iki dişimin arasına koyup ciğerimdeki bütün havayı boşaltmam, sonra dörde kadar sayarak burnumdan nefes almam gerekiyordu, ardından aldığım nefesi yediye kadar tutacak ve sekize kadar sayarak ağzımdan verecektim. Ve sonra bunu üç kez tekrarlayacaktım. Bu egzersizi yaparken insandan tuhaf bir ses çıkıyordu ama şu an bunu sorun edemezdim.

İşte başlıyoruz...

Dörde kadar nefes al. Yediye kadar nefesini tut. Sekize kadar nefes ver.

Dörde kadar nefes al. Yediye kadar nefesini tut. Sekize kadar nefes ver.

Dörde kadar nefes al. Yediye kadar nefesini tut. Sekize kadar nefes ver.

İşe yaramıyordu. Hem de *hiç*. Bana asıl lazım olan Ambien'di. Keşke polikliniken çıkmadan önce Dr. Uyutan'a yazdırsaydım. Her hâlükârda yakın zamanda uyuyamayacağım belliydi.

Cameron nerede kalmıştı? Birkaç dakikalığına ortadan kaybolmasında sorun yoktu ama ortak salonda Örümcek Dan'le konuştuğumuzdan beri onu görmediğimi fark ediyordum. Ki bu *saatler* önceydi. Cameron bu şekilde ortalıktan kaybolacak biri değildi. O benim kadar kurallara uyma meraklısı olmayabilirdi ama bir rotasyondan iyi not almayı herkesten çok önemserdi.

Cameron'un kişiliği nasıl olursa olsun tıp tutkusu bakımından kimse onunla boy ölçüşemezdi. "Kemik doktoru" olmayı gerçekten çok istiyordu. Aklında travma cerrahisi vardı. Korkunç bir kazanın ardından insanları yeniden bir araya getirme fikri hoşuna gidiyordu.

Bunu bana ilk söylediğinde, *Bu korkunç bir düşünce*, demiştim.

Neden? Gerçekten şaşırmıştı. *Sonuçta birinin yapması gerek. Sen insanları iyileştirmek istemiyor musun?*

İstiyordum ama o şekilde değildi. Çocukluğumda Barbie bebeklerimle oynarken bebeklerim hep "yaralanırlardı" ve ben de onların yaralarını sarardım. Jade bundan çok şikâyet eder, ha bire Barbie'nin muayenehanesini oynamaktan bıktığını söylerdi. Dolayısıyla Cam'in öyle derken ne kastettiğini anlamıştım.

Yine de ben insanları *kesmek* zorunda kalmadan iyileştirmek istiyordum. Kanlı işlerle Cameron gibiler ilgilenebilirdi.

Yarım saat kadar daha tavanı seyrettikten sonra uyku tutmayacağını iyice anladım. Bunun yerine kalkıp üniteyi dolanmaya karar verdim, belki gergin enerjimin bir kısmını atmama yardımcı olurdu.

İki tecrit odasının önünden geçtim. İlk oda hâlâ ürpertici biçimde sessizdi. Daha önce duyduğum onca gürültüden, bana onu serbest bırakmam için yalvaran sesten sonra bu sessizlik beni huzursuz ediyordu. Kulağımı kapıya dayayıp içeriyi dinledim. Ama hiçbir şey duyamadım. Çıt bile yoktu.

Elektrik kesildiğinden beri bu odadan hiç ses çıkmamıştı.

"Bay Sawyer?" dedim usulca. "İyi misiniz?"

Cevap gelmedi.

Bu sefer, "Damon?" dedim.

Yine cevap gelmedi.

Uyumuş olmalıydı. Kesin öyleydi.

Saat onda koridorun ışıkları kısılmıştı, dolayısıyla yeşil yanan tuş takımı şimdi daha parlak görünüyordu. Kodu girip Sawyer'in iyi olup olmadığına bakabilirdim. Ya da hâlâ orada olup olmadığına. Bunu yapmak çok kolay olurdu. Hem böylece kafam rahat ederdi.

Saat epey geç olduğundan koridor sessizdi ama orada dikilirken gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum. Bana doğru kimin geldiğini görmek üzere ileriye baktım. Köşeden bir gölge çıktı ama ben daha kim olduğunu anlayamadan gözden kayboldu.

"Merhaba?" diye seslendim.

Koridorun sonundan bir ses yankılandı. Kendi kendine gülen bir erkek sesine benziyordu.

Bakmaya gidemeden İki Numaralı Tecrit Odası'ndan gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Damon Sawyer sessizliğe gömüldüyse de Miguel kesinlikle gömülmemişti. İçeride hâlâ kendi kendine şarkı söylüyordu. Bu seferki bir Britney Spears şarkısıydı. Anlaşılan ona bir kere daha vurmamı[5] istiyordu. Genel durumu düşünülünce aslında çok da fena bir sesi yoktu.

---

5 Yazar burada Britney Spears'ın "Baby one more time" adlı şarkısında geçen "hit me baby one more time" sözünü kullanmıştır. *–ç.n.*

Karanlık koridor hasta odalarıyla doluydu. 906 numaralı odanın ışığı hâlâ yanıyordu; Will Schoenfeld henüz uyumamıştı, muhtemelen kitap okuyordu. O hastayı hâlâ gizemli buluyordum. Psikiyatri ünitesinde kalan bir hastaya göre inanılmaz normal görünüyordu. Farklı bir ortamda tanışsaydım arkadaş olabileceğim biriydi.

Ayrıca Jade'in de dediği gibi tam benim tipimdi. Sevimli, inek, uzun boylu, kültürlü. Üstelik gördüğüm tek seferde gülümsemesini çok beğenmiştim. Onu burası dışında başka bir yerde görseydim ve o utangaç gülümsemesiyle bana çıkma teklifi etseydi ona numaramı verirdim.

Ama elbette ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyduğundan haberim olmazdı. Yani aslında ucuz yırtmış sayılırdım.

Derken aklıma Will'in John Irving koleksiyonundan bir kitap ödünç alabileceğim geldi. O kitaplardan birini okumak rahatlatıcı olurdu, hatta belki uykumu bile getirirdi. Will'in birini bana ödünç vermekte sakınca göreceğini sanmıyordum, hem zaten sabah geri verirdim.

Will'in odasının kapısı aralıktı, ben de usulca tıklattım. İçeriden cevap gelmeyince kapıyı biraz daha araladım. Oda boştu ama tuvaletin kapısı kapalıydı ve ışığı da yanıyordu. Muhtemelen birazdan çıkardı.

John Irving kitapları hâlâ şifonyerinin üstünde duruyordu. *Owen Meany* en üstteydi çünkü onu okuyordu. Şu anda kendisi okuduğundan onu istemeyecektim tabii ki. O kitabı kenara koyup hemen altındakini aldım. *Garp'a Göre Dünya*. Bir diğer favorim. Bu da gayet iş görürdü.

Sayfalarını karıştırmak üzere kitabı elime aldım. Ama ilk sayfasını açtığımda kalbim tekledi.

Kitabın içi boşaltılmıştı.

Biri kitabın ortasına kocaman bir delik açarak içine gizlice bir şeyler saklayabileceği bir yer yapmıştı. Bu durumda bu

şeyler rengârenk ilaçlardı ve Ramona'nın dağıttığını gördüğüm ilaçlara benziyorlardı.

Bu deliğin içine saklanmış ondan fazla ilaç vardı. Will'in kafasının içindeki sesleri, ona insanları öldürmesini söyleyen sesleri susturmak için alması gereken on ilaç. İlaca başladıktan sonra seslerin sustuğunu söylemişti. Ama görünüşe bakılırsa şimdiye dek bir ilaç bile içmemişti.

Derken tuvaletten sifon sesi geldi, ardından musluk açıldı. Oradaki işi bitmek üzereydi.

Birazdan dışarı çıkacaktı.

YİRMİ YEDİ

Aman Tanrım.

Will dışarı çıkacaktı ve kitaplarını karıştırdığımı, böylece sırrını öğrendiğimi görecekti. Paranoid şizofreni hastasıydı ve ben onun ilaçlarını almadığını keşfetmiştim. Gerçeği bildiğimi anladığında ne yapacaktı?

Telaşla *Garp*'ın kapağını kapayıp diğer kitapların üzerine koydum. Onun üzerine de *Owen Meany*'yi yerleştirdim. Tam hepsini bulduğum gibi bırakmıştım ki Will tuvaletten çıktı.

Beni görünce sanki onun hayal ürünü olup olmadığımdan emin olamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Burada kalmaya başladığından beri ilaçlarını almadığını düşünürsek bu ikileme düşmesi gayet makuldü.

Sonunda, "Amy?" dedi.

"Affedersin," dedim hızlıca. "Bir türlü uyku tutmayınca gelip senden bu gecelik bir John Irving kitabı alayım dedim. Ama vermek istemezsen anlarım."

Will burnunun köprüsünde duran gözlüğünü düzeltti. "Şey, tabii. Olur. Hangisini istersin?"

Sırf ne diyeceğini görmek için *Garp*'ı isteyesim geldi. Ama öylesi ölüme meydan okumak olurdu. Şu anda odasında yalnızdık ve o akli dengesi bozuk biriydi. "Hımm... *The Cider House Rules?*"

"Olur."

Kitap yığınının yanına gitti. İstediğim kitabı ararken *Garp*'a gelince duraksadı. Bana dönüp gözlerini kısarak baktığında nefesimi tuttum. Dudaklarını araladı, hiç şüphesiz bana kitaba bakıp bakmadığımı soracaktı... ama sonra vazgeçti. *Garp*'ı kenara koyup yığının arasından başka bir kitap aldı.

"Buyur," dedi. "Keyifli okumalar."

"Teşekkür ederim." Kitabı ellerinin arasından alırken parmaklarım hafifçe onunkilere değdi. "Minnettarım."

Kitabı aldığıma göre artık gitsem iyi olurdu. Bu odada geçirdiğim her dakika benim zararımaydı. Yine de bir yanım bu adama yardım etmek istiyordu. Belki de ona yaptığı şeyi itiraf ettirebilir, iyileşmesinin tek yolunun o ilaçları almak olduğunu anlamasını sağlayabilirdim. Dr. Beck çoğu şizofreni hastasının bir sorunu olduğunu bile fark etmediğini söylemişti.

"Miguel'le olanlar ne deliceydi ama," dedim, "değil mi?"

Will'in ifadesi hâlâ temkinli olsa da başıyla onayladı. "Evet, delice geçen ikinci gece. Ne zaman o tecrit odalarından birine birini kilitleseler olay kopuyor."

"Doğru," diye onaylayıp *The Cider House Rules*'u bir elimden diğerine geçirdim. "Bu, ne pahasına olursa olsun kaçınmak isteyeceğin bir şeye benziyor."

"Evet."

"Yani," dedim, "onlara o odalardan birine kapatılman gerektiğini düşündürecek bir şey yapmak istemezsin, öyle değil mi?"

Soluğu kesilirken bir adım geri attı. "Neden *beni* oraya kapamak isteyeceklerini düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedim hemen. "Öyle demek istemedim. [illegible]n kastettiğim, burada kurallara uymamanın başını derde [illegible]ileceğiydi."

"Miguel prize işedi. Ben öyle bir şey yapmam."

"Tabii ki yapmazsın." Zoraki gülümsedim. "Ama başka önemli kurallar da var. Sen iyileşmek istiyorsun, değil mi?"

Şizofreninin negatif semptomlarından birinin göz teması kuramama olduğu söylenirdi fakat Will şu anda benimle gayet iyi göz teması kuruyordu. Hatta gözlerini gözlerime dikmişti.

"Ben artık yatacağım," dedi ağzının ucuyla.

"Emin misin?" Odanın köşesindeki sandalyeyi işaret ettim. "Çünkü konuşmak istersen ben uyanığım. Seninle seve seve–"

"İstemiyorum," diye sözümü kesti.

Bana göre Will bir nevi kapalı kutuydu. Doğru, ben psikiyatrist değildim. Ama Will en sevdiğim yazarı seven zeki bir adam ve müthiş yetenekli bir piyanistti. Onun yerinde ben olsaydım ve sesler duyuyor olsaydım...

Eh, belki de bu kötü bir örnekti.

"Pekâlâ," dedim. "Ben seni rahat bırakayım da uyu. Eğer dalmakta güçlük çekersen dört-yedi-sekiz diye harika bir nefes egzersizi biliyorum. Şöyle yapacaksın–"

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok."

Zoraki gülümsedim. "Emin misin? Çünkü–"

"Eminim."

Will beni kapıya kadar geçirdi ve ben odadan çıktıktan sonra kapıyı çarparak kapadı. Sırrını öğrenip öğrenmediğimden emin olmayabilirdi ama *bir şeyden* şüphelendiğimi anlamıştı.

Odadan çıktıktan sonra ciddi bir ikileme düştüm. Will ilaçlarını almıyordu. Oysa buraya iyileşmesi için yatırılmıştı. Dr. Beck'in bunu bilmesi gerekiyordu. Will'i ispiyonlamak istemiyordum ama kendisi bana itiraf etmemişti zaten. Ben sırrını tesadüfen öğrenmiştim.

Sağ elimde *The Cider House Rules*'la yuvarlak koridoru dönerek uzman doktorun odasına gittim. Odaya yaklaştığımda saatin çok geç olduğunu hatırlayarak haberi sabah mı versem diye düşündüm. Ama bu önemli bir haberdi, öyle değil mi? *Ya gece bir şey olursa?*

Hem zaten kapının altından ışık sızıyordu. Yani Dr. Beck henüz uyumamış olabilirdi.

Uyuyorsa uyandırmayayım diye kapıyı usulca tıklattım. Biraz sonra kapının ardından hışırtılar ve neredeyse şangırtıya benzer bir ses geldi. Ardından Dr. Beck, "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Amy."

Yine hışırtı sesleriyle dolu uzun bir duraksama oldu. Ardından kapı açıldı. Dr. Beck'in üzerinde sadece forması vardı ve saçının sağ tarafı hafifçe havaya dikilmişti. Beyaz önlüğünü giyerken fark etmemiştim ama formasının altındaki pazuları gayet iri görünüyordu.

"Çok özür dilerim!" dedim. "Uyandırdım mı?"

"Hayır..." Esneyip gözlerini ovuşturdu. "Tamam, aslında uyandırdın. Uyumayacaktım ama uyuyakalmışım. Olsun, sorun yok. Artık uyandım." Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Neyse, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Sayılır..." Arkama göz attım. "Az önce Will Schoenfeld'le konuşurken bir şey keşfettim..."

Dr. Beck dikkatle beni dinliyordu. Birdenbire ikileme düştüm. Ona gerçeği söylersem sonucu Will için iyi olmazdı. Onu ilaçları almaya zorlayabilirlerdi ve bu yöntem pek güzel değildi. Ama aslında her şey onun iyiliği içindi. İyileşmek istiyordu, öyle değil mi? Bir insan kafasının içinde sesler duyarak yaşayamazdı ki.

"İlaçlarını içmiyormuş," deyiverdim. "Odasındaki bir kitabın içinde bir avuç ilaç buldum."

Dr. Beck şaşkınlıkla, "Siktir," dedi. Sonra hemen ekledi: "Affedersin. Çok yorgunum. Ama... of. Bunu yaptığına inanamıyorum."

Will'in verdiği kitabı daha sıkı tuttum. "Şimdi ne yapacağız?"

"İntramüsküler dozaja geçmemiz lazım," dedi Dr. Beck. "Bu haftaki görevli uzman doktor ben değilim, o yüzden sabah esas ekibi haberdar edeceğim. Gece bir sorun çıkarsa enjeksiyon yöntemini uygularız. Haber verdiğin için sağ ol."

"Rica ederim," dedim, kendimi suçlu hissetsem de. Ama öyle hissetmemeliydim. Sonuçta bunu Will'e yardım etmek için yapıyordum.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Dr. Beck.

Vardı. Cameron'ı gammazlamayı hiç istemiyordum ama bir şey söylemek zorundaydım; onu bulamamak beni korkutmaya başlamıştı. "Cameron'ı hiçbir yerde bulamıyorum. Üniteden çıkmış olabilir."

"Ah." Odasına doğru baktı. "Aslında Cameron telesekreterime mesaj bırakmış. Ailevi bir mesele varmış, hemen gitmesi gerekmiş."

Böylece Cam'e ne olduğu ve onu neden hiçbir yerde bulamadığım gizemi çözülmüştü. Ama bu bilgiyi telesekretere mesaj bırakarak iletmesi çok tuhaftı. Özellikle de Dr. Beck bu katta, bulması gayet kolay bir yerdeyken. Neden doğruca onunla konuşmamıştı? Ayrıca bir şey olduysa neden bana söylememişti? Sonuçta iki yabancı değildik ya. "Anlıyorum..."

"Bana da tuhaf geldi," diye itiraf etti Dr. Beck. "Keşke doğruca benimle konuşsaydı. Ama telefonda sesi çok kötü geliyordu. Ağlamaklı gibi. Yani muhtemelen düzgün düşünecek hâlde değildi."

Cameron ağlamaklı mıydı? Bunu hayal etmek bile zordu. Birlikte acıklı filmler izlediğimizde ne zaman gözlerim yaşarsa bana delirmişim gibi bakardı. Benden ayrılırken bile hiç üzgün görünmemişti.

"Umarım iyidir," dedim sonunda.

"*Sen* iyi misin peki?" Uzanıp bir elini omzuma koydu. "Zor bir gece geçiriyor gibi görünüyorsun. Miguel'le olanların sarsıcı olduğunu biliyorum. Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Benim neler gördüğümü bir bilseydi... Ama psikiyatrist olsa bile ona açılmayacaktım. Daha doğrusu *bu yüzden* ona açılmayacaktım. Adamın beni yargılamasını istemiyordum. Hem gece yarısı sorumlu doktorumla böyle bir konuşma yapmak hiç profesyonelce olmazdı. Okulda şey olduğumun duyulmasını istemiyordum, şey...

"İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

Anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Biraz uyumaya çalış, tamam mı?"

Ben de istiyordum ama bu saatten sonra zordu.

Dr. Beck'e iyi geceler dileyip uykuya dalana dek kitap okumayı denemek üzere dinlenme odasının yolunu tuttum. Ama oraya vardığımda yalnız olmadığımı fark ettim. İçeride beni bekleyen biri vardı.

Jade'di.

Ve çok kızgın görünüyordu.

YİRMİ SEKİZ

SEKİZ YIL ÖNCE

Bay Riordan'dan hiç hoşlanmıyordum.

En sevmediğim öğretmendi. Hatta herkesin en sevmediği öğretmendi. Okuldaki herkes en sevmediği öğretmeni seçecek olsaydı listenin başında o gelirdi. (Tamam, herkes değil. Sonuçta herkesin dersine girmiyordu. Ama ne demek istediğimi anladınız.)

Öncelikle çok kötü kokuyordu. Yıkanmadığından filan değildi ama böyle çok tuhaf bir küflü peynir kokusu vardı. Bizimle dersi öğleden sonra olduğundan Jade bunun öğle yemeğinde yediği şeyin kokusu olduğunu söylüyordu. Oturduğum ikinci sıradan buram buram alabiliyordum.

Ayrıca *gelmiş geçmiş* en kötü kel kapama yöntemini uyguluyordu. On tel saçı vardı, onları da kelinin üzerine tarıyordu. Baktıkça gözlerim kanıyordu.

Ama hepsinden kötüsü matematik anlatmakta berbat olmasıydı. Dersi daha iyi anlatabilseydi kokusuna ve keline katlanabilirdim. Ama adamın sesinin iki tonu vardı, ya tekdüze konuşuyordu ya da bağırıyordu. Bağırma eylemini, bizi sıkıntıdan uyuklayacak hâle getirdiğinden sınıf dersten kopup

kendi arasında konuşmaya başladığında gerçekleştiriyordu. Buna rağmen sınavlarının zorluğu bütün okulda nam salmıştı.

Şu anda sınav kâğıtlarını dağıtıyordu. Yanımdan geçerken yine o küflü peynir kokusunu aldığımda elimle burnumu kapamamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine ağzımdan nefes aldım.

O gittikten sonra yanımda oturan Jade beni dürtüp komik surat yaptı. En azından dün geceki siniri geçmişti.

Bay Riordan son öğrenciye ulaştığında duraksadı. Elindeki sınav kâğıdına baktı, sonra kaşlarını çatarak sınıfa göz gezdirdi.

"İki kâğıt alanınız var mı?" diye sordu.

Yirmi iki çocuk aynı anda başını iki yana salladı.

Bay Riordan dudaklarını birbirine bastırdı. "Fazladan bir kâğıdım var sanıyordum..."

Vardı ama şu anda yatak odamdaki çöp kovasında duruyordu.

Jade'le birbirimize baktık. Bay Riordan o fazladan sınav kâğıdına ne olduğunu bilse ikimizin de başı fena hâlde derde girerdi. Ama bizden başka kimse gerçeği bilmiyordu.

Bay Riordan sonunda öğrenciye son kâğıdı verdi ancak yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Ama olsun. O fazladan sınav kâğıdının başına herhangi bir şey gelmiş olabilirdi. Ne yaptığımızı bilmiyordu.

Asla da öğrenmeyecekti.

YİRMİ DOKUZ

GÜNÜMÜZ

"Hiç değişmedin, değil mi?"

Jade kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ruju dudağının kenarına bulaşmıştı ve bu hâliyle sanki dudak büküyormuş gibi görünüyordu. Gerçi şu anda *gerçekten* dudak büküyordu.

"Ne?" *The Cider House Rules*'u kanepenin üzerine attım. "Ne yapmışım?"

"Hiç öyle masum ayağına yatma. Will'i nasıl gammazladığını gördüm."

Ona şaşkınlıkla baktım. "İlaçlarını almadığını biliyor muydun?"

Jade kısacık bir anlığına duraksadı. "Hayır, bilmiyordum. Ama almak istemiyorsa bu onun hakkı."

"Jade..."

"Hayır, sakın bana nutuk çekmeye kalkma." Elini kaldırdı; koyu mor ojeli tırnaklarını dibine kadar yemişti. "Antipsikotik ilaçlar içmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Haldol kullanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Yan etkileri... Önce zombi gibi oluyorsun. Sonra kilo almaya başlıyorsun..."

"Jade..."

"Üstelik yan etkilerin bazıları hiç geçmiyor," dedi. "Geçen sefer hastanede bir kadınla tanıştım, kullandığı ilaçlar yüzünden iki saniyede bir ağzını şapırdatıp duruyordu. Ve bu *kalan Ömrünün sonuna kadar* öyle yapacak."

Hâlâ kollarını çözmemişti ve sanki o zavallı kadının ağzını şapırdatmayı bırakamaması benim suçummuş gibi bana ters ters bakıyordu.

"Will'e yardımcı olmak için yaptım," dedim.

"Çünkü hep herkesten daha iyisini bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu *hiç de* doğru değil."

Jade ayağını yere vuruyordu. Ayaklarında ayakkabı yoktu, gri çorap giymişti ve sağ ayağının baş parmağı delikti. "Dr. Beck senin de *halüsinasyon* gördüğünü öğrendiğinde ne der sence?"

Yutkundum. "Görmüyorum ki. Yalan söylemiş olursun."

"Ah, hadi ama, Amy. Karşındaki *benim*." Ayağını yere daha hızlı vurmaya başladı, hatta tik gibiydi. "İkimiz de senin ne kadar kaçık olduğunu biliyoruz. Sadece bana ve Will'e yaptıkları gibi ilaca boğulmak istemiyorsun."

"Ben senin gibi değilim," dedim boğuk bir sesle. "Senin yaptığını asla yapmam. *Asla*. Ben..."

Cümleyi tamamlamadan sustum ama artık çok geçti. Jade ne diyeceğimi anlamıştı.

"*Deli* değil misin?" dedi tükürürcesine. "Öyle mi diyecektin? Öyle diyecektin, değil mi? Çünkü öyle düşünüyorsun. Ben senin gözünde sırf *delinin teki* olduğu için bütün hayatını mahveden eski lise arkadaşınım."

"Jade, hadi ama..."

"Hiç bahane üretme!" Bu sefer ayağını yere çukur açmak istercesine vurdu. "Çocukken bu dünyadaki en yakın arkadaşımdın. Birbirimize ömrümüzün sonuna kadar arkadaş olacağımıza, çocuklarımızın da arkadaş olacağına söz vermiştik. Hatta *onların* çocukları bile arkadaş olacaktı. Ama işler ciddiye

ıtıldığı anda beni hiç tanımıyormuşsun gibi davrandın. Hastaneye ilk yatırıldığımda kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi anlıyor musun? Ne kadar korktuğumu?"

Haksızlık ediyordu. Yaptığı şeye rağmen yanında olmaya alışmıştım. Ama benim için durumu çok *zorlaştırmıştı*. Üstelik yaptığı şey...

"Özür dilerim," dedim. "Daha çok çabalamalıydım. Ben... ben yanlış yaptım."

Odanın ortasında durup özrümü değerlendirdi. "Ben buradan çıktıktan sonra bir ara akşam yemeği yiyelim mi?"

"Ah," dedim.

"Erkek arkadaşımla tanışırsın," diye devam etti. "Sen ve Cameron'la çifte randevuya çıkarız."

Yüzüme yerleştirmeyi başardığım gülümseme bana bile sahte geliyordu. "Cameron ve ben artık birlikte değiliz, unuttun mu?"

"Ah, o zaman sadece ikimiz gideriz." Kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin, Amy?"

Ben biraz fazla duraksayınca Jade'in bakışları kararadı. "Ah, anladım," dedi. "Unut gitsin."

"Hayır, istiyorum," diye üsteledim ama düpedüz yalan söylüyordum. İstediğim son şey bir kere daha Jade'in ağına takılmaktı. "Sadece bu aralar çok yoğunum. Tıp fakültesi bütün vaktimi yiyor..."

"Tabii ki. Nasıl unuttum?"

"Belki birkaç aya programım boşalır. Aile hekimliği çok rahat diyorlar. Belki o zaman..."

"Boş ver," diye çıkıştı. "Benimle akşam yemeği yemek istemiyorsun. Artık arkadaşım olmak istemiyorsun. Leb demeden leblebiyi anlayabiliyorum, Amy."

Bu sözlerin ardından hışımla odadan çıktı. Bir yanım arkasından gitmek istiyordu ama üstelememem daha iyi olurdu. Mesele şu ki Jade haksız değildi. Çocukluğumuzun ilk zamanlarını düşündüğümde arkadaşlığımıza dair onlarca güzel anı

hatırlıyordum. Ama sonra o değişmişti. Bir daha eski hâline dönmesinin imkânı kalmamıştı.

Jade'le akşam yemeği yemek istemiyordum. Erkek arkadaşıyla tanışmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse onunla yeniden arkadaş olmak filan istemiyordum. Aksine, ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

Daha da kötüsü ona tamamen güvenmiyordum. Jade hakkında bildiğim bir şey varsa o da istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğiydi. Bu yüzden kendimi korumak zorundaydım. Bunu yapabilmemin tek yolu da dosyasına bakmaktı.

hazırlıyordum. Ama sonra o değişmişti. Bir daha eski hâline dönmesinin imkânı kalmamıştı.

Jade'le akşam yemeği yemek istemiyordum. Erkek arkadaşıyla tanışmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse onunla yeniden arkadaş olmak falan istemiyordum. Aksine, ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

Daha da önemlisi ona tamamen güvenmiyordum. Jade hakkında bildiğim bir şey varsa o da istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğiydi. Bu yüzden kendimi korumak zorundaydım. Bunu yapabilmemin tek yolu da dosyasına bakmaktı.

hatırlıyordum. Ama sonra o değişmişti. Bir daha eski hâline dönmesinin imkânı kalmamıştı.

Jade'le akşam yemeği yemek istemiyordum. Erkek arkadaşıyla tanışmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse onunla yeniden arkadaş olmak filan istemiyordum. Aksine, ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

Daha da kötüsü ona tamamen güvenmiyordum. Jade hakkında bildiğim bir şey varsa o da istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğiydi. Bu yüzden kendimi korumak zorundaydım.

Bunu yapabilmemin tek yolu da dosyasına bakmaktı.

OTUZ

SABAHA KALAN SAAT: 5

Teknik olarak yanlış bir şey yapmıyordum.

Bu gece Jade benim hastamdı. Evet, geçmişte yakınlığımız olmuştu ama üzerinden çok zaman geçmişti. Hem Jade bana dosyasına *bakamayacağımı* söylememişti. Hatta çoktan baktığımı sanıyordu.

Hemşire bankosu tamamen sessizdi. Ramona bile bir yere kaybolmuştu. Cameron da yoktu tabii. Alelacele gitmesine neden olan ailevi meselenin ne olduğunu tahmin bile edemiyordum. Anne babasının iyi olduğunu umdum. Onları bir kere görmüştüm ve babası daha evlerinin kapısının önündeki basamakları çıkarken nefes nefese kalmıştı. Adam yürüyen kalp kriziydi.

Eski erkek arkadaşıma dair düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp raftaki CARPENTER etiketli dosyayı aldım. Taburelerden birine oturup bir süre dosyaya baktım. Önemli an gelip çatmıştı. Kapağını açtığım anda sınırı aşmış olacaktım.

Gerçi ben daha önce de sınırlar aşmıştım.

Acil notlarının yazılı olduğu ilk sayfayı çevirdim. Beklediğim üzere hastaneye ilk yatışına dair birkaç sayfa not vardı. Will'le aynı gün gelmişti ama onun tanısı farklıydı. Jade'e konulan tanı

en üstte yazıyordu ve on altı yaşımızdan beri hiç değişmemişti. Tip 1 bipolar bozukluk.

Jade'in son manik macerasının bütün iğrenç detaylarını okudum. Anlaşılan bu seferkinde yalnız değilmiş. O ve erkek arkadaşı civardaki bankaları soymaya karar vermişler. Aslında şu anda hırsızlık suçundan hapiste olması gerekirmiş ama bu ikili zavallı bankacılara silah niyetine yalnızca bira şişesi doğrultmuştuğundan bankaların hiçbirinden para çalamamışlar.

Jade adına tipik bir manik epizoddu. Ve belli ki bu erkek arkadaş da pek tekin biri değildi. Çifte randevuya hayır dediğime sevinmiştim.

Jade'in önceki hastane yatışlarına göz gezdirirken liste başımı döndürdü. İlk kez hastaneye yatırıldığında annem bana onun yardım alacağını ve böylece iyileşeceğini söylemişti. Ama Jade *iyileşmemişti*. Ergenlik yıllarımızdan beri birkaç ayda bir hastaneye yatıp çıkıyordu. Bipolar bozukluğu hiçbir zaman kontrol altına alınamamıştı.

Ruh hastalıklarını tedavi etmek sahiden çok zordu.

Ben dosyanın sayfalarını çevirirken hemşire bankosunun köşesinden bir ses geldi. Mide bulandırıcı bir sesti bu, sanki biri öğürüyor ya da boğuluyor gibiydi. İşte o zaman buraya oturduğumdan beri etrafın ne kadar sessizleştiğini fark ettim. Miguel'i İki Numaralı Tecrit Odası'na kapadıklarından beri hit pop şarkılar söylemekle Damon Sawyer hakkında bağırmak arasında gidip geliyordu. Ama şimdi susmuştu. Hatta iki tecrit odasından da çıt çıkmıyordu.

Jade'in dosyasını masada bıraktım. Koridora doğru ilerlerken elim içgüdüsel olarak Mary'nin verdiği şişe gitti, onun varlığıyla rahatladım. Hemşire bankosunda makas gibi daha iyi silahlar olabilirdi ama elimde makasla koridorda yürümeye başlarsam deli gibi görünürdüm. Gerçi şişin de makastan eksik kalır yanı yoktu ama olsun.

Karanlık koridorda tecrit odalarına doğru ilerlerken boğulma
ni bir kere daha duydum, İki Numaralı Tecrit Odası'ndan
ordu ve sanki biri nefes nefese kalmış gibi bir sesti.
Miguel?" diye seslendim. "İyi misin?"
Birdenbire kapının altındaki boşluktan bir şey sızmaya
ı. Koyu renkli bir sıvıydı.
Kandı ve içeriden geliyordu.

OTUZ BİR

Dehşet içinde, "Miguel!" dedim.

İki Numaralı Tecrit Odası'nda ne olduğunu bilmiyordum. Belki de Miguel kendine zarar vermişti. Hiçbir bir fikrim yoktu. Ama kanaması olduğu kesindi. Ona yardım etmeliydim.

Tuş takımına kodu girmeye başlamıştım ki birden durdum. Ya bu bir numaraysa? Daha da kötüsü, ya Miguel'in elinde bıçak varsa ve kapıyı açtığım anda kendine yaptığı şeyi bana da yapmaya kalkışırsa? Ya da daha da kötüsünü.

Hayır, kapıyı açmamalıydım. Yanımda Ramona ya da Dr. Beck olmadan bunu yapmamalıydım.

Yuvarlak üniteyi dönerek Dr. Beck'in odasına koştum. Odanın ışığı yanmıyordu, dolayısıyla uyumuş olabilirdi ama hiç duraksamadan kapıyı çaldım. Avucumun içiyle pat pat vurdum, ta ki Dr. Beck hafiften kızgın bir ifadeyle kapıyı açana kadar. Forması buruşmuştu ve ayaklarında ayakkabı yoktu. Gecenin başında sinekkaydı tıraşlıydı ancak şimdi sakalları çıkmaya başlıyordu.

"Amy." Yüksek sesle esnedi. "N'oldu?"

"Kan," dedim nefes nefese. "İki Numaralı Tecrit Odası'nın kapısının altından kan geliyor."

Dr. Beck bir an için sözlerimi algılayamadı. "Ne?"

"Koridorun her yeri kan gölüne döndü." Gözlerim yaşardı. "Miguel'e bir şey olmuş olmalı. Ama kapıyı açsam mı bilemedim..."

Dr. Beck birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika. Yerde *kan* mı var dedin?"

"Evet..."

Gözlerini kıstı. "Emin misin?"

"Evet!" Gözlerimi sildim. "Lütfen gelip bakın."

Dr. Beck sonunda başıyla onayladı. "Tamam, tabii. Elbette. Ama önce... Önce ayakkabılarımı giyeyim. Ben hemen..."

Aklı karışmışa benziyordu ki gecenin bir yarısı onu uykusundan uyandırdığım için bu gayet normaldi. Ama nöbetçi doktor oydu. Böyle bir şeyi bekliyor olmalıydı. Eh, tam olarak *böyle* bir şeyi değil tabii.

Spor ayakkabılarını giyen Dr. Beck tecrit odalarına doğru peşime düştü. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsüm acıyordu. O odanın içinde ne olduğunu tahmin bile edemiyordum. Yerde çok fazla kan vardı. Miguel'in iyi olması imkânsızdı. Zavallı adam...

911'i aramamız gerekecekti. Gerçi zaten hastanede olduğumuzdan 911'i aramamıza gerek yoktu. Eminim onu doğruca acile indirirlerdi. Tabii hâlâ yaşıyorsa.

Lütfen yaşıyor olsun. Lütfen.

Ne var ki odanın önüne geldiğimizde hayatımın şokunu yaşadım. Çünkü İki Numaralı Tecrit Odası'nın önünde hiçbir şey yoktu.

Bir damla bile kan görünmüyordu.

Dr. Beck bana döndü. "Yerde kan olduğunu söylemiştin... burada mıydı?"

Tertemiz zemine baktım. Kan izi bile yoktu. Kanla *karıştırılabilecek* hiçbir şey yoktu.

Bu da neydi şimdi?

Alt dudağımı ısırdım. "Belki de burada değildi. Belki de..."

Ama burada olmalıydı. Tecrit odalarının önündeydi. Biliyordum çünkü kapıyı açmak üzere kodu girmeye başlamıştım. Başka bir yerde olmasının imkânı yoktu. Karıştırmıyordum.

İyi ama o zaman kan neredeydi? Çünkü kan gördüğümden *emindim.*

Görmemiş miydim?

"Rüya mı görüyordun acaba?" Dr. Beck'in şaşkınlıkla çatılmıştı. "Saat çok geç oldu, Amy..."

"Belki de..."

Ama rüya değildi. O kanı görmüştüm. Gördüğümü biliyordum.

"İçeriden ses de geliyordu," diye hatırladım. "Böyle... boğulma sesi gibiydi. Ayrıca Miguel çok sessizleşti. Hani sürekli ya bağırıyor ya da şarkı söylüyordu ya? Şimdi ikisi de kesildi."

"Muhtemelen uyumuştur."

Bir elimle diğerini sıktım. "Onu kontrol edebilir miyiz lütfen? Çok endişeleniyorum."

"Amy." Dr. Beck başını iki yana salladı. "Uyuyorsa onu rahatsız etmemeliyiz."

Karakterime tamamen ters bir şey yaparak Dr. Beck'in yanından geçip İki Numaralı Tecrit Odası'nın kapısını yumrukladım. "Miguel! İçeride iyi misin? Miguel!"

"Amy!" Dr. Beck şaşkınlığa uğramış gibi görünüyordu. Gamzelerini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum bile; bana bir hayli kızmıştı. "Lütfen! Miguel bütün gece huysuzlandıktan sonra nihayet sakinleşti. Onu rahatsız etmezsen çok sevinirim."

Nefes nefese kapıdan uzaklaştım. Dr. Beck'i kapıyı açmaya ikna edemeyecektim, özellikle de yerdeki kan mucize

ortadan kaybolmuşken. Güvenilir olduğumu kanıtladığım emezdi.

en sadece onu kontrol etmemiz gerektiğini düşünüyorum, dan o zaman..."

Dr. Beck'in dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. "Amy, r. Miguel'i rahatsız *etme*. Odalardan birine gidip gecenin geri kalanı boyunca uyumanı istiyorum. Olaylı geçen uzun bir gece oldu. Şu andan itibaren görevinden azledildin."

Ona Bir Numaralı Tecrit Odası'yla ilgili şüphelerimi söylemek istiyordum. Gecenin erken saatlerinde oradan geldiğini duyduğum ama artık her nedense kesilmiş olan tuhaf sesleri. Ama içimden bir ses bundan böyle hiçbir sözümü ciddiye almayacağını söylüyordu. Gerçi sözlerim kendi kulağıma bile delice geliyordu. Belki de o haklıydı. Belki de biraz uyusam iyi olurdu.

"Tamam." Omuzlarım düştü. "Gidip yatacağım."

"Güzel."

Dr. Beck beni dikkatle izliyordu. Bana asla bakılmasını istemediğim şekilde bakıyordu. Hep korktuğum şekilde.

Sanki aklımı oynattığımı düşünüyormuş gibi.

OTUZ İKİ

SEKİZ YIL ÖNCE

"Amy, Jade... Sizinle konuşmak istiyorum."

Son zil çalmıştı ve eve gitmek üzere kitaplarımı topluyordum ki Bay Riordan yanımıza geldi. Kareli gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturmuştu ve iki koltuk altında da belli belirsiz ter izi vardı. Gözeneklerinden sızan küflü peynir kokusu neredeyse bayıltıcıydı. Defterimi çantama koyarken donakaldım.

"Şimdi mi?" dedim şaşkınlıkla.

Bay Riordan ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı.

Jade'e baktığımda birazcık bile endişeli görünmüyordu. Dirseğini kaşıyarak sırasına geri oturdu. Ardından gözlerini kaldırıp Bay Riordan'a bıkkın bir ifadeyle baktı. O sınav sorularını adamın masasından çaldığını bilmeseydim –kendi gözlerimle görmemiş olsaydım– hiçbir suçu olmadığına yemin edebilirdim.

O soruları çalmıştı, öyle değil mi? Olanları ben hayal etmemiştim...

Tanrım, son zamanlarda bana ne oluyordu?

İçimi kemiren bir huzursuzlukla sırama geri oturdum. Bay Riordan ikimize kötü kötü bakıyordu ama en çok da bana. Kafa derisi terlemiş, kelinin üzerine taradığı teller elektriklenmişti.

Alnına düşen bir tutam saçı kâkülü varmış gibi görünmesine neden oluyordu.

"Sizinle dünkü sınav hakkında konuşmak istiyorum," diye başladı. "Kayıp olan sınav kâğıdı hakkında."

Olamaz.

Jade'e bir bakış daha atmaya cesaret ettiğimde hafifçe gülümsediğini gördüm. Ağzının ortasına vurasım geldi. Şu anda burada olmamız onun suçuydu. O soruları çalmak onun aptalca fikriydi.

"Buldunuz mu?" diye sordu tekdüze bir sesle.

"Bulamadım." Bay Riordan bir ona bir bana baktı. "Nereye gittiğinden çok endişeliydim. Bu yüzden hademeye geçen gün okul sonrası buralarda dolaşan bir öğrenci görüp görmediğini sordum. O da ikinizi tarif etti." Üzerimize eğildiğinde o küflü peynir kokusu midemi bulandırdı. "İkinizi sınıfa aldığını söyledi."

"Bizi başkasıyla karıştırmış." Jade geçiştirir gibi elini savurdu. "Ona göre hepimizin birbirimize benzediğine eminim."

Bay Riordan bir süre sessiz kaldı. "Ona geçen yılki yıllık fotoğraflarınızı gösterdim."

Geleceğim gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Dersten kalmak kötü olurdu ama telafisi vardı. Bir öğretmenin masasından sınav sorularını çalmaksa en aşağı uzaklaştırmayla cezalandırılırdı ve böyle şeyler sicilinize işlerdi. *Kopya çekmek* gibi şeyler.

Bütün geleceğim çöpe gitmişti.

Öte yandan Jade hiç de endişeli görünmüyordu. "Yapmayın ama. O adam doğru düzgün İngilizce konuşamıyor bile."

"Ne olursa olsun." Bay Riordan'ın dudakları öfkeyle büküldü. "Bu meseleyi yarın sabah müdüre ileteceğim. Tam da bir sınav kâğıdı kaybolmadan önce sınıfımda ne aradığınızı ona anlatırsınız."

Bunu söyledikten sonra masasına gidip eşyalarını toplamaya başladı. Ben de aynısını yapmak istiyordum ama vücudum kaskatı kesilmişti. Adamın eğilmesini izledim, karnının

üzerine gelen düğmeler gerildi. Bizi sınav sorularını çalarken yakalayacak onca öğretmen arasında en kötüsü oydu. Bize hiç müsamaha göstermeyecekti.

Nihayet ayağa kalkmayı başardığımda bacaklarım titriyordu. Sınıftan çıkabileceğimi bile sanmıyordum ama her nasılsa kendi başıma kapıya ulaşmayı başardım. Jade benim yarım kadar bile sarsılmamıştı. Sınıfın dışında beni bekliyor, beklerken de parlak altın rengi ojelerini inceliyordu.

Bana gözlerini kısarak baktı. "İyi misin, Amy?"

"Hayır, iyi değilim," diye tersledim. Onu kolundan tutup koridorun sonuna, Bay Riordan'ın bizi duyamayacağı yere götürdüm. "Başımız büyük belada. Farkındasın, değil mi?"

Jade homurdandı. "Niye bu kadar endişelisin? Sorulara bakmadın. Sınavdan kaldıysan seni kopya çekmekle suçlayamaz, öyle değil mi?"

İşte o zaman sustum.

"Amy!" Jade kıkır kıkır güldü, bu kadar eğleniyor olması çok sinir bozucuydu. "İnanamıyorum! Aman Tanrım, kopya çekmenin ne kadar yanlış olduğunu söyleyip durduktan sonra gidip sorulara mı baktın?"

"Sınavdan kalmak istemedim," diye mırıldandım.

Odamdaki çöp kovasını karıştırıp Jade'in getirdiği sorulara bakmasaydım sınavdan kalırdım. O zaman bu, yapılacak en doğru şey gibi görünmüştü. Ama içimdeki sese kulak vermemeliydim. Dürüstlükle alınmış bir F bundan sonra başıma geleceklerden çok daha iyi olurdu.

Her neyse, Jade'in gülüp durması sinirimi bozuyordu.

"Ortada komik bir şey yok!" diye bağırdım. "Jade, nasıl sıçtığımızın farkında mısın? Uzaklaştırma alacağız. Belki okuldan atılabiliriz bile."

"Cık." Tek omzunu kaldırdı. "Sanmam."

Yüzüm ısındı. "Senin umurunda olmayabilir ama benim geleceğe dair planlarım var. Üniversiteye ve tıp fakültesine gitmek

sınavım. Kopya çektiğim için liseden atılmak istemiyorum, tamam mı?"

"Doğru, ben geleceği olmayan eziğin tekiyim, benim neden umurumda olsun ki, değil mi?"

Narin yüzü hüzünle buruştu. Başka zaman olsaydı söylediklerim yüzünden kendimi kötü hissederdim. Ama şu anda hissetmiyordum çünkü bu olanların hepsi onun suçuydu.

"Biliyor musun," dedi, "böyle üstünlük taslamamalısın. Sana düşündüğünden daha çok benziyorsun."

Her nedense aklıma o küçük kız geldi. Onu sabah yine görmüştüm. Ben dişlerimi fırçalarken banyodaydı. Bu sefer hiçbir şey söylememişti. Sadece bir süre beni izlemişti ve ben ağzımı duruladıktan sonra başımı kaldırdığımda gitmişti.

Gördüğüm şeyi birine söylersem ne olacağını bilmiyordum. Dün gece internette biraz araştırmıştım. *Gerçekte var olmayan şeyleri görmek ne anlama gelir?*

Yanıtlar kötüden korkunca doğru ilerlemişti. Görmemle ilgili bir sorun olabilirdi ama bu küçük kızın neden benimle konuştuğunu açıklamazdı. Epilepsim olabilirdi. Beyin tümörüm olabilirdi.

Ya da şizofreni geliştiriyor olabilirdim.

Eğer durum buysa ileride beni nasıl bir gelecek bekliyordu?

"Unutulup gidecek," dedi Jade. "Bundan eminim."

"Ben o kadar emin değilim," diye mırıldandım.

"Bak." Gözlerini gözlerime dikti. "Sana sınav için yardım edeceğimi söyledim ve ettim, değil mi? Şimdi de bir sorun olmayacağını söylüyorum. Endişelenme. Ben her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum."

Her şeyi halledecek miydi? Bu da *ne demek* oluyordu? Böyle bir durumu kim, nasıl düzeltebilirdi ki?

Hayatımın bittiğinden, geleceğimin mahvolduğundan emindim.

OTUZ ÜÇ

GÜNÜMÜZ

Dr. Beck odasına döndükten sonra Jade'in bütün olan biteni gördüğünü fark ettim.

Odasının kapısına yaslanmış, yüzünde eğlenir gibi bir ifadeyle beni izliyordu. İçeride ışık yanmıyordu ve yüzü koridorun loş ışıkları altında parlıyordu.

"Vay," dedi, "demek hâlâ olmayan şeyler görüyorsun."

"Hayır." Formamın içinde titredim. "Görmüyorum."

"Peki, o zaman... az önce koridorun kan gölüne döndüğünü hayal etmedin yani?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. Jade haklıydı. Koridorun kan gölüne döndüğünü hayal etmiştim. Çok gerçek gelmişti. Ama şimdi burada kan filan olmadığını görebiliyordum. Hatta kanla karıştırılabilecek bir şey bile yoktu.

Yine aynı şeyleri yaşadığıma inanamıyorum.

"Sesler de duyuyorsun," dedi Jade. "Değil mi?"

Az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti. Bu üniteye girdiğimden beri Bir Numaralı Tecrit Odası'ndan sesler geldiğini duyuyordum. Başka kimsenin duymadığı ya da aldırış etmediği sesler. O hâlde bunun anlamı?..

"On altı yaşımızdayken yardım almalıydın," dedi. "Alabilirdin. Herkese karşı dürüst olabilirdin."

"Ben iyiyim," dedim zayıf bir sesle. "Tamam, bir ara... bir ara bazı sorunlarım oldu. Ama geçti. Belki de şeydir... ne bilevim, hormonaldır."

"Hormonal!" diye bağırdı Jade. "Ah, Amy. Sahiden de kendini böyle mi kandırıyorsun?"

"Sessiz ol..."

"Kim olduğundan utanmamalısın."

"Ben en azından bira şişesiyle banka soymadım!"

Jade'in gözleri irileşince bir an için fazla ileri gittiğimden korktum. Ama sonra başını geriye atarak güldü. "Aman Tanrım, eninde sonunda dosyamı okuyacağını *biliyordum*. Seni çözmek o kadar kolay ki!"

"Şey..."

Bana göz kırptı. "Ne zaman sana bir şans versem hep yanlış şeyi yapıyorsun."

Homurdandım. "Ben gidip biraz uyumaya çalışacağım. Yorgun... yorgun olmalıyım, o yüzden kan gördüğümü sandım."

"Tabii, kendini kandırmaya devam et..."

Ben onu arkamda bırakıp dinlenme odasına doğru yürürken Jade hâlâ gülüyordu. Sözlerine aldırış etmemek istiyordum ama bu o kadar da kolay değildi. Yerde kan gördüğümden çok emindim. Ama yoktu ve aksini iddia edemezdim.

Dahası gerçekte var olmayan bir şeyi ilk kez gördüğümü de iddia edemezdim.

Dinlenme odasına döndüğümde ışıklar kapalıydı. Kaşlarımı çatarak çıkarken ışıkları kapayıp kapamadığını hatırlamaya çalıştım. Hayır, açık bıraktığımdan emindim. Hatta karanlık bir odaya dönmek istemediğimi düşündüğümü, bu yüzden bilerek açık bıraktığımı hatırlıyordum.

Gerçi Ramona'nın gelip ışıkları kapamış olması da mümkündü. Enerji tasarrufu falan filan. Yani bir tuhaflık olmak zorunda değildi.

Derken onu gördüm.

Odanın köşesinde bir karaltı vardı. Beni bekliyordu. Ve kapı pat diye kapandı.

Çığlık atacak fırsatı bile bulamadım.

OTUZ DÖRT

Will'in eli ağzımdaydı, neredeyse nefes almamı engelliyordu.

Ne zamandır bu odada beni bekliyordu? Söyleyebileceğim ilk şey elinde herhangi bir silah olmamasıydı. Ayrıca gözlüğünün ardından bana bakan ela gözlerinde düşmanlık yoktu. Aksine, o da benim kadar korkmuş görünüyordu.

"Lütfen bağırma," dedi. "Sadece konuşmak istiyorum."

Dudaklarıma baskı yapan parmaklarını ısırmak istesem de bunu yapmayıp ona uzun uzun baktım. Sonunda başımla onayladım. O titreyen elini ağzımdan çekerken ben kapıya göz atıp durduğum yerden oraya varmanın ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım. Ama Will benden daha güçlü ve daha hızlıydı; isterse beni durdurabilirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Ama seninle konuşmam gerek. Özel olarak."

"Tamam..."

Kapalı kapıya kısa bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Yerdeki kanı ben de gördüm."

İşte bunu hiç beklemiyordum. "Ne?"

"Ben de *oradaydım*." Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Tıpkı Dr. Beck'e anlattığın gibi oldu. Kapının altından kan sızdı ve Miguel'in şey gibi... ne bileyim... sanki *ölüyormuş* gibi sesler çıkardığını duydum. Boğularak ölüyor gibiydi. Sanki biri boğazını kesmiş gibi."

Odadan kaçmaya dair bütün düşünceler aklımdan çıkıverdi. Kafam allak bullak hâlde kanepeye çöktüm. "O zaman önce kana ne oldu?"

"Ramona denen hemşire sildi."

Soluğum kesildi. "*Ne?*"

"Sen Dr. Beck'i çağırmaya gittiğinde gelip her yeri sildi," dedi. "Kendi gözlerimle gördüm. Sen gider gitmez gelip kanı sildi, sen Dr. Beck'le olay yerine geri dönmeden önce de gitti."

Başım dönüyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Will odada volta atmaya başladı. "Bilmiyorum. Bu gece burada ne haltlar döndüğünü anlamıyorum. Doğrusunu istersen korkmaya başladım."

Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyordum. O kanı gören Cameron olsaydı tamamdı. Ama benden başka gören tek kişinin başından beri ilaçlarını içmeyen bir şizofreni hastası olması ne anlama geliyordu? Üstelik Will şu anda daha çok acil notlarında tarif edilen kişiye benziyordu. Saçları dağınıktı, ela gözleri çılgınca bakıyordu.

Volta atmayı bırakıp bakışlarını yüzüme dikti. "Bana inanmıyorsun."

Pantolonumun ipiyle oynadım. Ona doğruyu söylemenin zamanı gelmişti. "İlaçlarını içmediğini biliyorum. Onları *Garp'a Göre Dünya*'nın içine sakladığını gördüm."

Bakışlarını yere indirdi. "Ah."

"O yüzden sözlerinin doğru olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Yavaşça başıyla onayladı. "Tamam, neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse o ilaçlara ihti-

...sim olduğunu sanmıyorum. Sesler... kendi kendine düzeldi. ... şeylerden biri olmalı..."

"*Hangi* şeylerden biri?"

"Bak." Dişlerini sıktı. "İlaçları içmek istedim, tamam mı? ...ikle içtim de ama... insan kendini berbat hissediyor. Kal...ramadım. Yan etkileri..."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim.

"O kanı gördüm," diye üsteledi. "İkimiz de halüsinasyon görmüş olamayız. Kan vardı. Hadi bana güvenmiyorsun diyelim, *kendine* neden güvenmiyorsun?"

Will beni dikkatle izliyor, suratımda bir cevap arıyordu. Nedenini anlamıyordu ama ona geçmişimi anlatacak değildim.

"Ben sadece..." Parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yaptım. "Yorgunum. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Eh, sana düşünmemiş olabileceğin bir şey daha söyleyeyim." Yanıma oturdu. "Şu diğer tıp öğrencisi... Adı neydi? Carter mı?"

"Cameron..."

"Hah." Sesini bir tık alçalttı. "Onun çığlık attığını duydum."

"*Ne?*"

"Evet." Bakışları kapıya kayarken yüzünde korkulu bir ifade vardı. "Ve bu *saatler* önceydi."

"Ama... nerede?"

"Ben odamdan duydum," dedi. "Asıl inanılmaz kısmı geliyor..." Derin bir nefes aldı. "Ne olduğuna bakmak için koridora çıktığımda galiba Bir Numaralı Tecrit Odası'nın kapandığını gördüm."

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyordum. "Ne? Emin misin?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "O yüzden *galiba* dedim. Her şey çok hızlı oldu. Ama o odanın kapısı açıldıysa o zaman..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. O odanın kapısı açıldıysa Damon Sawyer dışarı çıktı demekti. Dr. Beck'in bizi

onun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda uyardığı düşünülünce bu ihtimali aklıma getirmek bile istemiyordum.

"Hayal gördüğümü umuyordum," dedi Will. "Ama Miguel'in olayı patlak verdiğinde ortaya çıkmayınca başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelendim."

Kanepeye yaslanıp karman çorman aklımı yatıştırmaya çalıştım. "Cameron eve gitti. Ailesiyle ilgili bir acil durum olmuş."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Hayır. Dr. Beck'in telesekreterine mesaj bırakmış."

Will tek kaşını kaldırdı. "Peki sence Cameron öyle biri mi? Yani sadece mesaj bırakarak gidecek biri mi?"

Belki. Eğer bir şeyden korktuysa...

"Onu aramayı deneyeceğim," dedim. Kanepeden kalkıp odanın köşesindeki sabit telefona gittim. Cameron'ın numarasını ezbere bilmiyordum elbette ama neyse ki öfkeyle telefonumdan silmemiştim, her ne kadar bunu yapmak istediysem de. Numarasını bulup ahizeyi kaldırdım.

Çevir sesi yoktu.

Will kanepede oturduğu yerden beni izliyordu, ifadesi kayıtsızdı. "Telefon çalışmıyor," dedim.

"Evet," dedi. "Biliyorum. Elektrik kesildiğinde hat da kesildi."

Kahrolası Miguel, neden o prize işemişti ki sanki?

"Burada bir şeyler dönüyor," dedi Will. "Sana da öyle gelmiyor mu?"

İtiraf etmeliydim ki son derece sağlam kanıtları vardı. Ama paranoid şizofreni hastası bir adamla konuştuğumu unutmamalıydım. Ona korkunç şeyler yapmasını söyleyen sesler duyan, buna rağmen ilaçlarını içmesine gerek olmadığına karar veren bir adamla. *Elbette* şüpheli bir şeyler olduğunu düşünecekti. Hastalığının bir parçasıydı bu. Ama bütün olanların mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Olmak *zorundaydı.*

"Cameron'la konuşmam lazım." Cep telefonumun ekranına baktım. Tabii ki çekmiyordu.

"Telefonun ancak üniteden çıkarsan çeker," dedi Will.

Haklıydı. Bir dakikalığına dışarı çıkarsam Cameron'ı arayıp iyi olduğunu ve bütün bunların saçmalıktan ibaret olduğunu teyit edebilirdim.

"Peki," dedim.

Peşimde Will'le dinlenme odasından çıkıp D Koğuşu'nun kilitli kapısına gittim. Burada koridor o kadar karanlıktı ki tuş takımının yeşil ışığı neredeyse uhrevi görünüyordu. Koda bakmama gerek yoktu çünkü ezberlemiştim. 347244. Buradan çıkmam gerekirse diye akşamdan beridir kendi kendime tekrarlıyordum.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Will.

Hemen arkamdaydı, ağırlığını kalın beyaz çoraplı ayaklarının birinden diğerine verip duruyordu. Ellerini yumup açıyordu. Hareketsiz duramıyor gibiydi.

Birdenbire her şeyin Will'in oyunu olabileceğini fark ettim. Ya bütün bunları sırf bana D Koğuşu'nun kapısını açtırabilmek için söylediyse? Çünkü buradan çıkmak istiyor ve kapıyı açacak kadar aptal olan tek kişinin ben olduğumu da biliyordu.

Ama hayır. Öyle olduğunu sanmıyordum. Will gayet mantıklı noktalara değinmişti. Hem burada gönüllü kalıyordu. Acile gelip kafasının içinde sesler duyduğunu söyleyen oydu. Burada olmak istemeseydi gelmezdi.

Derin bir nefes alıp kodu tuş takımına girdim.

OTUZ BEŞ

Son rakama bastıktan sonra o gürültülü zil sesini ve kapının kilidinin açılma tıkırtısını duymayı bekliyordum. Ama bunların yerine hafif bir titreşim sesi duydum.

Kodu yanlış girmiş olmalıydım.

Elimin titremesine engel olmaya çalışarak yeniden girdim. 347244. Doğruydu. Dr. Beck'in bize verdiği kod buydu. Uyurken bile ezberden söyleyebilirdim.

Ama kodu yeniden girdiğimde tek duyduğum o hafif titreşim sesi oldu.

Ne oluyordu?

"Kapı açılmıyor," dedim Will'e.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Doğru kodu girdiğinden emin misin?"

"Ben... Sanırım..." Telefonumu çıkarıp not uygulamasına yazdığım koda baktım. 347244. Bir kere daha denedim. "Galiba yanlış yazmışım..."

"Yüce Tanrım," dedi Will. "Bu..."

"Bak," dedim, "gidip Ramona'yla konuşacağım. Ona yerdeki kanı soracağım, hem bana kodu da verir. Belli ki yanlış hatırlamışım ama... onun bildiğinden eminim."

"Peki ona güveniyor musun?"

Will bunu olumlu yanıt vermem aptallık olurmuş gibi söylemişti. Ama paranoyaklığın onun hastalığının bir parçası olduğunu unutmamalıydım. Tabii ki saçma sapan komplo teorileri üretecekti. Oysa gerçekte mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Hangisi daha olasıydı; Cameron giderken kapının arızalanıp kilitlenmesi mi yoksa şu anda ünitenin bir yerinde ölü ya da hasta yatıyor olması mı?

"Güveniyorum," dedim.

"Kendinden şüphe etmene neden olmasına izin verme." Kirli sakalını kaşıdı. "Orada kan *vardı*. İkimiz de gördük."

"Doğru..."

Will bir an için orada öylece durdu ama sonra Ramona'yla konuşurken yanımda gelmesine izin vermeyeceğimi fark etti. Onunla gidersem bütün inanılırlığımı yitirirdim. Will bir adım geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. "Öğrendiklerini bana da söyle lütfen."

Cevap vermedim ama Will de üstelemeyip odasına döndü. İki Numaralı Tecrit Odası'nın önünden geçerken daha az önce kanın fayans döşemeyi lekelediği yere baktı. Kan her yerdeydi, sonra bir anda yok olmuştu.

Deli olmam dışında bir cevap olmasını çok ama çok istiyordum. Belki Ramona bana bu cevabı verebilirdi.

Üniteyi dönmeye başladım. İkisi de tamamen sessizliğe gömülmüş olan tecrit odalarının önünden geçtim. Gerçi gecenin bir yarısı olmuştu. Artık herkes yatmıştı.

Personel tuvaletine ulaştığımda içeriden sifon sesi geldi. Derin bir oh çektim. İçerideki Ramona olmalıydı. Sahiden de musluk en az yirmi saniye aktıktan sonra Ramona tuvaletten çıktı.

"Amy!" Eli göğsüne gitti. "Tanrım, aklımı aldın!"

"Affedersin," diye mırıldandım.

Karanlık koridorda bana gözlerini kısarak baktı. "Sen iyi misin? Biraz şey görünüyorsun..."

"İyiyim," dedim o cümlesini tamamlayamadan. "Sadece... Sana sormam gereken bir şey var."

Ramona gülümsedi. Gecenin bu saati için sinir bozucu biçimde neşeli görünüyordu ama o gece nöbetlerine alışkın olmalıydı. "Tabii."

Tecrit odalarının olduğu tarafı işaret ettim. "Koridordan kan temizledin mi?"

"*Kan* mı?" Az kalsın kendi tükürüğünde boğulacaktı. "Kesinlikle hayır!"

Tanrım. Gerçekten de ben hayal görmüştüm.

Tabii Ramona yalan söylemiyorsa.

"Yerde çilek reçeli vardı," dedi. "Aslına bakarsan epey vardı. Ben de paspası alıp sildim. Miguel gerçekten de ortalığı fena kirletti, öyle değil mi?"

"Çilek reçeli mi?"

"Evet." Çiçek desenli formasının yakasını çekiştirdi. "Her yere yaymış. Ama sanırım sonunu temizledim. Şükürler olsun."

Çilek reçeli. Yerdeki gerçekten de *çilek reçeli* olabilir miydi? Kesinlikle reçele benzemiyordu. Ayrıca kapının altından sızdığını görmüştüm.

Görmemiş miydim?

"Sen onu *kan* mı sandın?" Ramona kahkaha attı. "Ah, Amy, tatlım. Biraz uyusan iyi olur."

Birden başım döndü. Haklıydı. Uyumalıydım. Ama içimden bir ses denesem bile gözüme uyku girmeyeceğini söylüyordu.

"Acaba..." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Dr. Beck'e yeri senin sildiğini söyleyebilir misin?" Az önce yaşananların tamamen benim hayal ürünüm olmadığını, *deli olmadığımı* bilmesini istiyordum.

Ramona gözlerini kıstı. "Gecenin bir yarısı Dr. Beck'i [illegible] uyandırıp yerden çilek reçeli sildiğimi söylememi [illegible]?"

Eh, böyle söyleyince...

"Hey," dedim, "benim çıkıp biraz temiz hava almam lazım."

Anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Bence de."

"Ama ünitenin kapısını açan kodu girdiğimde kapı açıl-[illegible]!" Omzumun üstünden arkama baktım. "Dışarı çıkmama [illegible] edebilir misin? Hemen dönerim."

Yalandı. Buradan çıktığım anda bir daha geri dönmeyecektim. Buraya geri dönmektense tıp fakültesini bırakırdım, daha iyi.

Ramona başını yana yatırdı. "Ah, Amy, keşke yapabilseydim. Ama sigorta atınca kapılar resetlenmiş. Görünüşe bakılırsa kod artık çalışmıyor. Telefon hattı da kesilmiş. Maalesef sabaha kadar burada kapalı kaldık."

Yüreğim ağzıma geldi. "Buradan çıkmanın başka yolu yok mu? Bir yolu olmalı. Ya yangın filan çıkarsa?"

"İnan bana ben de bu durumdan hiç hoşnut değilim," dedi Ramona. "Ama bakım yüzünden bilgisayarları da kullanamadığımızdan başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. En iyisi yangın çıkmamasını ummak, değil mi?"

Bu cevap hiç hoşuma gitmediyse de haklıydı. Telefonlar çalışmıyorsa ve kapının kodu resetlendiyse sabah ekibinin gelmesini beklemekten başka çaremiz yoktu.

Umarım sabaha kadar dayanabilirdik.

OTUZ ALTI

Ramona'yla konuştuklarımı Will'e anlatmamayı düşündüm ama şu anda odasında volta atarak koridordaki kanla ilgili kafasında kurup duruyor olmalıydı. İçini rahatlatmamı hak ediyordu. Ramona'yla konuşmam biter bitmez odasına gittim.

Kapısını tıklatmadan önce bakışlarımı yandaki odaya çevirdim. 905 numaralı oda. Jade'in odası. Dr. Beck'e koridordaki kanı söylediğim için bana çıkıştığından beri onu görmemiştim. Acaba Will'in teorilerini duysa ne derdi?

Muhtemelen pek bir şey demezdi. Ne de olsa ilaçlarını almadığını biliyordu.

Ben kapıyı tıklatır tıklatmaz Will sanki kapının ardında beni bekliyormuş gibi hemen açtı. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakarken kendime onun tamamen sağlıklı olmadığını hatırlattım. Kim bilir ne zamandır sesler duyan bir adamdı ve bu sesler ona insanları öldürmesini söylüyordu. Paranoyaktı ve kafasında komplo teorileri üretiyordu. Gecenin başında iyi görünüyorduysa da saatler ilerledikçe üstü başı dağılmıştı.

Yavaşça çözülüyordu.

Üstelik Cameron kadar kaslı olmasa bile benden en az on beş santim daha uzundu ve çok daha güçlüydü. Silahı olmadan bile beni kolayca alt edebilirdi.

Dikkatli olmalıydım.

"Selam," dedim. "Ramona'yla konuştum."

"Duydum."

Tabii ki duymuştu. Koridorlarda gizlenip konuşmaları *dinliyordu* şaşırırdım. "Gördüğümüz şey meğer çilek reçeliymiş. Endişelenecek bir şey yok."

"Dalga geçiyorsun herhâlde." Başını iki yana salladı. "*Çilek reçeli*, öyle mi? O *kan*dı, Amy. İkimiz de gördük! Ramona yalan söylüyor."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum." İki elini birden saçlarının arasından geçirirdi, üstelik tir tir titriyordu. "Bak, Amy..."

"Ne?"

Bir an için öylece durdu. Sanki içten içe kendiyle çatışıyor gibiydi. "Yok bir şey. Boş ver."

"Uyumalısın," dedim. "Ben de uyuyacağım."

Burnundan güldü. "Uyuyabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

İmkânsız görünüyordu. "Eh, o zaman ben de sabaha kadar *The Cider House Rules*'u okurum." Duraksadım. "Okunmaz hâle getirmemiş olsaydın *Garp*'ı okumayı tercih ederdim."

Dudağını sarkıttı. "Şunu bilmelisin ki geçerli bir sebebim olmasaydı asla yapmazdım."

Elbette geçerli bir sebebi vardı. İlaçları içip iyileşmek istemiyordu.

"İyi geceler, Will," dedim.

Bana uzun uzun baktı. "Dikkatli olacağına söz ver."

"Tabii ki olacağım."

Gitmek için arkama döndüm ama Will odasının eşiğinden ayrılmadı. Gidişimi izliyordu. Tam köşeyi dönecekken hâlâ orada olup olmadığına bakmak için arkama döndüm.

Ama her nedense 906 yerine 905 numaralı odanın kapısı kapandı. Jade'in odasının.

Gerçi bana öyle gelmiş olmalıydı. Yoksa Will neden Jade'in odasına girsindi ki?

OTUZ YEDİ

SEKİZ YIL ÖNCE

Ertesi gün tarih sınavım vardı ve şu anda sınava çalışıyor olmalıydım ama bunun yerine şeftalili soğuk çay içerek televizyon izliyordum.

Çalışsam ne olacaktı ki? Yarınki sınavdan yüz bile alsam beni okuldan atacaklardı. O yüzden Birinci Dünya Savaşı'nın ayrıntılarını öğreneceğime Netflix izlerdim daha iyi.

"Amy?" Annem birdenbire tepeme dikilmişti, gözlüğünün üstünden bana bakıyordu. "İyi misin?"

Hımm, bir bakalım. Kopya çekerken yakalanmıştım ve muhtemelen okuldan atılacaktım. Ayrıca gerçekte var olmayan ve beni kötü şeyler yapmaya teşvik edip duran küçük bir kız görüyordum. Ama bunların dışında harikaydım. *Sorduğun için sağ ol, anne!*

"İyiyim," dedim.

"Jade'le aranız düzeldi mi?" diye sordu.

Bakışlarımı televizyondan ayırmadan, "Sayılır," diye mırıldandım.

Annemin kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Amy, Jade'in bir derdi mi var? Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin. Yardım edebilirim."

"Yok."

Kanepede yanıma oturdu. "Ergenlik yılları zordur. Çoğu kız güçlük çeker. Böyle bir dönemde ruh sağlığıyla ilgili sorunlar gün yüzüne çıkabilir..."

Ruh sağlığını duyunca başımı çevirip ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Amy..." Annem bir parmağıyla çenesini sıvazladı. "Sana bunu hiç söylemedim ama Jade'in annesi... Ruh sağlığıyla ilgili çok sıkıntı çekti. Maalesef böyle şeyler genetik olabiliyor. O yüzden Jade için endişeleniyorum..."

"Jade iyi," dedim biraz fazla sert bir sesle.

Yalan değildi. Tamam, son birkaç yılda kesinlikle değişmişti. Davranışları gittikçe daha da tuhaflaşıyordu. Ama halüsinasyonlar gören Jade değildi. Bendim.

"Bana anlatmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?" diye üsteledi annem.

Yaşadıklarımın hiçbirini ona anlatmak istemiyordum. Bir yanım yarın sabah uyandığımda her şeyin yoluna girmiş olmasını umuyordu.

Kaldı ki anneme gerçeği söyleyemezdim. Bana da Jade'e baktığı gibi bakmasını istemiyordum. Halüsinasyonlar görenin ben olduğumu öğrenirse beni eskisi kadar sevebilir miydi? Hep benimle ve yüksek notlarımla gurur duyduğunu söylerdi. Gerçeği öğrendiğinde artık benimle gurur duymayacaktı.

"Konuşasım yok," dedim. "Biraz hava almam lazım."

Annem karşı çıkamadan kumandayı alıp televizyonu kapadım. Şeftalili soğuk çayımı da yanıma alarak dışarı çıktım. Annemin peşimden gelip gelmeyeceğini görmek için bir süre kapının önünde bekledim ama gelmedi. Hayal kırıklığına uğrasam mı uğramasam mı bilemedim.

Kış sonunda bitmişti ve bugün mis gibi bahar havası vardı. Güneş yavaş yavaş batıyor, batarken de ufku kırmızının, turuncunun ve sarının birbirinden güzel tonlarına boyuyordu.

[illegible] mü, deli olsam bile güzel bir gün batımının keyfini çıkarabiliyordum.

Ta ki korna sesini duyana kadar.

Başımı çevirip baktığımda Jade'in, annesinin hurdadan Hallice Dodge'unu evin önüne yanaştırdığını gördüm. Yan aynalarından biri tek bir kablonun ucundan sarkıyordu ve ne ön ne de arka çamurluğunda göçüksüz bir yer kalmıştı.

Jade, "Amy!" diye seslendi.

Sağ elimde şeftalili soğuk çayımla ona öylece baktım.

"Amy!" Kornaya o kadar uzun bastı ki yan komşunun köpeği havlamaya başladı. "Seninle konuşmam gerek."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Kızgın olduğunu biliyorum." Yüzüne düşen bir tutam sarı saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama ben her şeyi hallettim. Durumu düzelttim."

Gözlerimi devirmemeye çalıştıysam da kendime engel olamadım. "Kesin öyledir."

"Gerçekten! Yemin ederim, Amy."

Altın benekli mavi gözlerini üzerime dikmişti. Şaka yaptığı zamanlardaki gibi gülmüyordu. Ciddiydi. Ama bu durumu nasıl düzeltebilirdi ki?

"Nasıl?" diye sordum sonunda.

"Atla." Başıyla yolcu koltuğunu işaret etti. "Göstereceğim."

Tüm hücrelerim bana Jade'in Dodge'una binmememi söylese de itiraf etmeliyim ki meraklanmıştım. Jade bir şey yapmayı kafasına koydu mu öyle ya da böyle yapardı.

Böylece yolcu koltuğunun kapısını açtım, arabaya bindim ve ben daha kemerimi takamadan Jade gazı kökledi.

OTUZ SEKİZ

GÜNÜMÜZ

Bu sefer ortak salonda uyumayı denemeye karar verdim çünkü oradaki kanepe biraz daha rahat görünüyordu. Onun görünen yayları daha azdı. Belki orada uyuyabilirdim.

Gayet güzel yatakları olan hasta odaları vardı, hatta yatakların üzerinde katlanmış battaniyeler duruyordu ama geceyi o odalardan birinde geçirmeyecektim. *Geçirmeyecektim* işte.

Ortak salonun içinde tuvalet vardı, öncelikle oraya uğramaya karar verdim. Ama tuvaletin ışığını açtığımda neredeyse düşüp bayılacaktım. Son birkaç saatte bana ne olduğunu bilmiyordum ama *korkunç* görünüyordum. Saçımın bazı tutamları atkuyruğumdan kurtulmuştu ve bu tutamlar elektriklenmiş, kıvır kıvır olmuştu. Gözlerim Will'inkiler gibi kan çanağına dönmüştü, altlarında mor halkalar vardı. Dr. Beck'le Ramona'nın benim için o kadar endişelenmelerine şaşmamalıydı.

Odalardan birinde uyursam beni pekâlâ hastalardan biri sanabilirlerdi. Tek eksiğim bileklikti.

Üzerinde adımın, hasta numaramın ve doğum tarihimin yazdığı, beni bir yatılı hasta ilan edecek bilekliklerden birini taktığımı düşününce korkudan içim ürperdi. Baş döndürücü

Bir an için her şeyi yanlış anlayıp anlamadığımı merak ettim. Ya ben?..

Hayır. Kes şunu, Amy. Delice şeyler düşünmeyi bırak.

Sol bileğimi kaldırdım. Bileklik yoktu. Birkaç derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. İyiydim. *İyi* olacaktım. Sadece gecenin kalanını atlatmam gerekiyordu, o kadar.

Çişimi yaptıktan sonra yüzüme biraz su çaldıysam da işe yaramadı. Aslında her şeyden çok uykuya ihtiyacım vardı. Bir de buradan çıkmaya.

Keşke Cameron gitmeseydi. Will'in, onun tecrit odalarından birine kapatıldığına dair paranoyakça teorisine inanmıyordum. O buradan gitmişti ve ben de her nasılsa zilin sesini duymamıştım. Tek mantıklı açıklaması buydu.

Ama öte yandan neden gideceğini bana söylememişti? Ne kadar korktuğumu biliyordu. Neden hoşça kal bile demeden gitsindi?

Cameron hakkında söyleyebileceğim bir sürü negatif şey vardı. Ama her şeye rağmen o böyle davranacak biri değildi.

Tuvaletten çıkıp kanepeye gittim. Neyse ki kenarında katlı bir battaniye duruyordu. Alıp kanepeye serdim ama battaniyeden daha ziyade örtüydü ve bir altmış beşlik boyumu tamamen örtecek kadar bile uzun değildi. Yine de hiç yoktan iyiydi.

Kanepeye uzandım. İnanamıyordum ama gözlerim kapanıyordu. Sanırım uyuyacaktım. Bu küçük bir mucize sayılırdı.

Fakat tam uykuya dalacakken ayak sesleri duydum.

Başta aldırış etmedim. Ama sonra gittikçe yaklaşmaya başladı. Ta ki ben salonun hemen önünde birinin durduğunu düşünmeye başlayana dek. İşte o zaman ayak sesleri kesildi.

Örtüye sımsıkı tutunarak kanepeden fırladım. Bakışlarımı ortak salonun kapısına diktim. "Merhaba?" diye seslendim.

Tabii ki cevap gelmedi.

Sessizce odayı arşınlayarak kapıya gittim. Kulağımı kapıya dayadım. Ama tek duyduğum sessizlik oldu.

Elimi kapının topuzuna koydum. Parmaklarım topuzu sararken kapıyı açacak cesareti toplamaya çalıştım. İçimden üçe kadar saydıktan sonra açtım.

Ortak salonun hemen dışındaki koridor, kilitli çıkışın yanındaki tuş takımından gelen ışık haricinde zifiri karanlıktı. Gözlerimi kısarak karanlık köşelere bakındıysam da saldırmayı bekleyen bir figür göremedim. Hiçbir şey göremedim.

Bir kez daha, "Merhaba?" diye seslendim. Sonra boğazımı temizleyip, "Bay Sawyer?" dedim.

Cevap gelmedi.

Burada kimse yoktu. En azından benim görebildiğim kimse yoktu. Daha doğrusu, benim kendisini görmemi isteyen kimse mi demeliydim? Salonun kapısını kapatırken, *Keşke kilitli olseydi*, diye düşündüm. Kanepeye koşup örtünün altına girdim.

Asla uyuyamayacaktım. İmkânsızdı. Ne kadar yorgun olursam olayım imkânı yoktu işte.

Uykuya dalmadan önceki son düşüncelerim bunlar olmuştu.

Duzenleme
Ny.ozlem

OTUZ DOKUZ

SABAHA KALAN SAAT: 4

Gözlerimi açtığımda tepemde biri dikiliyordu.

Bir erkek silüetiydi bu. Pencereden içeriye dolan ay ışığında hatları görünüyordu. Çığlık atamayacak kadar korkmuş hâlde örtüme sarındım.

Sonra onun kim olduğunu fark ettim.

"Bay Ludwig?" dedim.

Örümcek Dan tepemde dikilmiş, görünüşe göre beni uyurken izliyordu. Damon Sawyer'ı saymazsak bu adam D Koğuşu'ndaki en deli hastaydı. Kanepede kıpırdandım, parmaklarım hâlâ cebimde olan şişi yokladı.

Örümcek Dan, "Endişelenme," dedi tekdüze sesiyle. "Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

İşte o zaman süper kahraman duruşuyla dikildiğini fark ettim; elleri belindeydi, ayaklarını açmıştı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Neden bahsediyorsunuz?" Esnedim. Uykuya dalabildiğime inanamıyordum. "Kimin bana zarar vermesine izin vermeyeceksiniz?"

Örümcek Dan duruşunu bozmadı. "Damon Sawyer'ın Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Şey," dedim. "Teşekkür ederim. Ama ben iyiyim. Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum."

Mantıklı düşünebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Birkaç saat önce olsaydı bu sözler aklımı alırdı. Ama şimdi az da olsa uykumu aldıktan sonra daha gerçekçi düşünebiliyordum. Damon Sawyer Bir Numaralı Tecrit Odası'nda kilitliydi. Kimseye zarar veremezdi.

"Evet, istiyor," diye ısrar etti Örümcek Dan.

Kanepede gerinirken boynum kütledi. "Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü kendisi söyledi."

"Ne?" Biraz kestirdikten sonra benliğimi saran olumlu hisler ânında yok olmuştu. Evet, bu adam kuruntuluydu. Bileğinden ağ fırlattığını sanan birine güvenemezdim. Ama inanılmaz derecede spesifik konuşuyordu. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Odama geldi," diye açıkladı. "Seni arıyordu ama ona yerini söylemedim. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Bir dakika." Şu andan itibaren yeniden uykuya dalmam kesinlikle mümkün değildi. "Özellikle beni mi arıyordu?"

"Sen Amy'sin, değil mi?"

Aman Tanrım. Bütün tüylerim diken diken oldu. Damon Sawyer nasıl *beni* arıyor olabilirdi? Kim olduğumu bile bilmiyordu! Bu benim buraya ilk gelişimdi! Neden beni arasındı ki?

Ayrıca neden Bir Numaralı Tecrit Odası'nda kilitli değildi?

"O kilit altında," dedim Örümcek Dan'e.

"Hayır, değil." Bana manidar bir bakış attı. "Gecenin erken saatlerinde çıktı."

Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Örtüyü kenara atıp yataktan fırladım. Belki aşırı tepki veriyordum; Örümcek Dan'in güvenilir bir kaynak olmadığı kesindi. Ama aynı şeyi Will'den de duymuştum. Bir de yerde

gördüğüm oluk oluk kan vardı ki onun çilek reçeli olduğuna tam anlamıyla ikna olmamıştım. Dahası Bir Numaralı Tecrit Odası'ndan gelen sesler şüpheli bir biçimde kesilmişti.

Derken kulakları sağır eden bir ses düşüncelerimi böldü. Bir kadın çığlık atıyordu.

KIRK

Çığlığı duyduğumda iki seçeneğim vardı: Ya saklanacaktım ya da ne olduğuna bakmaya gidecektim.

Bakmaya gitmeyi seçtim. Benim için alışılmadık derecede cesur bir seçimdi ama ne olduğunu öğrenmem lazımdı. Üstelik çığlık rahatsız edici derecede tanıdıktı.

Sesin nereden geldiği çok açıktı. Birçok hasta koridora çıkmış, odasının kapısının önünde avazı çıktığı kadar bağıran Mary Cummings'i izliyordu. Kadının boynundaki bütün damarlar şişmişti.

"Damon Sawyer!" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak. "Damon Sawyer!"

Dr. Beck'le Ramona onu güç bela zapt ediyorlardı. Seksene merdiven dayamış bir kadın için fazla güçlüydü. O çelik şişlerinden birini sağ elinde sımsıkı tutuyordu, Ramona güçlükle parmaklarını gevşetince şiş yere düşüp yuvarlandı.

Mary, "Damon Sawyer hepinizi öldürecek!" diye bağırdı seyircilerine. "Öyle yapacak! Hepinizi tek tek öldürecek!"

Nöbete ilk başladığımızda Dr. Beck'in bu davranış biçimini anlattığını hatırladım. *Gün batımı sendromu*, demişti. Yaşlı

hastalar gün batımından sonra gitgide daha şaşkın ve daha mutsuz oluyorlardı. Eh, şimdi bunu kanlı canlı görebiliyordum.

"Mary." Dr. Beck, Ramona'yla birlikte kadını odasına sokmaya çalışırken dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Sakinleşmen gerek, Mary. Lütfen."

"Sakinleşmeyeceğim!" diye cırladı Mary. Çevresini saran kalabalığa döndü. "Herkesi öldürecek! Onu durdurmamız lazım! Kötü adam o! Kötü, sadist bir adam!"

"Ramona." Dr. Beck hemşireye döndü. "IM Ativan'ı hazırladın mı?"

Ramona başıyla onayladı. "Önce onu yatağına yatıralım."

"Hayır!" diye kükredi Mary. Kalabalığın üzerinde dolaşan çılgın bakışları beni görünce durdu. "Amy! Amy, onu durdurmalısın! Lütfen!"

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir adım geri çekildim. Yardım için etrafa bakındım. Clint Eastwood az ötemdeydi, gür kaşlarını çatmış, tuzlu krakerlerinin olduğu kese kâğıdını sımsıkı tutuyordu. Bakışlarım bir anlığına Will'le Jade'e takıldı, kalabalığın hemen dışında duruyorlardı. Ve tuhaf biçimde Jade'in eli Will'in omzundaydı.

"Hayır!" Mary o kadar çok bağırıyordu ki bağırmaktan sesi kısılmıştı. "Lütfen yapmayın! Lütfen yapmayın!"

Ama Dr. Beck ve Ramona onu odaya sokmayı başardılar. Ramona arkasından kapıyı tekmeleyerek kapayınca gösteri bitti.

Hastaların çoğu ayağını sürüyerek odasına döndü. Jade'le Will hâlâ kalabalığın dışında duruyorlardı. Bir an için Jade'le göz göze geldiğimizde elini Will'in omzundan indirdi.

Bu inanılmaz derecede tuhaftı.

Will ve Jade odalarına döndüler. Will 906'ya, Jade de 905'e girdi. Ama kapıları kapandıktan sonra bile o yöne bakmaya devam ettim. O ikisinin birbirini tanıyormuş gibi görünmeleri tuhaftı. D Koğuşu'nda grup terapisi yapılmıyordu ve ikisi buraya

geleli daha bir hafta bile olmamıştı. Yani bu kadar kısa sürede arkadaş olmaları için bir sebep yoktu.

Will'in ilaçlarını almadığını fark edip Dr. Beck'e söylediğimde Jade bana kızmıştı. Beni Will'e ihanet etmekle suçlamıştı. O zaman da hiç tanımadığı birini neden bu kadar önemsediğini anlamamıştım.

Jade'in dosyasında okuduklarımı düşündüm. Bankadan bankaya girip bira şişesiyle soygun yapmıştı. Ama yalnız değildi. Dosyada yazdığına göre bu suçları sevgilisiyle birlikte işlemişti. Ve bu sevgili de onunla aynı zamanda hastaneye gelmiş olmalıydı.

Will'in acile geldiği gece.

Aman Tanrım.

Will, Jade'in sevgilisiydi.

KIRK BİR

SEKİZ YIL ÖNCE

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jade arabayı çok hızlı sürüyordu. Çok hızlı sürüyordu ve radyoyu son ses açmıştı. Bayan Carpenter, Jade'in arabayı bu kadar hızlı sürdüğünü bilse ne derdi acaba? Gerçi umursayacağını pek sanmıyordum.

Jade'in annesi ruh sağlığıyla ilgili çok sıkıntı çekmişti.

Ve böyle şeyler genetik olabiliyordu.

Oturduğum yerde kıpırdanıp emniyet kemerimi düzeltim, Jade başka bir arabaya ya da ağaca çarparsa ön camdan fırlamamı engelleyen tek şey o olabilirdi. Başımı yana çevirip Jade'in hızla ardımızda bıraktığı mahalleyi izledim. Bu yollar bana hiç tanıdık gelmiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Soru sormayı bırak. Geldik sayılır."

Şeftalili soğuk çayımdan bir yudum aldım. Sağ şakağım hafif hafif zonkluyordu. Bu arabaya hiç binmemeliydim. Yakında güneş batacaktı ve annem evde olmadığımı fark edince *çıldıracaktı*. Bu kadar uzağa gideceğimizi tahmin etmemiştim.

Derken Jade ani frenle durdu. Jade harabeye dönmüş beyaz bir evin önüne çekmişti. Evin dışı ahşap panellerle kaplıydı ve boyası dökülmüştü. Ön bahçe kurumuş otlardan ibaretti. İçime korkunç bir his doğdu. Buraya hiç gelmemeliydim.

"İşte geldik!" dedi Jade.

Ih

"Burası neresi?" Evi daha iyi görebilmek için boynumu uzattım. "Kimin evi bu?"

Jade bana göz kırptı. "Birazdan görürsün."

Arabadan indiğinde istemeyerek de olsa peşinden gittim. Ama Jade evin girişine doğru ilerlemedi. Bunun yerine garaj yolunu aşıp arka kapıya yürüdü. Rüzgârda savrulan sineklikli kapıyı tutup açtı, ardından iç kapıyı da açtı. Eve girişini izledim.

"Hadi, Amy!" Peşinden gitmem için el etti. "Gel içeri."

Gitmemeliydim. Bu bir hataydı. Buradan çıkıp eve koşmalıydım.

Jade elini daha hızlı savurdu. "*Hadisene!*"

"Tamam," dedim. "Ama sadece bir dakikalığına."

Arka kapıya giden yolda bitmiş otlara basarak yürüdüm. Üç basamağı çıkıp kapıdan direkt mutfağa girdim. Ve işte o zaman buranın kimin evi olduğunu anladım.

Ağzım bir karış açıldı. Sağ elimde tuttuğum şeftalili soğuk çay yere düştü ve kahverengi sıvı kirli mutfak fayanslarının üzerine yayılarak kıpkırmızı damlalara karıştı. O anda bir daha asla şeftalili soğuk çay içemeyeceğimi fark ettim. Düşüncesi bile midemi bulandıracaktı.

"İşte!" dedi Jade ve kahkaha attı.

Olamaz. Bu, düşündüğümden de kötüydü.

KIRK İKİ

GÜNÜMÜZ

Dr. Beck ve Ramona on dakika sonra Mary'nin odasından çıktıklarında haşat olmuşlardı. Ramona'nın topuzu neredeyse tamamen bozulmuştu, Dr. Beck'in kolunda uzun, kırmızı bir çizik vardı.

"Tanrım," dedi. "Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim."

Mary'nin kapalı kapısına baktım. "O iyi mi?"

Dr. Beck başıyla onayladı. "Şükürler olsun ki sonunda sakinleşti. Gecenin geri kalanında sorun çıkaracağını sanmıyorum. Ama yarından itibaren geceleri ona daha yüksek dozda Seroquel vermeliyiz. Bir daha bunun gibi bir hadise yaşansın istemeyiz."

Alt dudağımı çiğnedim. "İçeri girip bir baksam mı? Bugün onunla uzun uzun konuştum, bana güveniyor."

"Onu rahat bırak," dedi Ramona. "Uykuya dalmak üzere."

"Ama..."

"Yardım etmeye hevesli olduğunu biliyorum, Amy," dedi Dr. Beck. "Fakat bu gibi durumlarda onlarla mantıklı konuşamazsın. Şu anda seni tanımaz bile."

Ramona yerdeki çelik şişi aldı. "Tanrım, bu şeyle gözümü oyacak sandım. Bu bizim onay verdiğimiz çocuk korumalı şişlerden değil. Nereden buldu bunu?"

Mary'nin bir şekilde gerçek iğ bulup sahte olanlarla değiştirmesi beni hiç şaşırtmamıştı. Öyle de becerikli biriydi. Ama bu becerikliliği pek işine yaramamıştı.

Dr. Beck hızlıca bir not yazıp dosyasına koyduktan sonra Ramona'yla beni ardında bırakarak odasına gitti. Ramona'nın elinde Mary'nin dosyası vardı ve o da kendi notlarını yazıyordu.

"Ramona," dedim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi başını kaldırmadan.

"Ünitedeki hastalar arasında... çift olan var mı?"

Ramona yazmayı bırakıp bana baktı. "Burada birbiriyle *yatan* birileri olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Şey..." Koridorun karşısında yan yana duran 905 ve 906 numaralı odalara baktım. İstedikleri zaman seks yapabilmek için kusursuz bir yakınlıktı. "Sadece Carpenter'la Schoenfeld'i merak ediyordum..."

"Ah!" Ramona güldü. "O ikisi kesinlikle birlikte."

Vay be. Jade gözlerimin içine baka baka bana yalan söylemişti. Eh, esasen yalan sayılmazdı ama çok önemli bir bilgiyi atlamıştı. Hatta "erkek arkadaşının" kim olduğunu söyleme zahmetine girmeden Cameron ve benimle çifte randevuya çıkmak istemişti.

Kim bilir, Will'in kitabına delik açıp ilaçları oraya saklaması belki de Jade'in fikriydi?

Tabii ki Will de yalan söylemişti. Ona sorular sorarken ilişkisi olup olmadığını özellikle sormuştum, o da bana kimseyle birlikte olmadığını söylemişti. *Şu sıralar hayatıma bir kadın almak için doğru zaman değil. Önce kendimi toparlamalıyım.*

İkisi de birlikte olduklarını bilmemi istememişti.

Will'le odasında konuşurken bana söylemek istediği bir şey varmış gibi göründüğünü hatırlıyordum. Eh, artık ne olduğunu biliyordum. İyi ama bunu benden neden saklasındı ki?

Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı, o da bunun Jade'in fikri olduğuydu.

KIRK ÜÇ

Bu gece bir daha gözüme uyku girmeyeceğinden emin olduğumdan sorularıma cevap aramaya karar verdim.

Doğruca Jade'in odasının yolunu tuttum. Avucumun içiyle kapısına vurdum. Birkaç kere daha vurduktan sonra Jade nihayet kapıyı açtı. Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı. Aynada gördüğüm yansımamı hatırlamamaya çalıştım.

"Selam, Amy," dedi. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

İzin istemeden odasına girdim ama arkamdan kapıyı kapatan o oldu. Dudaklarında hâlâ o keyifli gülümseme olsa da makyajının çoğu şimdiye çıkmıştı.

"Will'in erkek arkadaşın olduğunu bana söylemedin," dedim.

Bir an için şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Sonra başını geriye atıp bir kahkaha patlattı, öyle ki arka dişlerindeki dolgulara kadar gördüm. Jade hiçbir dişçi randevusundan dolgu yaptırmadan dönmemişti. "Ah, Amy..."

"Hiç inkâr etme." Ellerimi belime koydum. "O senin erkek arkadaşın, değil mi?"

Gülümseyerek omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Küçük sırrını öğrenmişsin. Ama şu çifte randevuya çıksaydık ve ben Will'i getirseydim çok komik olmaz mıydı?"

Yüzümü buruşturdum. "Tabii, kesin."

"Çok sevimli, öyle değil mi?"

"*Sorunlu.*" Kaşlarımı çattım. "Will'in ilaçlarını içmemesi. Bunu yapmasını ona sen mi söyledin?"

Tek omzunu kaldırdı. "Neden içsin ki? İlaç almadığında *çok* daha eğlenceli biri oluyor."

"Yani ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duyması daha mı iyi?"

"Ah, hadi ama! Öyle bir şey yapmayacak."

"Bunu bilemezsin."

Doğrusunu isterseniz halüsinasyon görmesini engelleyen ilaçları almadığını öğrendiğimden beri Will'e eskisi gibi bakamıyordum. O ilaçlar olmadan neler yapabilirdi? Bana Cameron'ın çığlık attığını, sonra da ortadan kaybolduğunu söylemişti. Ama onun söylediği hiçbir şeye körü körüne inanamazdım.

Ya Cameron'ı ortadan kaldıran *oysa*?

"Will'in yanında dikkatli olmalısın," dedim. "Sesler duyan insanlar... Öyle insanlara güvenemezsin."

"Bunu senden iyi kimse bilemez, öyle değil mi?"

Jade dudaklarında o alaycı gülümsemeyle bana dik dik bakıyordu. Söyleyeceğim hiçbir şeye kulak asmayacaktı. On altı yaşımızdayken beni dinlememişti, şimdi de dinlemeyecekti. Jade hiçbir zaman yardım almak istememişti. Hiçbir zaman bir sorunu olduğuna inanmamıştı, bu yüzden de iyileşmek istememişti.

"Will'in son derece tehlikeli olabileceğini düşünüyorum," dedim. "Bu gece hepimiz tehlikede olabiliriz. Ama beni dinlemek istemiyorsan sana kalmış."

Kısacık bir an için soğukkanlılığını yitirdi. "Sence... sence gerçekten de tehlikeli olabilir mi?"

"Kesinlikle."

Bunu düşünüyormuş gibiydi. "Öyle olduğuna inanmıyorum."

"Sadece onun yanında dikkatli ol, Jade," dedim. "Tamam mı?"

Bakışlarını yere indirdi. "Gitsen iyi olur, Amy."

Jade için endişelensem de benden istediğini yaptım. Onu şimdi ikna edemeyecektim. Ama belki sonunda kendisi haklı olduğumu fark ederdi.

Tek umudum, hayatını kurtarabileceği kadar erken fark etmesiydi.

KIRK DÖRT

SABAHA KALAN SAAT: 3

"Sence Mary iyi midir?" diye sordum Ramona'ya.

Hemşire bankosunda dergisinin sayfalarını karıştırmaya geri dönmüştü. Şu anda baktığı sayfada yirmili yaşlarda çok yakışıklı bir adamın tam boy fotoğrafı vardı ama son iki yıldır başımı derslerden kaldıramadığımdan bu yakışıklının kim olduğunu hiç bilmiyordum.

"Uyuyor," dedi Ramona. "Bırak uyusun. Yine ortalığı birbirine katmasını mı istersin?"

Tepesine dikildim. "Tamam ama ona bir avuç Ativan verdiysek ara sıra durumunu kontrol etmemiz gerekmez mi?"

Ativan bir çeşit sakinleştiriciydi. Farmakoloji dersinden solunum depresyonuna sebep olabileceğini hatırlıyordum, yani kullanan kişinin nefes alma yeteneğini azaltabiliyordu, özellikle de bu kişi yaşlıysa. *Bilgi kartında* öyle yazıyordu. Kim bilir, belki de Mary şu anda nefes almıyordu.

"O iyi." Ramona bana sert gözlerle baktı. "Dr. Beck onu rahatsız etmememizi söyledi. Mary'nin yeniden huzursuzlanmasını ve bu yüzden ona daha fazla Ativan vermek zorunda kalmamızı istemezsin, değil mi?"

Hayır, bunu istemiyordum. Ama yine de onu kontrol edip nefes aldığından emin olabilirdim. Onu uyandırmak zorunda değildim. İçeri girip göğsünün kalkıp indiğinden emin olur, sonra sessizce çıkardım.

Ama Ramona bana bunu yapmamı istemiyormuş gibi bakıyordu.

"Tamam," dedim sonunda. "O zaman ben gidip uyumaya çalışayım."

"Öyle yap."

Dinlenme odasına doğru yolu yarılamıştım ki Mary'ye bakmazsam içimin asla rahat etmeyeceğini fark ettim. Mary'yi gerçekten sevmiştim ve sabaha kadar yaşamasını istiyordum. O yüzden Ramona istese de istemese de gidip onu kontrol edecektim.

Ama bunu yaptığımı öğrenmesine izin veremezdim. Onun ve Dr. Beck'in gözünde yeterince sorunluydum. Dekanı aramaları son bir kural ihlaline bakardı. Dolayısıyla bunu çaktırmadan yapmalıydım.

Ünitenin çevresini dönmeye devam ederek hemşire bankosunun önünden geçmeyen yolda ilerledim ve 912 numaralı odanın önüne gelince durdum. Mary'nin odası.

Sadece bir saniyeliğine içeri girip nefes alıp almadığına bakacaktım. Sonra hemen çıkardım.

Mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak kapının kolunu çevirdim. Kapı aralandığında içerisi zifiri karanlıktı. Sessizce içeriye süzüldüm.

Mary örtülerin altında yatıyordu. Ama çok fazla örtü vardı ve bu yüzden nefes alıp almadığını görmek zordu. Parmak uçlarımda yürüyerek yatağının baş ucuna gittim. Eğilip Mary'ye baktım ve...

Yatakta değildi.

Bu da ne demek oluyordu?

Artık sessiz olmaya çalışmadan örtüleri yataktan çekip aldım. Yatağın ortasında bir yığın vardı ve bu, Mary'nin örtüğü atkıydı. Uyuyan kadın şekline benziyordu.

"Mary?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Tuvaletin kapısı aralıktı ve içerisi karanlıktı, yani orada olduğunu sanmıyordum ama yine de baktım. Tuvaleti aradım, hatta sanki orada saklanabilirmiş gibi lavabonun altına bile baktım. Ama tuvalette değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Tuvaletten çıkarken kalbim küt küt atıyordu. Fakat Mary'nin odasının kapısında bir silüet gördüğümde tamamen yerinden çıkacağını sandım. Orada bir adam durmuş, tuvaletten çıkmamı bekliyordu. Çıktığımda kapıyı örtüp ikimizi içeriye kapadı.

Bunu yapan Will'di.

KIRK BEŞ

"Sakın bana yaklaşma, Will. Çok ciddiyim."

Loş ay ışığında gözleri iki karanlık boşluk gibiydi. Uyarıma rağmen bana doğru bir adım attı. Bir adım gerilediğimde sırtım tuvaletin kapısına çarptı.

"Will..." dedim. "Ona ne yaptın? Mary'ye ne yaptın?"

Birdenbire durdu. Kaşlarını çatarak Mary'nin yatağına baktı. "Ne mi *yaptım*? Sen neden bahsediyorsun? Tam olarak ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Boğuk sesim kesik kesik çıkıyordu. "Ama belli ki ona bir şey yapmışsın. Ca-Cameron'a da... Miguel'e de..."

"Ben mi?" Elini göğsüne koydu. "Sen ciddi misin? Buraya neler döndüğünü anlamadığım için seninle konuşmaya geldim. Bunu *benim* yaptığımı da nereden çıkardın?"

Bir adım daha atınca duvar dibinden pencereye doğru ilerledim. Dokuzuncu katın penceresinden kaçacak değildim ama her nedense bana kendimi daha güvende hissettiriyordu. "Her şeyi biliyorum, Will."

"Her şeyi mi?" Afallamış gibiydi. "Ne biliyorsun? Anlamıyorum." Kaşlarını çatarak titreyen ellerime baktı. "Sakin olur musun? Tanrı aşkına, buraya sana zarar vermeye gelmedim."

Eminim öyledir. "Seninle Jade'i biliyorum. Onun kız arkadaşın olduğunu biliyorum. Beni kandırdın."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Benimle *Jade* mi? 905'teki psikopat kızı mı diyorsun? Onun *kız arkadaşım* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum!" Elini kalbinin üzerine koydu. "Hayatım üzerine yemin ederim ki Jade benim kız arkadaşım *değil*. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile!"

"O yüzden mi koridordayken eli omzundaydı?"

Kaşlarını çattı. "Mary'ye üzülmüştü. Ne yapsaydım? Onu itse miydim?"

"Ayrıca seni onun odasına girerken gördüm..."

"Seni temin ederim," dedi, "öyle bir şey olmadı. Jade... O, *uzak* durulacak biri. Ben de öyle yapıyorum. Kızın soyadını bile bilmiyorum. Yemin ederim."

Gözlüğünün ardındaki gözleri iri ve ciddiydi. Sahiden gerçeği söylüyor gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim. "İlaçlar hakkında yalan söylediğinden beri sana inanmakta güçlük çekiyorum. İçmen gereken antipsikotiklerin hiçbiri içmemişsin. Ben şimdi sana nasıl güveneyim?"

"Bak, o ilaçları almadım çünkü onlara ihtiyacım yok."

"Öyle mi? Sesler duymanla ilgili herhangi bir tedaviye ihtiyacın yok mu yani?"

"Yok," dedi kesin bir dille. "Çünkü... sesler duymuyorum."

Burnumdan güldüm. "Anlıyorum. Kendi kendine geçti yani, öyle mi?"

"Hayır, ben..." Derin bir nefes alıp dudaklarını yaladı, sözlerini dikkatle seçiyordu. "Hiç geçmedi çünkü ben hiç ses duymadım. Başından beri ses mes yoktu. Ben... yalan söyledim."

Pekâlâ. İşte bunu söylemesini hiç ama hiç beklemiyordum. "Yemdim?"

"Yalan söyledim, tamam mı?" Kirli sakalını kaşıdı. "Bir paranoid şizofreni hastasının nasıl davranması gerektiğine dair bir sürü kaynak okudum, sonra acile gidip okuduklarımı uyguladım. Onlar da beni buraya yatırdılar."

Ona uzun uzun baktım. "Ne diye böyle bir şey yaptın? Deli misin sen?"

"Hayır, *değilim*. Mesele de bu ya zaten." Sesini alçalttığından onu duymakta zorlanıyordum. "Ben Uber şoförü değilim. Gazeteciyim. Eskiden D Koğuşu'nda yatan bir hasta bana gelip burada hastalara kötü muamele ettiklerini söyledi. Ama biliyorsun, buradaki çoğu hastadan doğru bilgi koparmak çok zor, ben de bir dolu halüsinasyon yazmak istemedim. Bu yüzden haberi yapmanın en iyi yolunun, burada yaşananları ilk elden deneyimlemek olacağını düşündüm.

Dudaklarımı araladım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Paranoid şizofreni hastası olduğu konusunda yalan mı söylemişti? Bu çok... Diyecek söz bulamıyordum.

"Birkaç gün içinde seslerin kesildiğini söylemeyi planlıyordum," dedi. "Yasaklı bir hap içtiğimi, o hapın sesleri tetiklediğini ama şimdi geçtiğini söyleyecektim. En azından planım buydu. Ama işler düşündüğüm gibi gitmedi."

"Hadi canım?"

"Bu geceden önce bile yazacak bazı sorunlarla karşılaştım." Mary'nin odasının kapısına baktı, hâlâ kapalıydı. "Tecrit odaları... o odaların ne kadar etik olduğunu bilmiyorum. Hiç değilse kapılarda pencereler olmalı, böylece personeller içerideki hastaları sık sık kontrol edebilirler. O âna tanık olmadım ama şu Damon Sawyer denen adamı oraya kapatırlarken nasıl bağırdığını duymalıydın. Miguel de onu dışarı çıkarmaları için bağırıyordu. En azından şeye kadar..."

Ay ışığında yüzünü inceledim. Bana söylediği herhangi bir şeye inanabilir miydim? Anlattıkları kulağa çok delice geliyordu. Kim sırf bir gazete haberi yapmak için gaipten sesler duyuyormuş gibi davranırdı ki?

"Kimseye hakkımdaki gerçeği söylemek istemiyordum," dedi. "Ama yetti. Cameron'ın ortadan kaybolması, yerde kan görmemiz, şimdi bir de Mary..." Omuzlarını kaldırdı. "Hem burada güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye mırıldandım.

"Biliyorum, biliyorum." İçini çekti. "Keşke burada internet olsaydı, o zaman sana gerçek kimliğimi kanıtlardım. Will Schoenfeld. *The Daily Chronicle*'da yazıyorum. İki yıldır oradayım. Hayalim *The New York Times*'ta yazmak ama oraya gündelik haberler yaparak yükselemezsin."

"Bunu şizofreni hastasıymışsın gibi davranarak mı yapıyorsun?"

Yatağa çöktü. "Hiç yapmamış olmayı çok isterdim. Şimdi bedelini ödüyorum. Amy, şu anda D Koğuşu'nda çok kötü bir şey olduğunu bilmelisin."

Bu konuda haklıydı. Akşamdan beri burada korkunç bir şey oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu geceyi atlatamayacağımdan ciddi ciddi korkmaya başlamıştım. Cameron atlatamamış olabilirdi.

"Ramona'ya güvenmiyor musun?" diye sordum.

"Kesinlikle güvenmiyorum. Tanrı aşkına, *çilek reçeli* mi? O yerdekinin kan olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Haklıydı. Konuştuğum kişiler arasında yalnızca o kanın halüsinasyon olmadığını kabul ediyordu. "Peki ya Dr. Beck?"

Duraksadı. "Emin değilim. Ama o da bu gece burada herhangi bir sorun olduğuna inanmıyor. Yani duruma bir *faydası* yok."

"Diyelim ki sana inanmaya *karar verdim*," dedim. "O zaman ne yapacağız?"

"Yapmamız gereken şey şu." Ay ışığında gözlerinin akı parlıyordu. "Geceyi sağ salim atlatacağız."

KIRK ALTI

Will geceyi sağ salim atlatmamızın tek yolunun bir arada kalmamız olduğunu söylüyordu. Yalnız olmadığımız sürece güvende olacağımızı düşünüyordu.

Ona güvendiğimden emin değildim. Gerçi planının büyük kısmı, gecenin geri kalanı boyunca onun odasında John Irving kitapları okumaktan oluşuyordu. Bu, kolaylıkla kabul edebileceğim bir plandı.

"*Garp* kopyanı bu şekilde tahrif ettiğine hâlâ inanamıyorum," dedim odasına girdiğimizde. "Baktıkça içim acıyor."

"Biliyorum." Kaşlarını çattı. "Ama başka çarem yoktu. Sahici olsun diye ilaçları içmeyi denedim fakat onların etkisindeyken doğru düşünemiyordum."

Jade antipsikotik ilaçlar kullanmanın zorluğundan yakınmıştı. Yalan söylediğini düşünmemiştim ama artık son sekiz yıldır neler çektiğini anlamaya başlıyordum. Hastalığı yüzünden hayatının ne kadar zorlaştığını. Yine de Will'in erkek arkadaşı olduğu yalanını neden uydurduğunu hâlâ anlayabilmiş değildim.

"Eee," dedim, "bana hakkında söylediğin şeyler arasında doğru olanlar da var mıydı?"

"Tabii ki. En iyi yalan gerçeğe en yakın olandır."

"Ne gibi mesela?"

"Eh," dedi düşünceli bir tavırla. "İlk boktan online gazetecilik işime başladığımda maaşım faturalarımı ödemeye yetmediğinden sahiden de Uber şoförlüğü yaptım. Gerçekten yalnız yaşıyorum ve sevgilim yok. Ayrıca John Irving *hakikaten* en sevdiğim yazar."

"Bütün kitaplarını okudun mu?" Şifonyerinin üzerinde duran kitapların hepsine göz atmıştım. Aralarında *Bir Yıllık Dul* ve *Avenue of Mysteries* de vardı.

"Tabii ki." Gözlüğünün çerçevesine pat pat vurdu. "Bu kalın camlar okumayı sevmediğim için mi takıldı sanıyorsun?"

"Ben de okumayı hep çok sevdim." Okunmaktan eskimiş *Owen Meany*'nin sayfalarını karıştırdım. "Okulda ne zaman bize kitap okuma ödevi verilse sadece iki bölüm okumamız gerekmesine rağmen ben iki günde hepsini bitirirdim."

"Bu seni inek yapar," dedi. "Öte yandan ben *firari* okurdum. Sınıfta öğretmen ders anlatırken ben sıramın altında kitap okurdum. Hatta *kitap okuduğum* için okuldan uzaklaştırma cezası almıştım. Öğretmenim hep, *Will, bırak şu kitabı elinden!* derdi."

Bunca olan bitene rağmen kendimi tutamayıp güldüm. "Haklısın. Ben hiç firari okur olmadım."

"Bu yüzden büyüyünce yazmak üzerine bir meslek edineceğimi hep biliyordum," dedi. "Ne zaman gerçekten güzel bir kitap okusam yazma hevesi gelirdi."

Gözlerindeki tutkuyu apaçık görebiliyordum. Doğruyu söylüyordu. Bundan adım gibi emindim. "Will, bana karşı dürüst ol. Sence burada ne oluyor?"

Gözlüğünün ardındaki ela gözleri bulutlandı. "Bilmiyorum. Ama emin olduğum bir şey var, Sawyer buraya geldiğinden beri sorun çıkarıyor. Onu tecrit odasına kapamadan önce bile diğerlerinden ayrı tutuyorlardı. Ayrıca onu Bir Numaralı Tec-

en Odası'na kapadıklarından beri oradan gürültüler geldiğini duyuyordum. Fakat elektrik kesildikten sonra sesler de kesildi."

"Yani?.."

"Dışarı çıkmış olabileceğini düşünüyorum." Vücudu ürperdi. "Elektrik kesilince kapının kilidi devre dışı kalmış olmalı. O da bunu fırsat bildi."

Elimi ağzıma kapadım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Umarım yanılıyorumdur. Çünkü duyduklarıma bakılırsa o adam ciddi anlamda sorunlu."

Gözlerimi yumup Mary Cummings'in onun adını haykırışını hayal ettim. *Damon Sawyer hepinizi öldürecek!* Örümcek Dan'in dediğine göre de Damon Sawyer ona gidip bana zarar vereceğini söylemişti.

Damon Sawyer neden *bana* zarar vermek istiyordu?

Ürperdim.

"Endişelenme." Will uzanıp elini elimin üstüne koydu. "Yanına yaklaşmasına asla izin vermem. Dediğim gibi, bir arada kalırsak bize bir şey olmaz. Sabaha çok az kaldı."

Ona inanmayı delicesine istiyordum. Akşamın erken saatlerinde odasına girdiğimde ona dair edindiğim ilk izlenimler hâlâ aklımdaydı. Hastalığına rağmen kibar, normal bir adam gibi göründüğünü düşünmüştüm. Sevimli bir adam. Yeri gelse çıkma teklifini kabul edebileceğim bir adam. Ama görünüş aldatıcı olabiliyordu.

Ona güvenebilir miydim?

"Endişelenme," diye tekrarladı elimi sıkarak. "Bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ama içimde Will'in beni Damon Sawyer'dan koruyamayacağına dair korkunç bir his vardı. Kimse koruyamazdı.

Tıpkı on altı yaşındayken kimsenin beni kendimden koruyamadığı gibi.

KIRK YEDİ

SEKİZ YIL ÖNCE

Küçücük mutfağın ortasındaki koli bandıyla sandalyeye bağlanmış adamdan gözlerimi alamıyordum. Elleri ve ayakları o mat gri bantla bağlanmıştı, bir parçası da ağzını kapatıyordu. Yüzünden terler damlıyordu ve bir gözü şişerek kapanmıştı. Kafa derisinde kan vardı, kelinin üzerine taranmış seyrek saçlara bulaşmıştı.

Nefes nefese kalmış hâlde, "Bay Riordan," dedim.

Adam adını duyunca inledi. Şiş olmayan gözü kan çanağına dönmüştü, onu çevirip bana baktı. Bakışlarında çaresizlik vardı.

"Kapı kilitli bile değildi!" dedi Jade neşeyle. "İnsan kapısını kilitlemez mi hiç? Çok kolay oldu. Gerçi bütün eşyaları boktan, burada çalmaya değer hiçbir şey yok. Yani belki de birinin içeri girip ne bileyim, ortalığı temizlemesini filan umuyordu herhâlde." Kıs kıs güldü. "Öyle olmasını mı umuyordunuz, Bay Riordan?"

Adam cevap vermeyince Jade bacağına tekme attı. Adam yine inledi.

"Ne yaptın sen, Jade?" diyebildim güçlükle.

Sanki bizden bir metre ötede üstü başı kan içinde, eli kolu bağlı bir adam yokmuş gibi memnuniyetle gülümsedi. "Sadece sana dediğimi yapmazsa gözünü oyacağımı söyledim. Ondan sonra *bayağı* uysallaştı."

"Bu yaptığının bir şey çözebileceğine gerçekten inanıyor olamazsın," dedim hıçkırarak. "Adamı bıraktığın anda başımız daha büyük derde girecek."

"Doğru." Başını aşağı yukarı salladı. "Ama onu bırakmayacağız. Öldüreceğiz."

Jade'in sözlerini duyunca Bay Riordan'ın sağlam gözü kocaman açıldı. Debelenerek koli bantlarından kurtulmaya çalıştıysa da işe yaramadı. Üstelik bu görüntü Jade'i sadece daha da keyiflendirdi.

"Soygun süsü vereceğiz." Bakışlarını mutfakta gezdirdi. "Eh, çok bir şey almamıza gerek yok. Ortalığı biraz dağıtalım, yeter. Yanında götürmeyeceğin hiçbir şeye dokunma, tamam mı? Arkamızda parmak izi bırakmamalıyız."

"Jade..."

"Kimse onu özlemez zaten. Arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Ve *kesinlikle* sevgilisi de yok."

Bu kadarı yeterliydi. Jade'in böyle bir şey yapacağımızı düşünmesine izin veremezdim. Hiçbir koşulda kimseyi *öldürmeyecektik*. Onu kolundan tutup kenara çektim. "Saçmalıyorsun, Jade. Böyle bir şey yapmayacağız."

"*Bu* tavırla olmaz."

"Jade!" Şimdi daha gayretli debelenen Bay Riordan'a baktım. Jade adamı sımsıkı bağlamıştı. Bana ne kadar kötü davranmış olursa olsun Jade'in onu getirdiğini hâli gördükçe ağlayasım geliyordu. "Ciddiyim. Arabayı evin önüne park ettin. Yakalanacağız. Yakalanmasak bile ben kimseyi öldürmeyeceğim. Hayatta yapmam."

"Tabii." Jade burnundan güldü. "Kopya çekmek için de öyle demiyor muydun? Ama sorulara baktın, öyle değil mi?"

[redacted]

Cevabı olmamış kapıları havaya kaldırdı. "Eh, tek olmasam ona öyle değil mi?"

Bir an için zaman durdu sanki. Ona öylece bakakaldım. Gözleri kulaklarımda çınladı. "Ne?"

"Bulmaca değil mi sanki," dedi rüyalarımın. "Her yerde gördüğün o küçük kızı biliyorum. Sürekli ondan bahsediyorsun. Onu gördün mü, *Jade*? Onu kimse görmüyor, Amy. Sadece sen görüyorsun."

Ağzımı açtım ama tek yapabildiğim ciyaklamak oldu.

"Küçük kız filan yok, Amy," dedi. "Kendini üstün sanıyorsun ama sen benden bile delisin. Ayrıca, bana yardım etmezsen bunu herkese söylerim."

Hayır. *Hayır.*

"Sana ne olur sanıyorsun?" Sırıttı. "Var olmayan şeyler gördüğünü öğrendiklerinde sana ne yaparlar sanıyorsun?"

Sağ şakağımdaki hafif zonklama şimdi âdeta çekiç darbelerine dönüşmüştü. Bir an için gözlerimi sımsıkı yumdum. Tekrar açtığımda artık yalnız değildik. Mutfakta bir misafirimiz vardı.

Pembe elbiseli küçük kız.

"Amy..." Küçük kız bana sesleniyordu. Yanına koşup onu boğazlamak istedim ama o gerçek bile değildi. "Amy..."

Başımı kızdan tarafa çevirdim. "Kes sesini."

"Amy, o haklı," dedi o incecik sesiyle. "Adamı öldürmek zorundasın. Başka çaren yok."

"Olmaz..." diye fısıldadım.

Kız gülümseyip kalp şeklindeki yüzünü bana doğru kaldırdı. "Öldür onu, Amy."

"Kes sesini!" diye bağırdım.

Ani çıkışımdan korkan Jade bir adım geri çekildi. Bay [illegible]dan bile susmuş, bantla olan mücadelesine ara vermişti. [illegible]anın köşesine baktığımda küçük kız yine kaybolmuştu.

"Amy," dedi Jade. Uzanıp omzuma dokunmaya yeltendi.

"Dur," diye çıkıştım.

"Amy, başka çaremiz yok. Anlıyorsun, değil mi? Bu pisliğin [illegible]yatlarımızı mahvetmesini istemezsin, değil mi?"

Başımı salladığımı fark ettim. Hayır, bunu istemiyordum.

"O zaman." Jade mutfak tezgâhına gidip hâlihazırda kan lekelerıyla kaplı et bıçağını aldı. "Sen mi yapmak istersin [illegible]oksa ben mi yapayım?"

O anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anlamıştım.

KIRK SEKİZ

GÜNÜMÜZ

Yapmamıştım tabii ki.

Trigonometri hocamı öldürmemiştim.

Jade'in öldürmesine de izin vermemiştim. O et bıçağını elime tutuşturmaya çalıştığında Bay Riordan'ın evinden kaçıp ana caddeye koşmuştum. Otostop çekerek eve dönmüş, annemi bulmuş ve hüngür hüngür ağlayarak ona her şeyi anlatmıştım.

Eh, her şeyi değil tabii. Küçük, sarışın kızı söylememiştim. Ama sonrasında kız ortadan kaybolmuştu. O günden sonra onu bir daha hiç görmemiştim. Bir daha gerçekte var olmayan hiçbir şey görmemiştim.

Ta ki bu geceye kadar.

Hayır. Bu doğru değildi. Yerdeki kan *gerçekti*. Will de görmüştü.

Annem polisi aradıktan sonra –şükürler olsun ki Bay Riordan'a bir şey olmadan zamanında aramıştı– Jade psikiyatrik değerlendirmeye girmiş ve ona bipolar teşhisi konmuştu. Adam kaçırma ve cinayete teşebbüs suçlarından paçayı yırtmasını sağlayan da bu olmuştu. Onu bir sonraki görüşümde tam burada, D

ıuşu'ndaydı. Damarları Lithium'la dolmuş hâlde dağınık
ıstane yatağında yatmış, boş gözlerle tavanı izliyordu.

Onunla konuşmaya çalışmıştım. Onu ihbar ettiğim için
ür dilemiş, bunu onun iyiliği için yaptığımı açıklamaya ça-
ılamıştım. Ona *yardım* etmeye çalışıyordum. Ben neredeyse
ir saat boyunca onunla konuşmuşken o tek kelime etmemişti.
n yakın arkadaşımı onu zombiye çeviren ilaçlara boğulmuş
ılde görmek çok zordu.

En azından başta ilaçları suçlamıştım. Ama sonra, ben
tmek için ayaklandığımda Jade nihayet başını bana çevirmişti.
özlerindeki öfkeyi görmemek imkânsızdı.

Seni asla affetmeyeceğim, demişti. *Asla.*

Buna rağmen aptal gibi bir gün her şeyi unutacağına inan-
ıştım. Jade ve ben daha önce de kavga etmiştik ama hep
arışmıştık. Sonrasında onu birkaç kere daha ziyaret etmiştim
na çoğunlukla tek kelime etmemişti. Ne var ki son ziyare-
mde yatağında doğrulup oturmuştu, çevresi mosmor olmuş
özleri zehir saçıyordu.

Bir daha buraya gelirsen, Amy, seni öldürürüm.

O günden sonra bir daha Jade'i ziyaret etmemiştim.

Ama şimdi Will'in odasında oturmuş, kendimi bir kitapta
aybetmeye çabalarken bunları düşünmemeye çalışıyordum.
skiden bunu çok kolay yapardım.

Son iki yıldır eğlenmeye ayıracak pek fazla vaktim olma-
ıştı. Bu zamanın çoğunu Krebs döngüsüne, farmakoloji bilgi
artlarına ve çölyak pleksusun karmaşık detaylarına çalışarak
eçirmiştim. Ve tabii ara sıra da Cameron'la birlikte oluyordum.
ıma her zaman kitap okumaya zaman ayırmıştım. Kitap okumak
enim için bir kaçış yöntemiydi. Birkaç saatliğine kendi sıkıcı
lünyamdansa kitabın dünyasının parçası oluyordum.

Fakat şu an etrafımdaki dünyadan kaçmak hiç kolay değildi.
Bir kere psikopat bir adamın odanın önünde tur atıyor olma
htimali vardı. Ama Will yatağında oturmuş kitap okuyordu,

ben de yanındaki sandalyede oturmuş kitap okuyordum ve her beş altı dakikada bir başımızı kaldırıp her şey yolunda mı diye kontrol ediyorduk. İtiraf etmeliydim ki onun odasındayken, kitap okuyorken her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordum. Ne de olsa sabaha sadece birkaç saat kalmıştı.

Derken kapı çaldı.

Will başını kaldırdı. Önce kapıya, sonra bana baktı. İşaret parmağını dudaklarına götürdü, sonra kapıya seslendi: "Müsait değilim! Sonra gelin!"

Jade'in sesi kapının altından içeriye doldu. "Will, Amy'nin orada olduğunu biliyorum. İçeri geliyorum."

Kapının açılmasıyla soluğum kesildi. Jade başını içeriye uzattığında göz göze geldik.

"Amy," dedi, "konuşabilir miyiz?"

Kitabımı kucağıma koyduysam da yerimden kalkmadım. "Tabii. Konuş."

"Dışarıda konuşsak?"

Will başını iki yana sallayınca, "Burada konuşmayı tercih ederim," dedim.

Jade kaşlarını çattı. Yüzünde hiç beklemediğim bir ifade vardı. Her zamanki gibi ukala ukala gülümsemiyordu. Aksine neredeyse...

Korkmuş görünüyordu.

"*Lütfen*, Amy," dedi. "Sadece bir dakika."

Will yine başını salladı ama her şeye rağmen ona tam anlamıyla güvenebileceğimden hâlâ emin değildim. Ne de olsa Jade'i çocukluğumdan beri tanırken onu sadece yirmi dört saattir tanıyordum. Evet, iç sesim bana Will'e güvenebileceğimi söylüyordu. Ama iç sesim daha önce hiç yanılmamış değildi. Sonuçta Cameron'la çıkmıştım.

"Hemen dönerim," dedim Will'e. "Beş dakika."

Gözlerinde temkinli bir bakışla önce Jade'e, sonra bana baktı. "Beş dakika."

Kitabımı sandalyeye bırakıp odadan çıktım. Ben çıktıktan sonra Jade, Will'in odasının kapısını arkamızdan kapadı. Birazdan bana söyleyeceklerini Will'in duymasını istemiyordu.

Odadan uzaklaşır uzaklaşmaz beni kolumdan tutup hemşire bankosuna doğru çekiştirmeye başladı, Ramona orada bekliyordu. İkisinin de yüzünde endişeli ifadeler vardı.

"İyi misin?" diye sordu Ramona. "Sana zarar vermeye çalıştı mı?"

"Tabii ki hayır," dedim.

"Çok endişelendim!" Jade bir eliyle diğerini sıkıyordu ve hiç ummadığım biçimde gözleri yaşarmıştı. "Seni bir türlü bulamadım, sonra onun yanında olduğunu fark edince sana korkunç bir şey yaptığından korktum."

"Hiç de öyle bir şey olmadı." Ona ters ters baktım. "Ama bana birlikte olmadığınızı söyledi."

Jade'in kirpikleri titredi. "Öyle mi dedi? Gerçekten mi?"

"Evet..."

Uzanıp elimi tuttu. "Will ve ben *üç yıldır* birlikteyiz. Yemin ederim. Neden öyle söylediğini anlamıyorum. Şey, aslında anlıyorum. O hep iflah olmaz bir yalancıydı. Sana başka ne saçmalıklar anlattı?"

Ağzımı açtıysam da ne diyeceğimi bilmiyordum. Will bana birçok şey söylemişti ama hiçbiri yalan gibi gelmiyordu.

"Daha önemli biri gibi görünmek için kendine meslek uydurmaya bayılır," dedi Jade. "Bazen pilot olduğunu söyler. Bazen öğretmen. Bazen de gazeteci. Oysa biz çıkmaya başladığımızdan beri yaptığı tek iş Uber şoförlüğü, onu da ara sıra yapıyor. Geçinebilsin diye ailesi ona maddi destek sağlıyor yoksa çoktan sokaklara düşmüştü."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

"Ona inanmadın, değil mi?" Jade elimi sıktı. "İnandıysan kendini kötü hissetme. Tanrım, yıllar içinde kaç yalanına

kandığımı sana anlatamam. Ama seninle konuştuktan sonra ilk kez onun tehlikeli olabileceğinden korktum."

"Ben... Ben onun yalan söylediğini sanmıyorum..." diye kekeledim.

"Bunu nasıl söylersin?" diye çıkıştı Jade. "Beni ikna eden sendin! Bu gece burada korkunç şeyler yaptı. Bu yüzden Ramona'ya gelip her şeyi anlattım."

"Ben onun yanlış bir şey yaptığını sanmıyorum," dedim. "O... Biz Damon Sawyer'ın tecrit odasından çıkmış olabileceğini düşünüyoruz..."

"Bay Sawyer hâlâ Bir Numaralı Tecrit Odası'nda," dedi Ramona. "Yirmi dakika önce kontrol ettim. Uyuyor."

Will'e Ramona'ya güvenip güvenemeyeceğimizi sorduğumda verdiği cevabı hatırladım. *Kesinlikle güvenemeyiz.*

Ama Will'e güvenemezsem bunun bir anlamı kalmıyordu.

"Will istediğinde çok ikna edici olabiliyor," dedi Jade. "Ona inandığın için kendini kötü hissetme."

"Anlamıyorsun." Bir ona bir Ramona'ya baktım. "Will tehlikeli değil. Sana ne dediğimi biliyorum, Jade ama..."

"Amy," diye lafımı kesti Ramona. "Görmen gereken bir şey var."

Will'e beş dakikaya döneceğimi söylemiştim ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Yine de Ramona'nın bana göstermek istediği şeyi görmem gerekiyordu. Fakat beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde içime korkunç bir his doğdu.

Mary'nin odası.

"Mary'nin öfke atağından kısa süre sonra Will'i bu odadan çıkarken gördüm," dedi Ramona. "Daha sonra Mary'yi kontrol etmeye geldiğimdeyse bunu gördüm."

912 numaralı odanın kapısını açtı. Daha önce Mary'ye bakmak için geldiğimdeki gibi görünüyordu. Mary yoktu, örtüler hâlâ yatağın üzerindeydi ve atkı, vücuda benzeyecek şekilde yerleştirilmişti. Ama sonra Ramona ışığı yaktı.

Aman Tanrım.

Yatağın üzeri kanla kaplıydı. Işık kapalıyken hiç fark etmemiştim.

İki elimi birden ağzıma kapadım. Kusacak gibiydim. Öne eğilip biraz öğürdüm; akşam pek bir şey yiyememem iyi olmuştu.

Jade'in eli sırtımdaydı. Daireler çizerek sırtımı sıvazlıyordu ki biraz yardımı dokundu. Ama çok değil. Şu saatten sonra bana yardımı dokunacak tek şey *buradan defolup gitmem* olurdu.

Mary'nin yatağındaki kanı görmemek için başımı çevirerek doğruldum. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama iyi olmasının imkânı yoktu. Çarşafını sırılsıklam eden kana bakılırsa iyi olması gerçekten imkânsızdı.

"O nerede?" dedim nefes nefese.

"Temiz, boş bir odada yatıyor," dedi Ramona. "Tanrı'ya şükür ki iyi olacak ama bize Will'in ona bir silahla saldırdığını söyledi."

En azından Mary'nin iyi olması içimi rahatlattı. Will'in ona böyle bir şey yapacağına hâlâ inanamasam da Mary'nin yalan söyleyeceğini sanmıyordum.

"Will hep dengesizdi," dedi Jade usulca. "Ama şimdi tamamen delirmiş olmasından korkuyorum. Sıradaki adımından korkuyorum."

"Olanları Dr. Beck'e anlatmalıyız," diye devam etti Ramona. "Will'in başka kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız."

Ramona'yla Jade bana bakıyor, ağzımdan çıkacakları merakla bekliyorlardı. Beş dakika önce Will'e güveniyordum. Onu doğru düzgün tanımıyor olsam bile güveniyordum. Ama artık beni kandırdığını anlamıştım. Başından beri beni parmağında oynatıyordu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

KIRK DOKUZ

Will'in odasına döndüğümde elindeki *Owen Meany*'yi kenara bırakıp gözlerini bana dikti. "Beş dakikadan fazla oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Sana ne söylediler?"

Bunu soracağını biliyordum elbette. Kartlarımı çok dikkatli oynamalıydım. "Jade olanlar yüzünden çok kaygılanmış. Benimle konuşmak istemiş."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

Bana gözlerini kısarak baktı. Dosyasında yazan tanı paranoid şizofreniydi ama o bunun yalan olduğunu iddia ediyordu. Numara yaptığını. Fakat geriye dönüp baktığımda, nöbetimin başından beri yaptığı ya da söylediği her şey son derece paranoyakçaydı. Komplo teorisi bile üretmişti. Oysa buradaki en şüpheli kişi oydu.

"Ellerin titriyor," dedi.

"Sence bu şaşılacak bir şey mi?" diye çıkıştım, ellerimin titremesini kontrol altına almaya çalışırken. Ama hiç kolay değildi. "Yani burada olanları düşününce..."

"Evet ama Jade'le konuşmaya gitmeden önce titremiyordu." Yataktan kalktıysa da aramızdaki mesafeyi korudu. "Onunla ne konuştun? Bana doğruyu söyle."

"Söyledim ya."

"Sana inanmıyorum." Eskimiş tişörtünün eteğini çekiştirirken onun da elleri titriyordu. "Bak, olanların delice geldiğini biliyorum, Amy ama sana söylediğim her şey doğruydu."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Zaten doğru da değildi. Konuştuğumuz ilk andan itibaren bana yalan söylüyordu. Ve bunu kendisi de biliyordu.

"Bana inanmak zorundasın." Gözleri irileşti. "Yanımda olmana ihtiyacım var. Buradaki başka kimseye güvenemem. Birbirimizin yanında olmazsak..."

Biri kapısını tıklattı. İkimiz de yerimizden sıçrayıp kapıya doğru döndük. Gelen her kimse cevabı beklemeden kapıyı açtı. Dr. Beck ve Ramona eşikte duruyorlardı. Ramona'nın pantolonunun cebinden bir şırınganın ucu çıkmıştı.

"Merhaba, Will," dedi Dr. Beck. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Will'in beti benzi attı. Duvara doğru geri çekildi. "Ah, hayır. *Hayır.*"

"Will..." Dr. Beck odaya girdi, yüzü endişeden kırış kırış olmuştu. "Korkman için hiçbir sebep yok."

"Lütfen," dedi Will. "Ben... ben sorun çıkarmak istemiyorum..."

"Bunun için artık çok geç," diye çıkıştı Ramona.

Dr. Beck şifonyere, Will'in kitaplarının olduğu yere gitti. Onları tek tek kenara koymaya başladı ve *Garp*'a gelince durup kapağını açtı. İçinde ilaçların saklı olduğu deliğe kaşlarını çatarak baktı.

"Ah, Will," diye mırıldandı. "Beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın. İyileşmek istemiyor musun?"

"Ben iyiyim." Will olduğu yerde kıpırdandı. "Gerçekten. Ben... sesler kendi kendine geçti. Artık onları duymuyorum. Yani iyiyim."

Dr. Beck başını yana yatırdı. "Peki, Mary Cummings'e ne oldu, Will?"

Will'in ağzı açık kaldı ve başını iki yana salladı. Bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz," dedi Dr. Beck "Ama sabah polisler gelecek ve inan bana her şeyi öğreneceğiz. Bu sırada başka kimseye zarar vermediğinden emin olmak zorundayız."

"Ben asla..." Will cümlesini tamamlayamadı.

"Senin *sözüne* güvenemeyiz, Will," dedi Ramona.

İşte o zaman Will kadının cebindeki şırıngayı gördü, görmesiyle de gözleri panikle doldu. Benim Mary'nin odasında yaptığım gibi pencereye bakıp dokuzuncu kattan kaçmasının mümkün olup olmadığını düşündü. Sonra o da benim gibi mümkün olmadığını anladı.

"Amy." Bunun yerine beni ikna etmeye başvurdu, tıpkı Mary'nin son anlarında yaptığı gibi. Korkunç bir dejavu hissine kapıldım. "Lütfen söyle onlara. Ben Mary'ye bir şey yapmadım. Kimseye zarar vermedim. *Söyle onlara.*"

Ama tek kelime etmedim.

Dr. Beck başıyla Ramona'ya işaret verince birlikte Will'in üzerine yürüdüler. Dr. Beck sağ kolunu, Ramona da sol kolunu tuttu. Will çılgınca karşı koyduysa da birlikte onu yere yatırmayı başardılar. O hâldeyken bile çığlık atıyor, ellerinden kurtulmak için debeleniyordu.

"Bu sadece hafif bir sakinleştirici, Will," diye homurdandı Dr. Beck. "Rahat durursan her şey daha kolay olur."

İkisi birlikte onu zor zapt ettiğinden Ramona cebindeki şırıngayı almaya uzanamıyordu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Amy, şırıngayı alır mısın? Omuz kasına sapla gitsin."

Kalbim tekledi. "Benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Amy, hayır!" diye bağırdı Will. "Lütfen! Ben hiçbir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasın!"

Çok kolaydı. Ramona'nın forma altının cebinde şırınga vardı, tek yapmam gereken onu alıp Will'in omzuna saplamaktı. Onu iki kişi tutuyordu, yani sorunsuzca halledebilirdim.

Ama tam da o anda arkamdan bir kıkırtı geldiğini duydum.

Başımı çevirip baktığımda Jade'in kapının hemen dışında durduğunu gördüm. Kollarını memelerinin üstünde birleştirmişti ve sırıtıyordu. Jade'i uzun zamandır tanıyordum ve bu bakışı biliyordum.

İşte o zaman anladım. Will'den hiç de korkmuyordu. Bana yalan söylemişti. Dr. Beck'e ve Ramona'ya yalan söylemişti. Bu olanlardan *zevk* alıyordu.

"Amy?" dedi Ramona.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Ben... ben yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Tanrı aşkına," diye söylendi. Dizini Will'in koluna bastırıp sol eliyle cebinden şırıngayı aldı. Dişiyle kapağını açtıktan sonra iğneyi Will'in omuz kasına batırdı.

İlaç etkisini hemen göstermediğinden Ramona'yla Dr. Beck'in Will'i bir süre daha yerde tutmaları gerekti. Ama sonra Will yavaş yavaş debelenmeyi bıraktı ve sonunda tamamen hareketsiz kaldı.

"Ramona," dedi Dr. Beck, "lütfen Bay Schoenfeld'in yatağına yatmasına yardımcı ol."

Will'in göz kapakları yarı yarıya kapanmıştı ve sırf yerden kalkıp yatağına girmek için dahi Ramona'dan destek alması gerekmişti. Daha önce tehlikeli olduysa bile artık değildi. Ama olduğuna inandığımdan emin değildim.

"Amy." Will'in konuşması şimdi anlaşılması zor bir hâl almıştı. "Yapma... güvenme..."

Ramona elini omzuma koydu. "Hadi, Amy. Bırakalım da uyusun."

Beni odadan çıkarıp kapıyı arkamızdan kapadı. Aynı şeylerin Mary'ye de olduğunu hatırlamadan edemedim. Ramona ona sakinleştirici vermişti, sonra onu odasında yalnız bırakmıştık. Ve şimdi ortadan kaybolmuştu, ondan geriye sadece çarşaftaki kan kalmıştı.

Will'i de aynı kadere mahkûm etmiştim.

En kötüsü de artık güvenebileceğim hiç kimse kalmamıştı.

ELLİ

Dr. Beck hemşire bankosunda yalnızdı, Will'in dosyasına bir şeyler yazıyordu. Geldiğimi görünce kaşlarını çattı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Amy," dedi.

"Evet," diye mırıldandım.

"Alışılmadık biçimde zor bir gece oluyor." Omuzları düştü. "Lütfen her zaman böyle olduğunu düşünme. Bu durumun seni psikiyatri alanından soğutmasını istemem."

Yarım ağız gülümsedim. "Zaten psikiyatriyi seçmeyecektim, unuttunuz mu?"

Dr. Beck kalemini kâğıda vuruyordu. "Evet, doğru diyorsun. Bu alanla ilgileniyormuş gibi yapan arkadaşın Cameron'dı."

"Dr. Beck." Hemşire bankosunda yanına oturdum. "Cameron telesekreterinize o mesajı bıraktığında sesi nasıldı?"

"Söylemiştim ya. Ağlamaklı gibiydi. Ailevi bir acil durum olduğuna gerçekten inandım." Tek kaşını kaldırdı. "Neden sordun?"

"Korkmuş gibi miydi?"

Dr. Beck bir süre sorumu düşündü. Will'in kapalı kapısına bakarken bakışları kararda, sonra gözlerini bana çevirdi. "Amy,"

dedi usulca. "Hiç *folie à deux* diye bir psikiyatrik sendrom duydun mu?"

"Şey... hayır..."

"Aynı zamanda paylaşılmış psikotik bozukluk da denir," dedi. "Temelde bir sanrının, hatta bazen bir halüsinasyonun iki kişi tarafından görülmesidir. Mesela evli bir çiftin ikisinin de köpeklerinin konuşabildiğine inanması gibi."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ah, ben..."

"Maalesef Will bazı sanrılarının gerçek olduğuna seni inandırmış," dedi Dr. Beck. "Ama düşünürsen onun inandığı hiçbir şeyin akla yatkın olmadığını fark edeceksin. Önemsiz olayları ve nihayetinde de kendi şiddet içeren davranışlarını meşru göstermek için bu sanrıları kullanıyordu."

Bakışlarımı ellerime indirdim. "Ah."

"Korkarım Will'in psikotik durumu sabah görev yapan meslektaşımın bana aktardığından çok daha vahim," dedi. "Buradan çok daha güvenlikli bir hastaneye sevk edilmeli, hatta Mary Cummings'e yaptıklarına dair şüphelerimiz doğruysa bir ceza infaz kurumuna gönderilmeli."

"A-anlıyorum."

Dr. Beck uzanıp elini omzuma koydu. "Gece neredeyse bitti sayılır. Lütfen biraz uyumaya çalış, buradaki her şeyle ilgilenilecek. Will için de endişelenme. İstese de istemese de ihtiyacı olan psikiyatrik tedaviyi görecek."

Bu bilgece sözlerin ardından üzerinde SCHOENFELD yazan dosyayı kapadı ve raftaki yerine geri koydu. Sonra odasına gitti.

Arkasından gidip gecenin geri kalanını odasının bir köşesinde saklanarak geçirmek istediğimi söyleseydim ne derdi?

Ama bunun yerine hemşire bankosunda yalnız kalmıştım. Jade odasına dönmüştü, Ramona kim bilir neredeydi ve Will de sakinleştiricinin etkisiyle uyuyordu. Geriye sadece ben kalmıştım. Bir de muhtemelen elektrik kesildiğinden beri koridorlarda başıboş dolaşan deli adam.

Damon Sawyer.

Gözlerimi yumup buraya ilk geldiğimde o odada duyduğum sesleri hatırladım. O korkunç gırtlaksı sesleri. Sawyer'ın kapıyı kırmak amacıyla kendini oraya çarpmasını. Onu çıkarmam için bana yalvarmasını. Her şeye rağmen en korkuncu sessizlikti. Adam her nasılsa bileğindeki bağlardan kurtulmuştu. Ve şimdi odadan da çıkmayı başarmış olabilirdi.

Peki o zaman neredeydi?

Damon Sawyer'ın dosyasının raftan alındığını sanıyordum ama şimdi köşeye itildiğini fark ettim. Buraya ilk geldiğimde bakmama gerek yoktu çünkü onu göreceğimi düşünmüyordum. Fakat artık neyle karşı karşıya olduğumu bilmemin tek yolu buydu.

Adamın onu buraya kapatmalarına sebep olacak ne yaptığını öğrenmeliydim. Neler yapabileceğini öğrenmeliydim. Kendimi koruyabilmem lazımdı, özellikle de şimdi Will hareket bile edemezken.

Dosyayı aldım, ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse düşürecektim. Kapağını çevirip acil notlarını açtım. Diğer bütün dosyalarda olduğu gibi onunkinde de durumunu özetleyen bir not vardı. Buraya geldiği gece yazılmıştı ve ruh sağlığı geçmişiyle birlikte buraya yatırılmasına yol açan olayların detaylarını içeriyordu.

Yazanları okudukça midem bulanmaya başladı. Aman Tanrım. Keşke bu dosyaya en başından baksaydım.

O zaman her şey daha farklı olurdu.

ELLİ BİR

Damon Sawyer şizoafektif bozukluk geçmişi olan otuz iki yaşında bir adamdı. Şizoafektif bozukluk, şizofreni ve duygu durum bozukluğunun bir karışımıydı; onun durumunda bu duygu durum bozukluğu bipolar oluyordu. Halüsinasyonlar, sanrılar ve akıl karışıklığı gibi şizofreni semptomlarının yanı sıra manik semptomları da gösteriyordu.

Onunki kadar kapsamlı bir psikiyatrik geçmiş görmemiştim. Dr. Uyutan'ın hasta dosyalarında buna benzer bir şey yoktu.

Dosyada birden fazla kaynaktan fakslanmış belgeler vardı, hepsi bir araya gelerek Sawyer'ın on sayfalık ayrıntılı geçmişini oluşturuyordu. Bakışlarımı bir an olsun dosyadan ayırmadan her bir cümleyi okudum. Çevirdiğim her sayfayla tecrit odasındaki adamı ve buradaki herkesin neden onun inanılmaz derecede tehlikeli olduğuna inandığını daha iyi anlıyordum.

Damon Sawyer'ın aile öyküsü sıradandı. Babası iş insanı, annesiyse ev hanımıydı. Sawyer'a genç yaşta davranım bozukluğu denen bir hastalık teşhisi konmasını açıklayacak hiçbir istismar ya da ihmal kaydı bulunmuyordu.

İnternet erişimim olmasa bile telefonumda internet gerektirmeyen birçok medikal uygulama vardı. Psikiyatri uygulamasına baktığımda, davranım bozukluğunun, sürekli ve tekrar eden hırsızlık yapma, yalan söyleme ve fiziksel şiddet uygulama gibi belirtileri bulunup çocuklukta ya da ergenlikte tanısı konulan bir ruhsal bozukluk olduğunu öğrendim. Tipik bir asosyal davranış biçimiydi.

Mesela Sawyer yangın çıkarmaya bayılıyordu.

Sawyer, bir dizi fiziksel kavga ve kundakçılık suçundan sonra on yaşından itibaren yıllarca hastaneye yatıp çıkmıştı. Sonunda, on beş yaşındayken, "iki can kaybıyla" sonuçlanan bir yangın çıkarmıştı. Bunu yapmasını ona kafasının içindeki seslerin söylediğini iddia edince sonraki dört yılı bir psikiyatri merkezinde geçirmişti.

Psikiyatri merkezinde kalırken ona davranım bozukluğunun yanı sıra şizoafektif bozukluk tanısı da konmuştu. İki kişinin ölümüne sebep olan birinin ömrünün sonuna kadar kilit altında tutulacağını düşünürdünüz ama Damon Sawyer sözümona ilaçlarla stabilize edildikten sonra on dokuz yaşında salıverilmişti.

Sawyer yirmilerinde madde bağımlılığıyla mücadele etmişti. Jade'in annesi aşırı dozdan öldükten sonra, ruhsal bozuklukları olan insanların bağımlılıkla da mücadele etmesinin ne kadar yaygın olduğunu öğrenmiştim. Birçok kez uyuşturucu bulundurma ve satma suçundan hüküm giyen Sawyer, hapishane ile ruh ve sinir hastalıkları hastaneleri arasında mekik dokumuştu. İyi tarafından bakılacak olursa artık yangın çıkarmıyordu.

En azından kimsenin bildiği bir yangın çıkarmamıştı.

Notta ayrıca Sawyer'ın saldırı ve hatta adam öldürmeye teşebbüs suçlarından da hüküm giydiği, ancak kapsamlı psikiyatrik geçmişi nedeniyle bu cezaların ruh ve sinir hastalıkları hastanelerinde yatmaya çevrildiği yazıyordu. Fakat bu adamın çok tehlikeli olduğu su götürmezdi. Acilde onu dört personel

zor zapt etmesine rağmen nihayetinde ilaçlarla sakinleştiğinde D Koğuşu'nda kalmaya uygun olacağını düşünmüşlerdi.

Yanılmışlardı.

Ama bunların hiçbiri şaşırtıcı değildi. Asıl yüreğimi ağzıma getiren, Damon Sawyer'ın acile gelme hikâyesiydi. O kısmı okuyunca yanlış okuduğumu sandım. Bunun düşündüğüm şey olması imkânsızdı. Ama kelimeleri her okuduğumda aynı şeyi söylüyorlardı.

Sawyer kız arkadaşıyla birlikteydi. İkili bira içerken bira şişelerini kullanarak banka soymanın çok eğlenceli olacağına karar vermişlerdi. Böylece şehirdeki bankalara girip bira şişelerini bankacılara doğrultarak onlardan para istemişlerdi.

Jade'in sahiden de erkek arkadaşı vardı. Ama bu, aslında hiçbir zaman gaipten sesler duymamış olan ve *The New York Times*'ta muhabir olma hayalini gerçekleştirmek amacıyla biraz aşırıya kaçan Will Schoenfeld değildi.

Hayır, Jade'in erkek arkadaşı Damon Sawyer'dı.

ELLİ İKİ

Sonunda bütün taşlar yerine oturmuştu.

Elektrik kesildiğinde Sawyer'ın Bir Numaralı Tecrit Odası'ndan kaçmasına yardım eden Jade'di. Gecenin başından beri ona yardım ediyordu. Buna, Will onun erkek arkadaşıymış gibi davranarak hepimizi kandırması da dâhildi. Doğruca tuzağına düşmüştüm.

Dosyanın kapağını sertçe kapayıp sanki zehirden yapılmış gibi önümden ittim. Ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatış listesi kolumdan uzun olan Damon Saywer şu anda D Koğuşu'nda başıboş dolaşıyordu. Acilde dört kişi tarafından zor zapt edilen Damon Sawyer.

Aman Tanrım, şimdi ne yapacaktım?

Oturduğum yerden kalkıp sessizce koridora gittim. İki tarafa da baktım ancak ortalıkta kimse yoktu. 905 numaralı odanın kapısı kapalıydı ve içeride ışık yanmıyordu. Derken Sawyer'ın orada saklanıyor olabileceği kafama dank etti. Belki de başından beri oradaydı.

Geceyi sağ salim atlatmamız gerek.

Jade beni ona karşı tavır almaya ikna etmeden önce Will bu bilgece sözleri söylemişti. Haklıydı. Damon Sawyer'la ıslı cadele etmek zorunda değildim. Tek yapmam gereken geceyi sağ salim atlatmaktı.

906 numaralı odanın kapısını tıklattım. Girmemi söyleyen bir ses duymamak beni şaşırtmadı. Bir kere daha koridorun boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra odaya girdim.

Işıklar kapalıydı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki Will yatağında yatıyordu. Ardında kanlı çarşaf bırakarak ortadan kaybolmamıştı. Yavaşça yatağının baş ucuna yürüdüğümde bayılmışçasına uyuduğunu gördüm. Eğilip omzunu tuttum ve sertçe sarstım.

"Will," dedim fısıldayarak. "Uyan!"

Kıpırdamadı. Ama göğsü şişip iniyordu. Yani en azından yaşıyordu.

"Will!" Bize uyanma güçlüğü çeken hastaları nasıl uyandıracağımızı öğretirken gösterdikleri gibi elimi göğüs kafesine bastırdım. "Kalkmak *zorundasın*. Başımız büyük belada."

Will inlediyse de göz kapakları titreşmedi. Onu biraz olsun uyandırmayı başarsam bile işe yaramayacaktı. Ramona'nın yaptığı iğne onu tamamen kendinden geçirmişti. Bu hâlde bana bir faydası dokunmazdı.

Doğruldum. Şu anda seçeneklerimi gözden geçirmem gerekiyordu. Gerçi fazla seçeneğim yoktu.

D Koğuşu'ndan çıkamazdım. Yardım almadan olmazdı. Nöbetin başında çalışan kod artık işlev görmüyordu. Telefonlar da bilgisayarlar da çalışmıyordu. Cep telefonum çekmiyordu. Ve bu ünitede güvenebileceğim tek adam şu anda baygın yatıyordu.

Geriye yapabileceğim tek bir şey kalmıştı. Dr. Beck'e olanlan anlatmak zorundaydım. Aklımı kaçırdığımı düşüneceğinden emindim ve kim bilir bu tıp fakültesindeki geleceğimi nasıl etkileyecekti? Hâlihazırda şu *folie à deux* denen şeyi yaşadığımı düşünüyordu. Ama öte yandan buranın patronu oydu. Ona

Jade'in neyin peşinde olduğunu anlatır ve yeterince ikna edici olursam bana yardım edebilirdi

Başka çarem yoktu.

Will yatağında mışıl mışıl uyuyordu, sağ kolunu alnının üzerine atmıştı. Gözlüğü hâlâ gözündeydi, onu çıkarıp şifonyerin üzerine, kitaplarının hemen yanına koydum. "Sakın ölme," dedim. "Yardım getireceğim."

Will'in odasından çıktıktan sonra çemberi dönerek Dr. Beck'in odasına gittim. Bir yandan da Ramona'ya karşı tetikteydim. Jade'den sonra en az güvendiğim kişi oydu. Dr. Beck'in görmesine kalmadan yerdeki kanı silmiş ve öyle olmadığı hâlde çilek reçeli olduğunu söylemişti. Amacının ne olduğunu bilmiyordum ama ona güvenmiyordum.

Dr. Beck'in odasına vardığımda neyse ki kapısının altından ışık sızıyordu. En azından onu bir kere daha uyandırmak zorunda kalmayacaktım. Kapıyı tıklattım, bir dakika sonra açtı.

"Amy." Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. Onu suçlayamazdım. Bana not verecek olsaydı kesinlikle A vermezdi. "Bu sefer ne oldu?"

Buraya gelirken ne söyleyeceğimi düşünmüştüm. Şu noktadan sonra Dr. Beck yalnızca nesnel kanıtlara kulak verirdi, çılgınca teorilere değil. "Acil bir durumda güvenliğimizden endişe ediyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Peki..."

"Çünkü telefon hatları çalışmıyor," diye belirttim. Buna karşı çıkamazdı. "Ayrıca üniteye giriş çıkış kodunun artık işlev görmediğini fark ettiniz mi? Burada kapalı kaldık."

Yüzünün rengi attı. "Ne? Bundan emin misin?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle eminim. Ramona size söylemedi mi?"

"Hayır, *söylemedi*." Sessizce küfretti. "Bu kabul edilemez. Ya yangın çıkarsa?"

"Aynen öyle! Ben de tam olarak bunu söyledim!"

"Elektrik kesildikten sonra kodlar resetlenmiş olmalı," dedi. "Bir kere daha böyle olmuştu."

Büyük bir rahatlama duydum. Nihayet yetkili biri dümenin başına geçiyordu. "O hâlde şimdi ne yapacağız?"

"Önce bir kontrol edeyim." Neredeyse özür diler gibi gülümsedi. "Kusura bakma, sana güvenmediğimden değil ama..."

"Önemli değil," dedim.

Formasının cebinden anahtarlığını çıkarıp odasının kapısını kilitledi. Ardından çemberi dönerek çıkışın yolunu tuttuk. Bu çemberi son kez dönüyor olmak için dua ettim.

Loş koridordaki tuş takımı her zamanki gibi yeşil yanıyordu. Dr. Beck kodu girdi; benim girdiğimin aynısıydı. Ve tıpkı benim denemelerimde olduğu gibi tek karşılığı hafif bir titreşim sesi oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ne sinir bozucu."

"Düzeltebilir misiniz?"

"Belki..."

Fakat umutlu görünmüyordu. Oysa düzeltemeyeceği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne de olsa Dr. Beck uzman doktordu. Her şeye kadirdi.

"Geçen seferkini bakım personeli düzeltmişti." Çenesini sıvazladı. "Ramona'yı bulup bir fikri var mı diye soracağım."

"Olmaz!" dedim yutkunarak.

Kaşları havaya kalktı. "Ne oldu? Ramona benden uzun süredir burada çalışıyor, bunu düzeltebilecek biri varsa odur. Burada uzman o."

"Ama yapamadı," diye ısrar ettim. "Ona sordum bile."

Dr. Beck elini savurdu. "Kafa kafaya verirsek bir çözüm buluruz. Gidip onu getireyim."

Harika. Buradan çıkmanın bir yolunu bulamadığım gibi Dr. Beck'i de tehlikeye atmış olabilirdim. Tam itiraz edecektim ki birdenbire başım döndü. Akşamdan beridir olanların acısı sonunda çıkıyor gibiydi.

"Amy?" Dr. Beck kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim... sadece biraz... başım döndü..."

Dr. Beck beni dinlenme odasına götürünce kendimi kanepeye zor attım. Ellerim tir tir titriyordu.

"Bayılmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diyebildim.

Uzun bir iç çekti. "Çok özür dilerim. Bu gece korkunç geçti. Şu kapının kodunu halledeyim, söz veriyorum tek parça hâlinde eve dönmeni sağlayacağız. Biraz daha sık dişini."

Beni yalnız bırakmasını istemiyordum ama ben daha ağzımı açamadan odadan çıktı. Sanırım önceliği acil durum çıkışımızın olduğundan emin olmaktı. Ayrıca sonunda durumu ciddiye aldığı için minnettardım, her ne kadar dışarıda olanlardan korksam da.

Ya Dr. Beck geri dönmezse? Ya Cameron gibi ortadan kaybolursa?

Arkama yaslanıp gözlerimi yumdum. Baş dönmesi geçiyor gibiydi ama hâlâ huzursuzdum. Delinin teki ünitede başıboş dolaşıyordu. Ve Jade... Olanlardaki rolünü tam olarak anlamıyordum ama liseden beri bana kin besliyordu.

Jade beni asla affetmeyecekti. Ben yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım; o durumda başka seçeneğim yoktu. Trigonometri hocasını öldürmesine izin veremezdim. Ama o bunu hiçbir zaman bu şekilde görmemişti.

Dr. Beck nerede kalmıştı? Şimdiye dönmüş olması gerekmez miydi? Ünitenin etrafını dolaşmak en fazla altmış saniye sürüyordu. O kapıdan çıktığından beri ne kadar olmuştu?

Jade'le Ramona ona bir şey mi yapmışlardı? Bu yüzden mi hâlâ dönmemişti?

Cebimden telefonumu çıkarıp saate baktım. Tanrım, ne zaman bu kadar geç olmuştu? Ama gece neredeyse bitmişti. Öyle veya böyle buradan kurtulacaktım.

Derken birden kalbim tekledi:

Telefonumda bir çubuk vardı!

Sadece tek çubuktu ama zaten buraya geldiğimden beri tek çubuktan fazlasını görmemiştim. Telefonu havaya kaldırdığımda Gabby'den gelen bir mesajla titredi. Bu harikaydı! Yardım çağırabilirdim! Nihayet buradan çıkabilirdim!

Gabby'nin mesajına tıkladım. Ona D Koğuşu'na vardığımı ve Dr. Beck'in ne kadar sevimli olduğunu söylediğim mesaja cevaben saatler önce göndermişti. Tanrım, o sıralar önceliklerim nasıl da farklıydı. Gabby'nin mesajı ekranı doldurdu.

Dr. Beck'in sevimli olduğunu mu düşünüyorsun??? Seni sapık, Dr. Beck neredeyse seksen yaşında!!!

Mesaja bakakaldım. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Dr. Beck neredeyse seksen yaşında!

Yani bir hafta onun yanında çalışan Gabby'nin dediğine göre Dr. Beck yaşlı bir adamdı. Bu ünitedeki uzman doktor yaşlı bir adamsa *az önce odada yanımda olan adam kimdi?*

Derken telefonun ekranındaki çubuk kayboldu.

ELLİ ÜÇ

Düşündüğümden daha büyük tehlikedeydim.

Cameron ve ben D Koğuşu'na ilk geldiğimizde forma ve beyaz önlük giyen otuz yaşlarında bir adam kendini Dr. Richard Beck olarak tanıtmıştı ki önlüğüne işlenmiş isim de buydu. Üzerinde kimlik kartı yoktu ama o sırada bunu önemsememiştim. Dr. Beck'ten başkası olduğunu düşünmek için bir sebep yoktu. Ayrıca hemşire Ramona onun Dr. Beck olduğunu doğrulamıştı.

Dr. Beck neredeyse seksen yaşında!

Gabby'nin yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Ünitenin uzman doktoru olarak hitap ettiğim adamın Dr. Beck olmadığı apaçık ortadaydı. Tabii bir de gerçek Dr. Beck'in nerede olduğu sorusu vardı. Çünkü nöbet listesindeki görevli psikiyatrist oydu. O hâlde buraya hiç gelmiş miydi?

Hâlâ başım dönüyordu ama kendimi kalkmaya zorladım. Bir iki çubuk belirmesi için dua ederek telefonumu havaya kaldırdım. O kadarı 911'i aramaya yeterdi. Pencereye gidip daha önce yaptığım gibi telefonu cama dayadım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen... sadece bir çubuk..."

Dualarım kabul olmadı.

Gecenin geri kalanını burada telefonumda bir çubuk belirsin diye dua ederek geçiremezdim. Bir kaçış yolu bulmalıydım. Çünkü D Koğuşu'nda hiç arkadaşım olmadığı gittikçe netleşiyordu. Artık yoktu.

İyi ama bütün kapılar kilitliyken buradan nasıl çıkabilirdim?

Akşam olanları tekrar düşündüm. Miguel prize işedikten sonra her şey değişmişti. Ünitedeki bütün ışıklar sönmüştü. O sıralar bunun ipleri elinde tutan kişi tarafından kasıtlı yapıldığını düşünmüştüm ama artık o kadar emin değildim. Elektrik gerçekten de Miguel'in yaptığı çılgınlık yüzünden kesilmiş olabilirdi. Bunun telefon hatlarının kesilmesiyle bağlantılı olduğunu sanmıyor, o işin kasten yapıldığını düşünüyordum ama elektrik kesintisi gerçekti.

Yeniden elektrik kesilirse kapının kilidi açılır mıydı?

Denemeye değerdi.

Eviyenin yanına dizilmiş birkaç kahve fincanı vardı. Üzerinde "mutluysan ve bunu biliyorsan ilaçlarına teşekkür et" yazanı aldım. Musluğu açıp fincanı ılık suyla doldurdum. Sonra prize gittim.

Hadi bakalım.

İçine girmesi için elimden geleni yaparak suyu doğruca prize döktüm. Ânında kıvılcım çıktı. Boynumu uzatıp tepemdeki ışıklara baktım. Bir an için titreştiler.

Sonra tamamen söndüler.

Bir şansım varsa o da buydu. Cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açtım. Kapıyı bulana dek odaya tuttum. Sonra dosdoğru kapıya koştum.

Ünitenin kapısı sağımda kalıyordu. Tek yapmam gereken kulpunu çevirip buradan defolup gitmekti. Ama bunu yapmadan önce tereddüde düştüm. Bakışlarım tecrit odalarının olduğu yere kaydı. Özellikle de Bir Numaralı Tecrit Odası'na.

İçeride ne olduğunu görmek istemiyor musun?

El fenerini Bir Numaralı Tecrit Odası'na doğru tuttum. Normalde yeşil yanan tuş takımı sönmüştü. Damon Sawyer o zaman mı kaçmıştı? Yoksa hâlâ odada mıydı? Kapıyı açtığım anda üzerime saldırmayı mı bekliyordu?

Derken aklıma korkunç bir fikir geldi.

Üniteden biri çıktığında zil çalıyordu. Siren sesi gibiydi; her yerden duyabiliyordunuz. Fakat D Koğuşu'na girdiğimden beri o sesi hiç duymamıştım.

Cameron'ın sözde ailevi bir acil durumu olmuştu ve üniteden çıkmıştı. Ama bu doğru olsaydı o kulakları sağır eden siren sesini duyardık. Bu da demek oluyordu ki...

Cameron hiç gitmemişti.

Daha önce her yere baktığımdan geriye sadece tek bir yer kalıyordu. Şayet Cameron oradaysa –Damon Sawyer her nasılsa onu tutup içeriye çektiyse– çok geç olmadan onu kurtarmayı Cameron'a borçluydum.

O kapının ardında ne olduğunu görmeden buradan gidemezdim. Sadece bir saniyemi alırdı.

Koluna uzandım ve parmaklarımın altında kolayca döndü. Kilit tam da umduğum gibi iptal olmuştu. Kapıyı açıp telefonumun ışığını içeriye tuttum.

Odaya bakarken dizlerimin bağı çözüldü. *Aman Tanrım, olamaz.*

Bu odanın kapısını hiç açmamalıydım. Hâlâ yapabiliyorken arkama bakmadan kaçıp gitmeliydim.

ELLİ DÖRT

Bir Numaralı Tecrit Odası buram buram kan kokuyordu.

Arkadaşlarımdan birkaçı şu sıralar cerrahi rotasyonlarını yapıyorlardı ama izledikleri ameliyatları tartışırlarken kan kokusundan hiç bahsetmemişlerdi. Fakat bu oda o kokuyla doluydu; küçük, karanlık alana bakarken burnumu yakan ekşi, metalik kokuyla.

Bu odada ölüm vardı.

Kaçmalıydım. Kan kokusunu aldığım anda hâlâ yapabiliyorken kaçıp gitmeliydim. Ama elimde telefonumla olduğum yerde donakalmıştım. Başımı çevirmek istesem de çeviremiyordum. Tek bildiğim bunu asla unutamayacağımdı. Ölene kadar unutamayacaktım. Geceleri uyumak için gözlerimi yumduğumda bile bu odayı görmeye devam edecektim.

El fenerimin ışığı önce yatağı aydınlattı. Orada bir kadın vardı. Seksen yaşlarında, ufak tefek bir kadındı. Tavana bakıyordu ve dudağının kenarında bir damla kan vardı. Hiç kıpırdamıyordu.

Mary'ydi bu. Mary Cummings.

Sonunda kocasına kavuşmuştu.

Işığı Mary'nin cesedinden uzaklaştırdım. Ama hata etmişim. Çünkü ışık bu sefer odanın köşesinde yatan bir figürü aydınlattı. İri yapılı, mavi formalı bir erkekti. Işık gözlerine vurduğunda hiçbir şey görmeden ileriye baktığını fark ettim.

Elimi ağzıma kapayıp, "Cameron," diye fısıldadım. "Cam..."

O da ölmüştü. Bakmama gerek bile yoktu. Beni terk ettiği için ona kızgındım ama başına böyle bir şey gelmesini istememiştim. Sadece biraz çekmesini, sonra hayatına devam edip cerrah ya da her ne olmak istiyorsa olmasını istemiştim.

Neredeyse telefonu elimden düşürecektim ama ışığı aşağıya indirdiğimde odanın zemininde iki ceset daha olduğunu gördüm. Katliam henüz bitmemişti.

İlki kadındı. Onu tanımıyordum ama o da Mary ve Cameron kadar hareketsizdi. Yüzüstü yatıyordu, kolları ve bacakları iki yana açılmıştı. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı.

Sonra son cesedi gördüm.

Bu seferki erkekti. Gür ak sakalıyla yetmişlerinde birine benziyordu. Onun üzerinde de sadece iç çamaşırları vardı. Omzunun mosmor olduğunu gördüm, kapıyı kırmaya çalışırken morartmıştı. Işığı başına tuttuğumda kafatasındaki derin çukur gözüme çarptı.

"İlk seferde öldüğünü sanmıştım," dedi arkamdan bir ses. "Ama ölmemiş. Kalkıp lanet olası odadan çıkmaya çalıştı. Neyse ki başına ikinci vuruşumda sonucu daha iyi oldu."

Telefonumu silah gibi havaya kaldırarak arkama döndüm. İşte oradaydı. Tam karşımda duruyordu. Bütün geceyi Dr. Beck'miş gibi davranarak geçiren adam. Esasında sahtekârın tekiyken bütün hastalarla ilgileniyormuş gibi davranan adam.

O sırada ışıklar yeniden yandı. Jeneratör devreye girmişti.

Kaçma şansını kaybetmiştim. Yapabiliyorken kaçmalıydım. Bir daha böyle bir fırsatım olmayacaktı. O buna izin vermeyecekti.

"Düşündüğümden daha becerikli çıktın." Bakışları tepemizdeki floresan lambalarına kaydı. "Bu kadar meraklı olma-

saydın kurtulabilirdin biliyor musun? Sana saygı duyuyorum, Amy. Gerçekten."

Bir adım geri çekildim. "Uzak dur benden..."

"Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama sen Dr. Beck değilsin."

"Haklısın, henüz kendimi tanıtmadım bile." Bana gülümsediğinde gamzeleri belirdi. Gerçekten de çok yakışıklıydı; Jade'in ona neden âşık olduğunu görebiliyordum. "Benim adım Damon. Damon Sawyer. Sonunda tanıştığımıza sevindim, Amy. Namını *çok* duydum."

ELLİ BEŞ

Bayılmamak için duvara tutundum.

Bunca zamandır canavarın Bir Numaralı Tecrit Odası'nda olduğunu sanıyordum. Koridorlarda dolaşıp karanlık köşelerde saklandığını sanıyordum. Ama başından beri karşımdaydı.

Koridorun sonundan gittikçe yaklaşan ayak sesleri geldi. Jade'le Ramona köşeyi dönünce ağzım safrayla doldu. Damon Sawyer'a karşı teke tekte bile hiç şansım yokken şimdi üçe karşı birdik.

"Onu bulmuşsun!" Jade kocaman gülümsedi. "Neredeymiş?"

Damon ona döndüğünde yüzünde beliren aşk yadsınamazdı. "Tecrit odasına bakıyordu. Eserimizi inceliyordu."

"Nasıl buldun, Amy?" Jade altın benekli mavi gözlerini yüzüme dikti. "Bir de hayatımda hiç önemli bir şey başaramayacağımı düşünürdün..."

"Ben hiçbir zaman öyle bir şey demedim," diye fısıldadım.

Yanıma gelip gözlerini gözlerime dikti. "Hayır, söylemedin. Ama *düşündün*. Öyle değil mi?"

Tamamen yanılıyor sayılmazdı. "Jade..."

"Gerçi beni hayal kırıklığına uğrattın, Amy," dedi. "Hep çok akıllı olduğunu düşünürdüm ama olanların hiçbirini fark edemedin. Müthiş bir yalancı olduğumu bile bile o inek *muhabir* yerine *bana* inandın." Hayranlıkla sevgilisine baktı. "Ama en kötüsü de *ona* güvendin."

Damon elini kalbinin üzerine koydu. "Hey, güvenilmez olduğumu mu söylüyorsun?"

"Muhteşem bir performans sergiledin," dedi Jade. "Anlaşılan şu elinden düşürmediğin psikoloji kitapları işe yaramış."

"Eh, teşekkür ederim."

Jade bana göz kırptı. "Damon gerçekten de harikadır, Amy. Keşke onu farklı bir ortamda tanımış olsaydın. Ama tabii ki burası dışında herhangi bir yerde benimle görüşmek istemediğinden bu mümkün değildi."

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim.

Beni duymazdan geldi. "Biz de çok ilginç şartlar altında tanıştık. Ne diyorlardı ona? Tatlı karşılaşma mı? Damon annemin torbacısıydı. Annemin haplara nasıl bağımlı olduğunu hatırlıyor musun? İşte o hapları ona getiren Damon'dı.

Ben buna tatlı karşılaşma demezdim ama ona karşı çıkacak değildim.

Dalgınlıkla gülümsedi. "Ona aşırı dozdan öldüğü karışımı veren de oydu. Annemin ne içtiğinden haberi bile olmadı. Damon çok akıllıca davranmıştı."

Damon gamzelerini göstererek sırıttı. "Rica ederim, bebeğim."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Annenin aşırı dozdan ölmesinin sebebi sen miydin? Bunu nasıl yaptın?"

Jade'in yüzündeki gülümseme silindi. "O kadın üzerimde sigara söndürüyordu. Sence ona hak ettiğini yaşatmaktan pişmanlık duyar mıyım?"

Bayan Carpenter'ın o küllüğü duvara nasıl fırlattığını hatırladım. Jade'in kollarındaki şüpheli çizikleri. Kimseye söylememem için bana yalvarmıştı. Onu hiç dinlememeliydim.

Korkunç bir hata yapmıştım. O istemese bile arkadaşıma yardım etmeliydim. Bir yanım birazdan başıma geleceklerin hepsini hak ettiğimi düşünüyordu.

Ama hayır. Bu insanlar canavarlardı. Onları ne yarattıysa Jade olmuştu. Başka birine daha zarar vermelerine müsaade edemezdim.

Ne yapacağımı düşünmeye çalışarak duvara doğru çekildim. Onlar üç kişiydi, bense bir. Bu fark hoşuma gitmiyordu. Will baygın olmasaydı onlarla mücadele etmek için bir şansım olurdu. Ama onsuz...

Zaman kazanmalıydım. Jade hakkında bildiğim bir şey varsa o da geveze olduğuydu. Muhtemelen onu gün doğana kadar konuşturabilirdim.

"Anlamıyorum," dedim. "Nasıl... Bunu nasıl becerdiniz? Neden kimse sizi tanımadı?"

"Şaşırtıcı derecede kolay oldu," dedi Jade. "Gerçek Dr. Beck bu hafta ünitede çalışmamıştı, dolayısıyla hastaların çoğu onu hiç görmemişti."

Damon başıyla ceset dolu odayı işaret etti. "Beni tanıyan insanların da çoğunun icabına baktık."

Tabii ya. Miguel ve Mary herkesten önce Damon Sawyer'ın koridorlarda dolaştığına inanmıştı. Damon'ın şansına ikisi de güvenilir insanlar değillerdi. İki Numaralı Tecrit Odası'nın kapısını açarsam içeride Miguel'in cesedini bulacağımı tahmin ediyordum.

"Gündüz vardiyası ekibi gider gitmez," dedi Jade, "tecrit odasının kapısını açtım. O kodu öğrenmek benim için neredeyse gülünç derecede kolay olmuştu. Sana yanlış kodu vermek kadar kolaydı. Damon içeriden çıktıktan sonra gerçek Dr. Beck'le Ramona'nın icabına baktık."

Bakışlarım bütün gece Ramona olduğunu sandığım kadına kaydı. Tırnaklarını inceliyordu ama ona baktığımı fark

edince başını kaldırıp gülümsedi. "Benim adım Nicole," dedi "*Gerçekten* hemşireyim."

"Balataları sıyırmadan önce öyleydin," dedi Jade.

Ramona, yani aslında Nicole, ona ters ters baktı. "Yardımımı istedin, ben de yardım ettim."

Nicole. Bu, Mary'nin beni karıştırdığı hastanın adıydı. Dr Beck'in gitmesine izin vermemekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordum.

Bakışlarım Nicole'ün formasına takılı kimlik kartına kaydı. Karttaki fotoğraf küçük ve bulanıktı, Nicole'e biraz benzese de kahverengi saçlı, orta yaşlı herhangi bir kadın olabilirdi.

"Bize iyilik yapmışsın gibi davranma," diye çıkıştı Jade. "Erkek kardeşin seni buraya *yatırmaya* çalışıyordu. Seni planımıza dâhil ederek sana büyük bir iyilik yaptık. Biraz *minnetin* olsun."

Nicole yüzünü buruşturdu. Yakın zamanda minnet duyacağa benzemiyordu.

"*Neyse.*" Jade gözlerini devirip yeniden bana döndü. "Arkadaşın Cameron'dan kurtulmak zorundaydık çünkü herif bayağı iri yarı ve ikinizi birlikte alt etmek zor olurdu. Ama onu gafil avladığımızda indirmemiz çok kolay oldu." Kıs kıs güldü. "Ders çalışmaktansa spor salonunda daha fazla zaman geçirmeliydi."

"Onunla dalga geçmeye kalkma," dedim kızarak. "Cam gerçekten de iyi biriydi. Başına gelenleri hak etmedi."

"Ah, öyle mi? Sınava çalışmak için seni terk etmemiş miydi?" diye laf soktu.

"Ayrıca iğrenç yalakanın tekiydi," diye ekledi Nicole.

Jade başını çevirip Nicole'e ters ters baktı. "Her konuda fikir beyan etmene gerek yok."

"Keser misin, Jade?" diye çıkıştı Nicole, bakışları ateş saçıyordu. "Akşamdan beridir bütün kararları sen veriyorsun. Sana Amy'nin şüphelenmeye başladığını söylemiştim ama bana kulak astın mı? Tabii ki hayır! Sen hep konuşuyorsun ama asla

anlamıyorsun. Sana saygı duymadığı için Amy'yi hiç suçlamıyorum! Sen hep..."

Nicole'un ne diyeceğini bilmiyordum, asla da öğrenemeyecektim. Çünkü Damon formasının cebinden kâğıt ağırlığına benzer bir şey çıkarıp inanılmaz bir güçle Nicole'ün kafasına vurdu. Nicole cümlesinin ortasında sustu ve bir an sonra yere yığıldı. Başının çevresinde küçük bir kan birikintisi oluşmaya başladı.

Şaşkınlık içinde bir adım daha geri çekildim. Nefes bile alamıyordum.

"Tanrım," dedi Damon. "Beni uyuz etmeye başlamıştı. Kardeşinin onu buraya yatırmak istemesine şaşmamalı."

Jade'in ifadesi hiç değişmemişti. Sevgilisinin şiddet eylemi onu rahatsız ettiyse bile yüzünden belli olmuyordu. "Merak etme, Amy. Başından beri planın parçasıydı. Bu geceden yalnızca Damon ve ben sağ çıkacağız. Nicole sadece fazlalıktı."

Bir ona bir Damon'a bakarak onlardan biriyle mantıklı konuşmanın yolu olup olmadığını anlamaya çalıştım. Eh, daha önce Jade'le konuşmayı denemiştim. Onu korkunç bir şey yapmaktan vazgeçirmeye çalışmıştım. Ama işe yaramamıştı. Öte yandan o eskiden en yakın arkadaşımdı. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyorduk. İş o raddeye varırsa bana gerçekten zarar vermezdi.

Verir miydi?

Artık Damon'ın gerçekte kim olduğunu bildiğimden kahverengi gözlerindeki çılgın bakışı görebiliyordum. Saçları bile vahşi bir hâl almıştı; nöbetin başında düzgünce taranmışken şimdi karman çormandı. Tecrit odasında kilitli adamı ilk duyduğumda onu vahşi bir hayvan gibi tasvir etmişlerdi. Şimdi Damon Sawyer'a bakarken bunu görüyordum. Sırf *canını sıkıyor* diye bir kadını başına kâğıt ağırlığıyla vurarak öldürebilecek birini.

Hayır, bu adamla mantıklı konuşulamazdı. Tek seçeneğim Jade'di.

"Jade," dedim, "her ne planlıyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Vazgeçmek için çok geç değil."

"Gerçekten öyle mi düşüyorsun?" Bir Numaralı Tecrit Odası'nı işaret etti. "Gerçekten geç olmadığını mı düşünüyorsun?"

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

"Hep her şeyi bildiğini düşündün," dedi. "Benden üstün olduğunu düşündün. Eh, bu gece bir kez olsun benim sözüm geçecek."

"Senden üstün değilim." Sesim çatallandı. "Öyle düşünmüyorum. Hiç düşünmedim."

"Tabii ki düşündün!" diye bağırdı. "Hep düşündün! Sen hep A alırdın, öğretmenlerin gözdesiydin, bense deli olandım. Benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedin."

Damon sırıttı. "Belki de şeftalili soğuk çaylarına biraz daha halüsinojen koymalıydın."

Damon bana yumruk atmış gibi hissettim. Bir an için dünyam kardı. "*Ne?*"

Jade bakışlarını yere indirdiyse de Damon güldü. "Hadi ama, Jade. Zaten ölecek, en azından ona eskiden ne yaptığını söylemelisin. Çok *komik*."

"Yapmadın!" diye bağırdım.

Jade tek omzunu kaldırdı. "Hep o şeftalili soğuk çaylardan içiyordun. Sen tuvalete filan gittiğinde içine bir şey atmak çok kolaydı."

"Aman Tanrım." Yanaklarımı tuttum. "*Deliriyorum* sanmıştım. Demek bana ilaç veriyordun, öyle mi? Bunu bana nasıl yaptın, Jade?"

"Büyütülecek bir şey değildi." Alt dudağını sarkıttı. "Çok sıkıcıydın. Muhtemelen gevşemene yardımcı olmuştur. Gerçi seni daha iyi biri yapmadığı kesin."

Kulaklarıma inanamıyordum. O küçük kızı her yerde görmeye başladığımda aklımı oynattığımı sanmıştım. Hayatımda

[illegible] o kadar korkmamıştım. Oysa sadece en yakın arkadaşımın [illegible]dan içeceklerime ilaç atmasının işiymiş!

Yine de bu rahatlama uzun sürmedi. Hâlâ son derece tehlikeli iki insanla bu kilitli ünitede kapalı kalmış hâldeydim ve hâlâ bir çıkış yolu yoktu.

"Neyse." Damon saatine baktı. "İşimize baksak iyi olacak. Güneş doğmak üzere."

Yüreğim ağzıma geldi. "*Hangi* işinize bakacaksınız? Ne yapacaksınız?"

Jade sorumu duymazdan geldi. "Haklısın, Damon. Gidip tineri getireyim mi?"

Tiner mi?

Damon Nicole'ün kanıyla kaplı kâğıt ağırlığını bir elinden diğerine atıp tutuyordu. "Bir psikiyatri ünitesinde tiner bırakacak kadar aptal olan insanlar buranın yanmasını hak ediyorlar."

Damon'ın dosyasını hatırladım. Çocukken yangın çıkarıp duruyordu. Yangın çıkarma bağımlılığı vardı. *İki can kaybı.*

"Hayır," dedim nefes nefese. "Bunu yapmayacaksın..."

Damon bana göz kırptı. "Buranın yangın tehlikesi altında olduğunu sen söylememiş miydin?"

Tam ona doğru bir adım atacakken Damon kâğıt ağırlığını havaya kaldırdı. Mermerin Nicole'ün kafatasını nasıl yardığını hatırlayınca olduğum yerde kaldım.

Hayır. Şimdi olmazdı. Henüz zamanı değildi.

Jade hemşire bankosunun arkasına gidip bir kova aldı. Kendi kendine şarkı mırıldanarak yakıcı maddeyi etrafa saçmaya başladı. Bütün zemini onunla kapladıktan sonra birazını da Nicole'ün cesedinin üzerine döktü.

"Bunu yapamazsın," dedim boğuk bir sesle. "Bana kızgınsın diye bunca insanı öldüremezsin. Bu doğru değil."

"Ah, kendini o kadar da önemseme," diye tersledi beni. "Seninle bir ilgisi yok. Damon ve ben yeni bir başlangıç yapmak istedik, bunun için bütün psikiyatri ünitesini yakıp ikimiz de

alevler arasında kalmışız gibi davranmaktan daha iyisi mi olur?" Sırıttı. "Gerçi bu haftaki nöbetçi listesinde adını görünce bu süreçte seninle de eğlenme fikri beni heyecanlandırmadı değil. Aslında burayı dün yakacaktık ama sırf senin için planımızı değiştirdik."

"Doğru," diye onayladı Damon. "Jade beni koskoca bir gece daha bekletti. Senden gerçekten nefret ediyor olmalı."

Bütün ünitenin alev alev yandığını hayal edince avuçlarım terledi. Alevler ayaklarımın altını sararken sıcaklık yükselecekti. Yanarak ölmenin korkunç bir ölüm olduğunu duymuştum.

Ama hâlâ bir umut vardı. Burada yanmak istemiyorlarsa üniteden çıkmaları gerekecekti. Onlar gider gitmez yeniden şalteri attırabilirdim. Sonra da buradan çıkardım.

Fakat sonra Jade'in yere çömelmiş, Nicole'ün ceplerini karıştırdığını gördüm. Bir şırınga çıkardığında yüreğim ağzıma geldi. Bu, Nicole'ün Will'in koluna batırdığı şırınganın aynısıydı.

"O kadar da kalpsiz değiliz," dedi Jade. "Her şey sen uyurken olup bitecek. Seni uyutacağız, sonra ölü uyanacaksın."

Hayır. Tanrım, *hayır.*

"Damon," dedi Jade, "sen onu tut, ben de iğneyi yapayım, olur mu?"

Damon bana göz kırptı. "Tamamdır."

"Lütfen." Gözlerim doldu. "Jade, bana bunu yapamazsın. *Yalvarırım.*"

Kaşlarını çattı.

"Biz birbirimizin en yakın arkadaşıydık," diye hatırlattım gözlerimi silerken. "Bunun senin için hiç mi önemi yok?"

"En yakın arkadaşmış," dedi dalga geçercesine. "Lütfen, Amy. Birlikte yemek yemeyi önerdiğimde yüzünde beliren tiksintiyi görmeliydin. Annemin cenazesine katılmaya zahmet bile etmedin. Yani tamam, onu ben öldürmüştüm ama *sen* bunu bilmiyordun. İnsan en yakın arkadaşına böyle mi davranır?"

"Özür dilerim!" diye bağırdım. "Kabul ediyorum, sana berbat davrandım. Ama değişmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Yeniden en yakın arkadaşın olmak istiyorum."

Jade'in bakışları yumuşadı. Belki de işe yarardı. Belki de yapmak üzere olduğu şeyi yeniden düşünüp fikrini değiştirirdi.

Ama sonra Damon kahkaha attı. "Jade, bu saçmalığı ciddi ciddi yemiyorsun, değil mi?"

Az önce bir an yaşadıysak bile artık yok olmuştu. "Hayır. Daha neler?" Duvardaki saate baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Onlara engel olmanın hiçbir yolu yoktu. İkisine karşı tektim. Beni bayıltacak, ardından D Koğuşu'nu ateşe vereceklerdi. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Jade yalnız olsaydı bir şansım olabilirdi ama Damon'a karşı hiç şansım yoktu. O şişkin pazularıyla epey güçlü bir adamdı. Öyle ki Nicole'ü tek vuruşta öldürmüştü.

Buradan kaçış yoktu.

"Özür dilerim!" diye bağırdım. "Kabul ediyorum, sana berbat davrandım. Ama değişmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Yeniden en yakın arkadaşın olmak istiyorum."

Jade'in bakışları yumuşadı. Belki de işe yarardı. Belki de yapmak üzere olduğu şeyi yeniden düşünüp fikrini değiştirirdi.

Ama sonra Damon kahkaha attı. "Jade, bu saçmalığı ciddi ciddi yemiyorsun, değil mi?"

Az önce bir an yaşadıysak bile artık yok olmuştu. "Hayır. Daha neler?" Duvardaki saate baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Onlara engel olmanın hiçbir yolu yoktu. İkisine karşı tektim. Beni bayıltacak, ardından D Koğuşu'nu ateşe vereceklerdi. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Jade yalnız olsaydı bir şansım olabilirdi ama Damon'a karşı hiç şansım yoktu. O şişkin pazularıyla epey güçlü bir adamdı. Öyle ki Nicole'ü tek vuruşta öldürmüştü.

Buradan kaçış yoktu.

"Özür dilerim!" diye bağırdım. "Kabul ediyorum, sana berbat davrandım. Ama değişmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Yeniden en yakın arkadaşın olmak istiyorum."

Jade'in bakışları yumuşadı. Belki de işe yarardı. Belki de yapmak üzere olduğu şeyi yeniden düşünüp fikrini değiştirirdi.

Ama sonra Damon kahkaha attı. "Jade, bu saçmalığı ciddi ciddi yemiyorsun, değil mi?"

Az önce bir an yaşadıysak bile artık yok olmuştu. "Hayır. Daha neler?" Duvardaki saate baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Onlara engel olmanın hiçbir yolu yoktu. İkisine karşı tektim. Beni bayıltacak, ardından D Koğuşu'nu ateşe vereceklerdi. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Jade yalnız olsaydı bir şansım olabilirdi ama Damon'a karşı hiç şansım yoktu. O şişkin pazularıyla epey güçlü bir adamdı. Öyle ki Nicole'ü tek vuruşta öldürmüştü.

Buradan kaçış yoktu.

ELLİ ALTI

Arkamda kilidini açamadığım kapıdan başka bir şey olmadığını bilerek koridora doğru geri çekildim. Damon kâğıt ağırlığını cebine koymuştu ve şimdi çıplak elleriyle üzerime geliyordu. Ki maalesef o kadarı yeterliydi.

"Durumu kendin için daha da zorlaştırma, Amy," dedi Jade. "İnan bana, burası yanmaya başladığında uyanık olmak *istemezsin*. Aslında sana büyük bir iyilik yapıyoruz."

"Biz çok iyi insanlarız," dedi Damon.

"Lütfen," diye inledim. "Lütfen yapmayın."

Başım dönüyordu. Onların üzerime gelmesi, yerden yayılan tiner kokusu derken doğru düşünmekte zorlanıyordum. Sert bir şeye çarpmamla az kalsın kendi ayağıma dolanıp düşecektim. D Koğuşu'nun kapısına kadar gelmiştim. Yeşil tuş takımı ışıl ışıl parlayarak âdeta benimle dalga geçiyordu. Fırsatım varken gidebilirdim ama gitmemiştim. Bu aptallığımın bedelini ömrümün sonuna kadar ödeyecektim ki görünüşe bakılırsa ömrüm epey kısa olacaktı.

Jade sağ elindeki şırıngayı sımsıkı tutuyordu. "Tamam, kollarını tut."

"Hayır!" diye bağırdım.

Damon bana doğru uzandığında, benden çok daha iri ve güçlü olan Will bile onunla başa çıkmamış olmasına rağmen elimden geldiğince ona karşı koymaya hazırlandım. Belki işim zordu ama olsun, yine de var gücümle mücadele edecektim.

Fakat beklediğim hareket hiç gelmedi. Ansızın Damon'ın üzerine beyaz iplerden oluşan bir ağın altında kaldı. Damon çığlık çığlığa yanaklarını tuttu.

"Ağ fırlat!" diye bağırdı bir ses.

Önümdeki manzaraya baktım. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve anlayınca da inanamadım. Örümcek Dan'di bu. Ansızın ortaya çıkıp *diş ipinden* yapılmış bir ağı Damon'ın kafasına geçirmişti. Ve şimdi ağı sıkılaştırarak Damon'ın solunumunu kesiyordu.

Örümcek Dan göründüğünden daha güçlüydü. Ayrıca belli ki diş ipinden sahiden de ağ *yapılabiliyordu*. İnanamıyordum. Cameron haklı çıkmıştı.

Teşekkürler, Cam.

"Kes şunu, manyak herif!" diye bağırdı Jade.

Elindeki şırıngayla Örümcek Dan'in üzerine atıldı. Bir şey yapacaksam şimdi yapacaktım. Jade'in üzerine koşup onu yere serdiğimde şırınga da elinden fırladı. Örümcek Dan'le Damon yerde güreşiyorlardı, ben de var gücümle Jade'e saldırıyordum.

Ama daha önce hiç kavga etmemiştim. Jade'in ettiğine emindim, üstelik inanılmaz derecede güçlüydü. Şırınga koridorun öbür ucuna fırlamıştı ama yine de Jade beni alt edip üzerime çıkmayı başarmıştı. Keşke stresliyken iştahı kesilen değil de önüne geleni yiyen tıp öğrencilerinden olsaydım. Şu anda fazladan on on beş kilo çok işime yarardı.

"Buradan canlı çıkamayacaksın," dedi Jade tıslarcasına, tükürükleri gözlerime girdi. "Ben ömrümün sonuna kadar bir akıl hastanesinde çürürken sen buradan çıkıp hayalini kurduğun

hayatı yaşayamayacak, hayalini kurduğun işi yapamayacaksın. Bu hiç adil değil!"

Yan tarafımdan boğulma sesleri geliyordu. Örümcek Dan Damon'ın üzerine çıkmış, boğazındaki ağı daha da sıkıyordu. Fakat Jade bunu fark etmiş gibi değildi. Tamamen bana odaklanmıştı. Bu gece hedefinin ben olmadığımı söylemişti ama ona inanmıyordum.

"Ne olursa olsun," dedi, "bu gece senin işin bitecek, tatlım."

Sonra ellerini boğazıma doladı.

ELLİ YEDİ

Nefes alamıyordum.

Jade'in vücudunun ağırlığı karnımı, parmakları nefes borumu eziyordu. Uzanıp yüzünü tırmalamaya çalıştım ama bana nazaran avantajlı konumdaydı. Üstelik alamadığım her nefeste daha da güçten düşüyordum.

Gözlerimin önünde noktalar belirmeye başladı. Kollarım iki yanıma düşerken vazgeçmenin ne kadar kolay olacağını fark ettim. Böyle düşünmem iyi değildi ama bu kadınla mücadele edecek gücüm kaldığını sanmıyordum.

Gerçi onu bir kere durdurmuştum. Belki bir kere daha durdurabilirdim.

Keşke bir silahım olsaydı.

Mary'nin şişi! Hâlâ cebinde, onunla Jade'i şişle!

Sağ elimle cebimi yokladım ve parmaklarım soğuk çelik şişi sardı. Jade'in bütün dikkati morarmaya başladığını hissettiğim yüzümdeydi. Birkaç saniye içinde doğru düşünemez hâle gelecektim. Tek şansım vardı ve onu doğru kullanmalıydım

Var gücümle şişi Jade'in kaburgasına sapladım.

Tam yerine sokmuştum. Jade yan tarafını tutarak çığlık çığlığa üzerimden kalktı. Şiş hâlâ elimdeydi, Jade'in üzerine çıkıp ağırlığımı ona verdim. Sonra şişi kaldırıp sivri ucunu yanağına dayadım.

"Bir santim bile kıpırdarsan," dedim. "Tanrı şahidim olsun bu şişi gözüne sokarım."

Jade'in yüzü pespembeydi. Alnı terden parlıyordu. "Eminim yaparsın," dedi öksürerek. "Sende o yürek yok."

Şişin ucunu neredeyse gözünün akına değecek kadar yaklaştırdım. "İstersen bir dene," dedim dişlerimi sıkarak.

Risk alıp Örümcek Dan'le Damon'dan tarafa baktım. Örümcek Dan beni tamamen şaşırtarak Damon Sawyer'i alt etmişti, adam şimdi fayansların üzerinde hareketsiz yatıyordu. Diş ipi teninde derin çentikler açmıştı. İtiraf etmeliydim ki bu çok iyi yapılmış bir ağdı.

"Sana seni koruyacağımı söylemiştim, Amy," dedi Örümcek Dan.

"Korudun," diye onayladım. "Çok teşekkür ederim. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Mahallenizin dost canlısı Örümcek Adam'ın günlük işinin bir parçasıydı," dedi. Sesi hâlâ tekdüzeydi ama birazcık gurur da duyduğuma yemin edebilirdim.

Ben ona ne cevap vereceğimi bulamadan D Koğuşu'nun kapısı yumruklandı. Bir adam içeriye seslendi: "Orada her şey yolunda mı? Bağırışlar duyduk."

Burada her şeyin ne kadar yolunda olmadığına neredeyse gülecektim.

"Kilitli kaldık!" diye bağırdım kapıya. "Lütfen bize yardım edin!"

Adam gidip kapıyı açacak birini getireceğini söyledi. Her ne kadar rahatlasam da Jade'i ya da şişi bırakmadım. Ona bir saniyeliğine bile güvenmiyordum. Beni alt etmesi için o

kadarcık yeterdi, bu yüzden kapı açılana dek gözümü ondan ayırmayacaktım.

"Demek bitti," dedi boğuk bir sesle. "Görünüşe bakılırsa sen kazandın."

Başımı iki yana salladım. Bir zamanlar âşık olduğumu düşündüğüm çocuk da dâhil olmak üzere bu ünitede beş kişi ölmüştü. Beş hayat son bulmuştu. Üstelik en azından bir kısmı benim suçumdu. Jade için daha fazlasını yapabilirdim. Bu dünyadaki en yakın arkadaşımı bile iyileştiremiyorsam kendime nasıl doktor derdim?

Bitmiş olabilirdi. Ama kesinlikle ben kazanmamıştım.

ELLİ SEKİZ

D Koğuşu'nun kapısının açıldığını haber veren zil sesini ve tıkırtıyı duyana kadar ne Jade'i ne de şişi bıraktım.

Ama kapı açılır açılmaz ayağa kalkıp şişi koridorun öbür ucuna fırlattım. Önlem amaçlı ellerimi kaldırdım. Burada çok kötü şeyler olmuştu ve kimsenin bunlardan sorumlu olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Jade de ayağa kalktı ve dağılan sarı saçlarını düzeltmeye çalıştı. Ben de aynını yapsam iyi olurdu. Saçımın yalnızca yüzde beşi hâlâ atkuyruğundaydı, geri kalanı yüzümü çevreliyor ya da muhtemelen başımın tepesinde dimdik duruyordu. Ama en azından onunki gibi makyajım dağılmamıştı.

Adamın biri içeriye daldı. Son iki yıldan tanıdığım ak saçlı, sarkık göbekli bakım personeliydi. Üzerinde kalın, siyah harflerle "Chuck" yazan bir kimlik kartı vardı. Acaba beni tanımış mıydı? Muhtemelen tanımamıştı. Bu hastanede bir sürü öğrenci vardı.

Üniteye girdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Karman çorman sarı saçları ve akmış rimeliyle önce Jade'e, sonra elleri havada duran bana baktı, ardından gözlerini yerde diş ipine

sarılı yatan Damon'a, son olarak da kendiyle bir hayli gurur duyuyor gibi görünen Örümcek Dan'e çevirdi.

"Burada ne oldu böyle?" diye bağırdı.

Bunun daha buzdağının görünen tarafı olduğunu bilmiyordu. Henüz tecrit odalarını görmemişti.

"Bana saldırdı!" Jade gözlerini silip beni işaret etti. "Delinin teki bu. Şükürler olsun ki tam zamanında geldiniz!"

"Yalan söylüyor," dedim, içten içe hissettiklerimi gizleyen sakin bir sesle.

Chuck bir ona bir bana baktı. Jade'in hasta, benimse şey olduğumu anlardı herhâlde... eh, henüz doktor değildim ama kesinlikle hasta da değildim. Gerçi önüme baktığımda kavga sırasında kimliğimi düşürdüğümü fark ettim.

Chuck aklı yerinde olanın ben olduğumu fark ederdi.

Değil mi?

Sonunda bakışları benim üzerimde durdu. "Seni tanıyorum," dedi. "Anatomi laboratuvarındaki dolabının şifresini unutup duran tıp öğrencisisin."

Her ne kadar utanç verici olsa da doğruydu. İlk yılımda Chuck'tan tam üç kere şifremi sıfırlamasını istemiştim. Sayıları hatırlamakta iyi olduğumu hiç iddia etmemiştim zaten.

"Evet," dedim.

"Adın neydi, tıp öğrencisi?"

"Amy. Amy Brenner."

"Tamam, Amy." Başıyla onayladı. "Olanları sadece senden dinlemek istiyorum. Bu gece burada ne oldu?"

Hikâyemin kısaltılmış versiyonunu dinledikten ve Bir Numaralı Tecrit Odası'nı gördükten sonra Chuck 911'i aradı.

Birkaç personel daha D Koğuşu'na gelip hasar tespiti yaptıktan sonra Jade'le Damon'ı götürdüler. Damon kısa süreliğine kendinden geçmişti ama güvenlik görevlileri üniteye geldiğinde

ayılmıştı. Yine de diş ipiyle boğulmak onu bir hayli güçten düşürmüştü. Kimlik kartında adının Hazel olduğu yazan bir hemşire beni kenara çekip, "Başka yaralı var mı?" diye sordu.

Örümcek Dan... eh, her zamanki gibi görünüyordu. Derken İki Numaralı Tecrit Odası'nı hatırladım. "Orada da bir hasta var. Adı Miguel."

Kod, giriş kapısında olduğu gibi bu kapıda da çalışmıyordu. Chuck'ın manuel olarak resetlemesi gerekiyordu, hepimiz geri çekilip ona yol verdik. Onu izlerken midem çalkalandı. Miguel'in orada gayet iyi olmasının ihtimali kaçtı?

Kapı açılır açılmaz Nicole'ün silemediği kanın kalanını gördüm. Çilek reçeliymiş... Buna *nasıl* inanmıştım? Odanın zemini kanla kaplıydı ama acil servis doktorları içeriye koştuğundan daha fazlasını göremedim. Fakat bu durum Jade'in, kendimden şüphe edecek kadar kafamı karıştırmayı başardığını gösteriyordu.

"Nabız yok!" diye bağırdı biri içeriden.

Bunu önceden tahmin ettiysem de üzülmeden edemedim. Bu gecenin bir kurbanı daha... Umarım son olurdu.

Birkaç hasta gürültünün sebebini öğrenmek üzere odasından çıkmıştı. Görevliler onları içeriye sokmaya çalışsalar da çok fazla hasta vardı ve kendileri de cesetlerle meşguldüler. Clint odasından çıkıp önünü kesmeye çalışan bir hemşireyi atlattı. Öyle de cingözdü.

"Amy!" diye seslendi. Tuzlu kraker torbası hâlâ elindeydi.

Adımı bildiğini bile bilmiyordum; ben onunkini bilmediğimden utanmıştım. İçimden ona Clint Eastwood deyip duruyordum. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım oralı olmadı. "Odanıza dönmelisiniz, efendim."

Fazlasıyla gür ak kaşları çatıldı. "Mary iyi mi?"

Ona gerçeği söylemeye içim el vermedi. "Evet, iyi olacak. Lütfen odanıza dönün."

Gerçeği asla öğrenemeyecekti. Mary'nin taburcu olduğunu sanacaktı. Ona kadının öldüğünü söylemenin gereği yoktu.

"Tamam." Elini kraker torbasına atıp küçük paketlerden birini çıkardı. "Onu gördüğünde bunu ona verir misin?"

Paketi alıp cebime koydum. "Tabii ki."

Clint uysalca odasına dönerken korkunç bir şey hatırladım. Bakışlarım 906 numaralı odaya kaydı; odasından çıkmayan az sayıda hastadan birinin odasına. İki Numaralı Tecrit Odası'nın kapısında duran Hazel'ın koluna yapıştım. "906 numaralı odadaki hastayı kontrol etmelisiniz," dedim telaşla. "Onu ilaçla bayılttılar."

Hazel başıyla onayladı ve 906 numaralı odaya koşup kapıyı çalmadan içeri girdi. Yatak yaylarının gıcırtısını duydum, birkaç saniye sonra tepemizdeki diyafon çınladı:

Mavi kod 906 numara.

Kimlik kartımın arkasındaki, farklı kod renklerinin ne anlama geldiğini sıralayan faydalı kılavuza bakmama gerek bile yoktu. Mavi kodun ani kalp durması anlamına geldiğini biliyordum.

Aman Tanrım. Will'in kalbi durmuştu.

Hayır, biri daha olmazdı. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Kod ekibi acil müdahale arabasıyla odaya koşarken kenara çekildim. İçeriyi görmeye çalıştım ama tek gördüğüm birinin Will'i entübe ettiğiydi. Bu hiç hayra alamet değildi. Bir dakika sonra onu sedyeye yatırıp entübe hâlde götürdüler. Götürürlerken hemşirelerden biri yüz maskesiyle ona manuel olarak ventilasyon sağlıyordu.

"Hey." Hazel kolumu tuttu. "Ona ne verdiklerini biliyor musun?"

Ağzım neredeyse konuşamayacağım kadar kurumuştu. "Sanırım Ativan'dı," dedim boğuk bir sesle. "O nasıl... ne oluyor?"

Bana ciddi gözlerle baktı. "Nefes almıyordu."

Bir an sonra kapıdan çıkıp gittiler. Onu aşağıya, yoğun bakıma götürdüklerini tahmin ediyordum. Ama hiç değilse yaşıyordu. Hayatta kalma şansı vardı.

Lütfen bu geceyi sağ salim atlatmasına izin ver.

ELLİ DOKUZ

Polisler bir saatten fazladır beni sorguluyorlardı.

Gerçi ayrıntılarla dolu uzun bir hikâyeydi. Ayrıca son derece delice bir hikâye olmasına rağmen bana deliymişim gibi bakmıyorlardı. Beni can kulağıyla dinliyor, her sözümü küçük not defterlerine not ediyorlardı.

"Amma olaylı bir gece geçirmişsin," dedi Moreno adında uzun boylu, koyu saçlı polis memuru.

"Evet." Son bir saattir ellerimin titremesi durmamıştı. Bir daha duracağını sanmıyordum. İyi ki aklımda cerrah olmak yoktu. "Jade'le Damon'ı nereye götürdünüz?"

"Hapse," dedi Moreno. "Korkma, bundan böyle sana bir şey yapamazlar."

Yaptıkları onca şeyden sonra bu beni pek de teselli etmemişti. Ünitede beş kişi ölmüştü. Will yoğun bakımdaydı, boğazına takılan hortumla nefes almaya çalışıyordu.

Moreno'nun omzunun üstünden bakınca tecrit odasından bir sedye çıkardıklarını gördüm. Will'i götürürkenki acelelerinin aksine şimdi kimsede telaş yoktu. O odadaki herkes ölmüştü.

Sedyenin üzerinde baştan ayağa beyaz çarşafla örtülü bir ceset vardı.

Sedye yerdeki bir çatlağa takılınca çarşafın altından bir şey düştü. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Ring Dings paketiydi.

Çarşafın altındaki Cameron olmalıydı. Cesedin iriliğine bakarak tahmin etmeliydim; eski üniversite futbol oyuncusu. Gözlerim yaşlarla dolarken elimi ağzıma kapadım. Son konuşmamızda ona çok kötü davranmıştım. O bana zeytin dalı uzatmaya çalışmıştı ama ben o dalı kırmıştım.

Fakat bunun *son* konuşmamız olacağını bilemezdim ki...

Cameron ölmüştü. Asla ortopedist olamayacaktı. *Hiçbir şey* olamayacaktı. Bu nasıl olabilirdi? Daha yirmi dört yaşındaydı. Evet, kusursuz değildi ama iyi bir adamdı. Tek istediği zarar görmüş insanları yeniden bir araya getirmekti.

"İyi misin?" diye sordu Moreno.

Yalan söyleyip güçlü olmaya çalışmayı düşündüm ama sonra başımı iki yana salladım. "Hayır. Hiç iyi değilim."

Formamın cebindeki telefonum titredi. Ünitenin kapısı açıldığından telefonlar çekmeye başlamıştı, gerçi ben telefonda vakit geçirecek vakit bulamamıştım. Eninde sonunda insanlara burada neler olduğunu anlatmam gerekecekti fakat henüz buna hazır değildim.

Ama fırsatını bulduğumda bir şey yapmıştım. Google'da *The Daily Chronicle*'ı aratmış ve personel listesine bakmıştım. Gerçekten de oradaydı, sondan üçüncü sırada, renkli bir fotoğrafı da vardı. Muhabir William Schoenfeld.

Başından beri doğruyu söylüyordu.

Telefonum yeniden titreyince formamın cebinden çıkardım. Gabby'den meraklı, sinirli ve endişeli bir yığın mesaj gelmişti. En sonuncusunu açtım.

Neredesin??? Burada bin tane polis arabası var!

Boğazımı temizledim. "Şey, ben gitsem olur mu? Ev arkadaşım dışarıda beni bekliyor ve bütün gece gözümü bile kırpmadım."

Moreno tereddüt etti. "Tamam ama sana kartımı vereceğim. Biraz dinlendikten sonra beni hemen ara. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bundan şüphem yoktu.

Koridoru geçerek asansöre giderken sarhoş gibiydim. Dün gece bu yürüyüşün tam tersini yapmıştım. O zaman tamamen farklı bir insandım. Sanki bütün hayatımın bir gecede değiştiği bir paralel evrene girmiştim.

Asansöre bindiğimde yoğun bakım ünitesine uğramayı düşündüm. Will'in iyi olup olmadığını öğrenmeye can atıyordum. Ama Gabby aşağıda beni bekliyordu ve yoğun bakım ünitesinin hangi katta olduğunu bile bilmiyordum. Eve gittiğimde arayacaktım. Bu binaya bir daha adım atacak cesareti toplayabilirsem ziyaretine bile gelebilirdim.

Asansör aşağı inerken de yukarı çıkarken olduğu kadar yavaştı. İçeride benden başka birkaç kişi daha vardı ve hepsi dün gece dokuzuncu katta olanlardan bihaberdi. Çoğu insanın bir şeyler olduğunu bildiğinden emindim ama ayrıntılar muhtemelen önümüzdeki yirmi dört saatte yayılacaktı. Neler yaşadığımı hiç bilmeyen insanlarla bu kadar küçük bir alanda olmak gerçek dışı geliyordu.

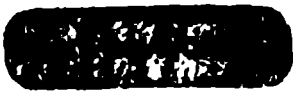
Asansörün köşesine yaslanıp başımı metal yüzeyine dayadım. Son birkaç saattir adrenalinle ayakta duruyordum ama artık yorgunluk omuzlarıma binmeye başlamıştı. Öyle ki şu anda ayakta uyuyabilirdim bile. Gözlerim kapandı ve bir an için içim geçti. Ama tam da o sırada telefonum yeniden titredi. Annem mesaj atmıştı.

Bu hafta sonu yoğun musun? Yarın seni öğle yemeğine götüreyim diyordum.

Annemle öğle yemeği mi? Tanrım, kulağa inanılmaz yorucu geliyordu. Yine de kendimi şunu yazarken buldum:

Sonra da şöyle yazdım:

Sanırım bunu yazarak yanlış yapmıştım. Neredeyse ânında ekranda bir mesaj belirdi:

Ben de seni seviyorum. Her şey yolunda mı?????

Bunun üzerine anneme hayatımda söylediğim en büyük yalanı söyledim:

Telefonumu cebime geri koyarken asansörün kapısı açıldı. Hastanenin girişine varana kadar yürüdüm. Dışarıda o gri Toyota'yı bulana dek etrafa göz gezdirdim. Bana on iki yıl gibi gelse de on iki saat önce beni buraya getiren araba köşede duruyordu. Biri Gabby'ye korna çaldı ama Gabby ilerlemedi. Bana el sallamakla meşguldü.

Toyota'nın yanına gidip Gabby'ye selam bile vermeden yolcu koltuğuna oturdum. Gabby sırıtarak bana baktı. "En sonunda arabamı çekecekler sandım," dedi. "Hastanede çok delice şeyler oluyor. Polis arabalarını gördün mü?"

"Sanırım," diye mırıldandım. Gabby eninde sonunda dün gece olanları öğrenecekti. Sınıf arkadaşımızın öldüğünü öğrenecekti. Ama şu anda daha fazla bunu konuşmak istemiyordum.

"Eee, Dr. Beck'i sevdin mi?" diye sordu. "Harika biri, değil mi?"

"Aynen."

"Psikiyatriyi seçmeye karar verirsem," dedi, "danışmanım olmasını istiyorum."

Gabby kontağı çevirip motoru çalıştırırken elimi formamın cebine sokup kraker paketini kenara ittim. Bir an sonra çıkmadan hemen önce kimseye çaktırmadan D Koğuşu'nun zemininden aldığım buruş buruş naylon paketi çıkardım.

"Ring Dings!" dedi Gabby heyecanla. "En sevdiğin! Nereden buldun bunu?"

"Cam almış," diye mırıldandım. "O... şey... dün gece nöbet tutmak için Stephanie'yle yer değiştirmiş."

"Ah, vay canına," dedi içini çekerek. "Biliyor musun, geçen hafta ona rastladığımda bana onu affetme şansın olup olmadığını sordu. Kesinlikle yok dedim. Ondan *nefret ettiğini* söyledim."

Dişimle naylon paketi yırttım. "Ah..."

"Ama düşünüyorum da aslında o kadar da kötü biri değil," dedi Gabby. "Yani evet, aptalın teki. Ona şüphe yok. Ama senden çok hoşlanıyor. Sence onunla yeniden bir araya gelir misin?"

Naylon dişimin altında yırtılırken sorusunu duymazdan geldim. Sonra paketi tamamen açtım. "Bir tane ister misin?"

"Olur. Çikolataya asla hayır demem."

İki çikolatalı kekten birini ona verip kendiminkini ısırdım. Gözlerimi yumup çikolata ve krema karışımını uzun uzun çiğnedim. Bu, hayatımda yediğim son Ring Dings olacaktı.

SON SÖZ

BİR YIL SONRA

Tıp fakültesinin üçüncü senesini tek parça hâlinde bitirmeyi başarmıştım.

Güç bela.

Sene başında talihsizlikler yakamı hiç bırakmamıştı. Öyle ki sonraki yılın temmuz ayında bir Starbucks'ta oturmuş, *iced dirty chai latte* içeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Bir yıl öncesine kadar *iced dirty chai latte*nin ne olduğunu bile bilmiyordum. Beni bu içecekle erkek arkadaşım tanıştırmıştı ve tuhaf bir biçimde artık içmeden duramıyordum. Günün birinde bırakmak istersem bir destek grubuna gitmem gerekebilirdi.

İçeceğimden bir yudum aldım. Çok güzeldi. Şeftalili soğuk çaydan bile güzeldi. Ama Ring Dings'ten daha güzel değildi.

Beklediğim kişi kafenin kapısından içeri girince bardağımı masaya bırakıp elimi kaldırdım. Bağımlılığımın suçlusu. Will Schoenfeld.

Beni görünce ela gözleri parladı ve elini kaldırarak selam verdi. Bugün Columbia tişörtü ve bol kot pantolonu içinde çok sevimli görünüyordu, saçları da dışarıdaki rüzgârda tam da olması gerektiği kadar dağılmıştı. Bir yıl önce geceyi yoğun

bakımda, yüksek dozda Ativan'ının etkilerinden kurtulmaya çalışarak geçirdiğini söylemek imkânsızdı. Dört aydır birlikteydik ve geçenlerde birbirimize gerçekten sevgili mi olduğumuzu yoksa öylesine mi takıldığımızı sorduğumuz bir konuşma yapmıştık. Sonunda da gerçekten sevgili olduğumuza karar vermiştik. İşte şimdi de buradaydık.

"Bana da aldın mı?" diye sordu karşımdaki sandalyeye otururken.

"Bence kendi içeceğini kendin alabilirsin," diye şaka yaptım.

Will güldü. Birlikte çok gülüyorduk ama ilişkimiz böyle başlamamıştı. Şey, aslında D Koğuşu'ndaki o gece başlamıştı ama sonrasında Will kendi deneyimlerini *The Daily Chronicle*'da yazarken makalesi için birlikte çok zaman geçirmiştik. Kendisi heyecanlı sondan önce bayıltıldığından o gece olan her şeyi yazıya dökmek için bana ihtiyacı vardı ve bunu yapmak benim olanları atlatmama da yardımcı olmuştu. Will ayrıca o gece hastanede olan diğer hastalarla da röportaj yapmıştı ama D Koğuşu'nu araştırmak istemesine ilham olan ilk hastayı hiçbir zaman bulamamıştı.

Daha sonra bana beni o kadar da sık aramasına gerek olmadığını itiraf etmişti. Fakat gerçekten de birçok ortak noktamız vardı –John Irving, ikimizin de sevdiği kitaplar, filmler ve dizilerden oluşan buzdağının sadece görünen kısmıydı– ve onunla takılmaya bayılıyordum. O zor günlerde arkadaşlığı bana ilaç gibi gelmişti.

Arkadaşlığımızı bir adım öteye taşımadan önce uzunca bir süre beklemişti. Aylarca o korkunç geceyle ilgili kâbuslar görmüştüm. Ve Cameron'ın cenazesinden sonra haftalarca ağlamıştım. Bir ilişkiye başlayacak durumda değildim ve bunu o da biliyordu.

Haberi ülkedeki hemen hemen her gazetede yayımlandıktan sonrasına kadar beklemişti. Artık herkes psikiyatri koğuşundaki o çılgın geceyi konuşuyordu. Bahar geldiğinde, bir gün

planladığımız öğle yemeği yerine akşam yemeği ve sinemaya gitmek ister miyim diye sormuştu. O ısmarlayacaktı.

Kabul ettiğime pişman değildim.

"Ee, kitap nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Gayet iyi," dedi. "Yarısını bitirdim bile. Tamamını okuman için sabırsızlanıyorum."

"Başını çok değiştirdin mi?"

"Biraz." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Merak etme. İthafı değiştirmedim."

Will'in D Koğuşu hakkındaki haberi viral olduktan sonra yayınevleri yaşadıklarını kitap hâline getirmesi için kapısında yatmaya başlamışlardı. Will bana onunla birlikte yazmak isteyip istemediğimi sormuştu ama benim hayatım yeterince çılgındı. Fakat bana ilk birkaç sayfasını gösterdiğinde ithafı da görmüştüm.

Amy'ye. Sen olmasaydın bugün hayatta olup bu kitabı yazamazdım!

Elbette o geceden ikimizde de yara kalmıştı. Will bir gece yoğun bakımda kaldıktan sonra zatürreden dolayı da bir hafta hastanede yatmıştı. İkimiz de hâlâ kâbus görüyorduk ama artık bir gecede birkaç kereden haftada bire düşmüştü.

Damon Sawyer örümcek ağı saldırısından sağ kurtulmuştu. (Gerçi bu durumda *diş ipi* ağı demeliydim.) O da Jade de tutuklanmıştı ama sonunda ikisi de cezai ehliyeti olmayanların kaldığı ruh ve sinir hastalıkları hastanesine gönderilmişlerdi. Delilik savunmaları onları müebbet hapisten kurtarmıştı ama o hastanelerin bazılarının hapishaneden çok daha kötü olduğunu okumuştum. Ne de olsa etrafları kendileri gibi insanlarla çevrili olacaktı.

Jade'in ömrünün sonuna kadar kilit altında tutulmayı hak ettiğine şüphem olmasa da bir yanım bütün bunların önlenip önlenemeyeceğini merak ediyordu. On altı yaşımızdayken bazı şeyleri farklı yapsaydım belki de onu kurtarabilirdim. Şimdi ömrümün sonuna kadar bu vicdan azabıyla yaşamak zorundaydım.

Fakat artık daha hassas olmayı öğrenmeye çalışıyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra asla psikiyatrist olamazdım ama aile hekimliği kariyerime başlamadan önce psikiyatri polikliniğinde bir rotasyon daha yapacaktım. Hatta Örümcek Dan'le arkadaş olmuştum. İlaçlarının dozu ayarlandıktan sonra taburcu olup grup evine geri dönmüştü ve ben de ayda birkaç kez onu ziyaret ediyordum. Genellikle birlikte süper kahraman filmleri izliyorduk ki onu gülümsetmenin en iyi yolu buydu. Onunla olan dostluğumdan çok şey öğrenmiştim ve ileride psikiyatrik sorunları olan hastaları tedavi edebilmek için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum. Başka kimsenin sonunun Jade'inki gibi olmasını istemiyordum.

Ne de olsa insanın aklını yitirmesinden daha kötüsü yoktu.

"Senin adına çok heyecanlıyım." Masanın üzerinden uzanıp Will'in elini tuttum. "Bu kitap büyük ses getirecek. Bak göreceksin."

"Sen olmasaydın asla başaramazdım." Elimi sıkarken bana ciddiyetle bakıyordu. "Gerçekten. Sensiz ne yaparım hiç bilmiyorum."

"O zaman bensiz kalma."

"Umarım asla kalmam."

Şimdi iki aptal gibi birbirimize sırıtıyorduk. Zamanında Cameron'dan çok hoşlanmıştım ve onu her gün özlüyordum ama onunla olan ilişkim bunun gibi değildi. Will, ilişkimizi ileriye taşıyabileceğimizi düşündüğüm ilk sevgilimdi. *Çok daha ileriye.*

Fakat henüz çok erkendi. Daha dört aydır birlikteydik. Sırf onun hayatımın erkeği olduğunu düşünüyorum ve ayaklarım resmen yere değmiyor diye acele etmek istemiyordum. Bol bol zamanımız vardı.

"Hey." Sandalyemden kalktım. "Madem kitabında o kadar büyük ilerleme kaydettiğin, o zaman o *iced dirty chai tea latte*yi hak ettin."

"Vay canına, sen gerçekten de mükemmel kadınsın."

Will telefonundan e-postalarına göz gezdirirken ben de içeceğini almaya gittim. Ne zaman benden erken gelse o bana alırdı, yani böylesi adildi.

Neyse ki kasada fazla sıra yoktu. Siparişimi verdikten sonra tezgâha yaslanarak baristanın içeceği hazırlamasını bekledim. Will hâlâ masamızdaydı, telefonunun ekranına tıklayıp duruyordu. Onu izlediğimi fark edince bana tatlılıkla gülümsedi, sonra ekranına geri döndü. Will harikaydı. Ona, *için için yanan* ela gözleri hakkında spiralli deftere berbat şiirler yazmak isteyecek kadar bayılıyordum. İlişkimizin ilerisini gerçekten görebiliyordum. Evlendiğimizi. İki çocuk yaptığımızı. Golden retriever cinsi köpeğimiz, beyaz çitli evimiz olduğunu.

"Senin için fazla iyi."

Sesi duyunca yerimden sıçradım. Yüreğim ağzıma gelirken bakışlarımı yere indirdim.

Önümde sanki kendi *iced dirty chai tea latte*sini bekliyormuş gibi dikilen küçük, güzel bir kız çocuğu duruyordu. Sarı saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafına bukle bukle dökülmüştü, üzerinde tertemiz, süslü püslü, pembe bir elbise vardı. Tanıdık mavi gözlerini gözlerime dikmişti, yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı.

Bu kızdan nefret ediyordum. Delicesine.

Hep yapmaya çalıştığım gibi onu görmezden gelmek için bakışlarımı kaçırdım. "Muhtemelen yakında senden ayrılır," dedi.

Başımı çevirip içeceği hazırlayan baristayı izledim, adımlarını gözümü ayırmadan takip ettim. Acaba bunca içeceği yapmayı nereden öğreniyorlardı? Bir çeşit kurs filan mı alıyorlardı? Kahveye giriş 101?

"Tıpkı Cameron gibi seni terk edecek," diye ekledi küçük kız. "Diğer herkesin yaptığı gibi."

"Kes sesini," diye fısıldadım.

Pembe dudaklarında bir gülümseme belirdi, nihayet benden bir tepki aldığına seviniyordu. "Doğru olduğunu biliyorsun, Amy. Will de tıpkı diğerleri gibi kalbini kıracak."

"*Kes* sesini," dedim dişlerimi sıkarak.

"Tabii önce sen onu öldürmezsen."

Hâlâ bana gülümseyen küçük kızın tatlı yüzüne bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Birkaç dakika öncesine kadar kendimi çok iyi hissediyordum. Neden? Neden hep...

"Hanımefendi?"

Barista içeceğimi hazırlamış, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. *Iced dirty chai tea latte*yi onun elinden aldım ama kendi ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse düşürecektim. Az önce küçük kızın durduğu yere baktığımda orada kimse yoktu. Gitmişti.

Her zamanki gibi.

Fakat asla beni tamamen terk etmeyecekti. Onu en çok Jade'in halüsinojen koyduğu şeftalili soğuk çayları içtiğimde görüyordum ama Jade hayatımdan çıktıktan sonra bile ara sıra görmüştüm. Dokuz yıl oluyordu ve bunu Jade'den başka hiç kimseye söylememiştim. Onun bana gizlice verdiği ilaçlar içimde kapatamadığım bir şeyi mi tetiklemişti bilmiyordum ama o küçük kız hep benimleydi. Hep.

Ve hep bana bir şeyler yapmamı söylüyordu. *Kötü* şeyler.

Ama onu dinlemiyordum. Tabii ki dinlemiyordum.

Yani çoğunlukla dinlemiyordum.

Cameron'la birlikte olduğum partide dinlemiştim. Bir süredir gözüm onda olduğundan ve küçük kız onunla yalnız kalmayı ne kadar çok istediğimi bildiğinden kız arkadaşının içkisine ecza dolabından aldığım ishal edici ilaçtan koymuştum. Cam'in başvurduğu araştırma bursunun danışmanına onu kötüleyen bir mektup göndermemi söylediğinde onu dinlemiştim çünkü küçük kız Cam'in bir yıllığına ülkenin öbür ucuna gitmesini istemediğimi biliyordu.

D Koğuşu'ndan kaçmak yerine Bir Numaralı Tecrit Odası'nı kontrol etmemi söylediğinde de onu dinlemiştim. Mary'nin şişiyle Jade'i şişlememi söylediğinde de. Bunu yapmak kendi başıma hayatta aklıma gelmezdi.

Ama onun sözlerini körü körüne dinlemiyordum. Bana söylediği her şeyi yaptığım filan yoktu. Sırf küçük kız bana öyle diyor diye asla birini *öldürmezdim*. Son zamanlarda sık sık bana bunu söyler olduysa da öyle bir şey yapmayacaktım.

Ne de olsa öyle bir şey yapmak için deli olmam gerekirdi.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap yayımlanmadan önce bir sürü insan okudu, hepsine teşekkür etmem lazım!

(İki kez) okuyup sevinçle bana, "AMAN TANRIM OKUDUĞUM EN GÜZEL KİTAP!!!" diyen anneme çok teşekkür ederim. Psikiyatrist olarak bana yığınla geribildirim veren babama çok teşekkür ederim, (bu sefer) hiçbiri kadın ayakkabısı içermiyordu. Son derece destekleyici bir yazma grubu olduklarından ötürü Jenna, Maura, Rebecca ve Beth'e çok teşekkür ederim! Harika önerileri için Kate'e teşekkür ederim. Diğer beta okurlarım Pamela ve Mark'a çok teşekkürler. Şahin gözleri için Val'a ayrıca teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi bütün okurlarıma kocaman teşekkür etmek istiyorum. Sizin desteğiniz olmasaydı bunu gerçekten yapamazdım, o yüzden iyi ki varsınız. Evet, her biriniz.

YAZAR HAKKINDA

New York Times, Amazon Charts, *USA Today*, *Publishers Weekly* ve *Sunday Times* çoksatan yazarı Freida McFadden uzmanlık alanı beyin hasarı olan bir pratisyen hekimdir. Freida'nın *Hizmetçi* kitabı Amazon Editörleri tarafından yılın en iyi kitaplarından biri seçilmiştir ve kendisi Goodreads Choice Award kazananıdır. Eserleri otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Freida ailesi ve siyah kedisiyle birlikte okyanusa bakan üç katlı, asırlık bir evde yaşamaktadır.